

El setmanari de més difusió de Catalunya

Membre de la UCIPE

Catalunya Cristiana

"Ara s'enfila massa gent a la creu, només per a que els vegin des de més lluny, més enlairats, encara que per enfilar-s'hi hagin trepitjat al que, des de fa temps, hi està clavat... Massa cristians han decidit prescindir de la generositat per a practicar la caritat."

Albert Camus

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

Any VI N.º 293

Setmana del 5 a l'11 de maig del 1985

50 Ptes.

AFINANT

Els joves i l'Església es retroben

Hi ha signes encoratjadors que la joventut i l'Església, com en el Naïm evangèlic, s'han trobat. El Papa convoca els joves del món, y se n'hi apleguen més dels que es podia preveure. El cardenal de Barcelona convida el jove a pregar amb ell a la catedral i un grup nodrit és fidel i constant a la crida mensual. Per les festes de Montserrat —ho hagueren de constatar els mitjans de difusió, malgrat que no li concedissin pas la primera pàgina—, l'afluència dels joves al santuari montserratí fou extraordinària.

Ara, al meu entendre, el petit-signé més revelador d'un despertar juvenil veritablement eclesial fou que en la Vetlla de Santa Maria d'enguany s'hi llegís un fragment de la carta-encíclica de Joan Pau II als joves. La joventut cristiana de Catalunya ha connectat amb la romanitat de la qual no se n'havia d'aver desconnectat mai.

Fa temps que l'anem demanant, i ara fóra l'hora. Ens cal una "nova federació", que respectant i potenciant totes les associacions i moviments existents, doni als nostres joves els mitjans i la força de complir amb la missió per a la qual estan madurs: ser el llevat apostòlic que la nostra terra reclama.

Joan E. Jarque i Jutglar

SUMARI

Un nou cas Popieluszko pot aparèixer a Polònia.

15

Francesc Torrebadella, un diaca que tindrà cura de la pastoral dels deficients psíquics.

22

Genís Samper: "Volem formar joves que no es cansin d'explorar".

CENTRALS

Reconeixement del valor pastoral del periodisme

MONS. DESKUR, CARDENAL

L'elevació de monsenyor André Deskur al cardenalat mostra l'apreci que l'Església té envers l'apostolat en el mitjans de comunicació de masses. A Espanya comptem amb el precedent de monsenyor Herrera, curiosament també com Deskur ex-alumne de Friburg, que fou creat cardenal com a reconeixement del seu apostolat periodis-

tic. El nou cardenal ha consagrat tota la seva vida sacerdotal en l'actual Comissió Pontifícia dels MCS des de la seva creació en temps de Pius XII.

En la foto el veiem quan era secretari de l'esmentada comissió enmig dels periodistes a la sala de premsa del Vaticà.

Més de cinc mil nois i noies a la Vetlla de Santa Maria

UN 27 D'ABRIL SOTA EL SIGNA DE LA JOVENTUT

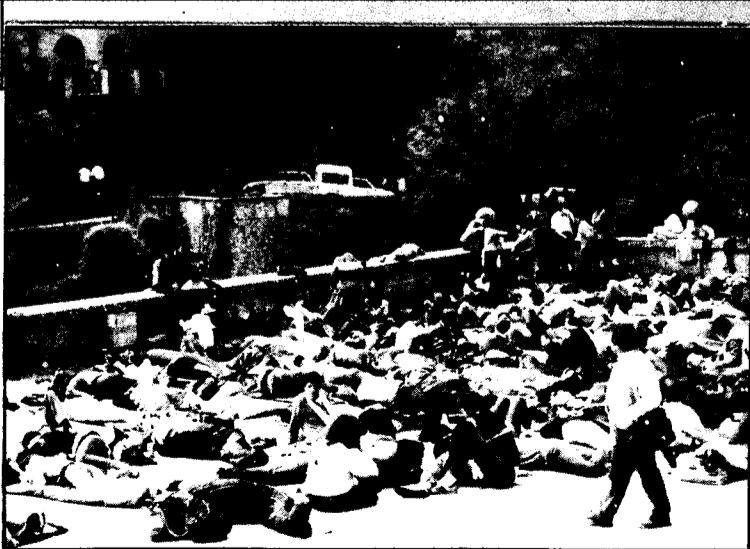

Foto: Josep Llopart

MONTSERRAT.—Amb motiu de la festa de la Moreneta, 27 d'abril, la nota més destacada d'enguany ha estat la gran assistència de joves, que passaven de cinc mil.

Els actes s'iniciaren divendres a la tarda, amb la Vetlla de Santa Maria. A dos quarts d'onze de la nit començà la recepció dels romatges i

diversos grups de comarques, amb una presència majoritària de jovent d'arreu de Catalunya. A les onze començà la Vetlla que culminà amb la missa de mitjanit que presidí l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Ramon Torrella, concelebrant el bisbe de Solsona, Miquel Moncadas, responsable dels moviments juvenils a la Con-

ferència episcopal catalana. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, assistí a la Vetlla acompanyat de la seva esposa.

L'arquebisbe Torrella dedicà bona part de la seva homília als joves. "Hem de tenir en compte que avui —digué entre altres coses— els joves són una realitat col·lectiva amb una mentalitat, amb uns corrents d'opinió i amb unes reaccions que constitueixen un món propi i diferenciat". "Si la joventut passa problemes —afegí— si experimenta un cert malestar, desànim i pessimisme, això assenyala la situació de la societat, perquè molt sovint la joventut és la caixa de ressonància de la societat".

Testimoniatge davant dels joves

Al matí de la festa de la Mare de Déu de Montserrat, la missa conce-

lebrada per monjos de la comunitat benedictina i més de cent sacerdots de distintes comarques de Catalunya, fou presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, que es dirigí en la seva homília als cristians adults i insistí en la necessitat de donar un testimoniatge coherent de vida cristiana davant dels joves.

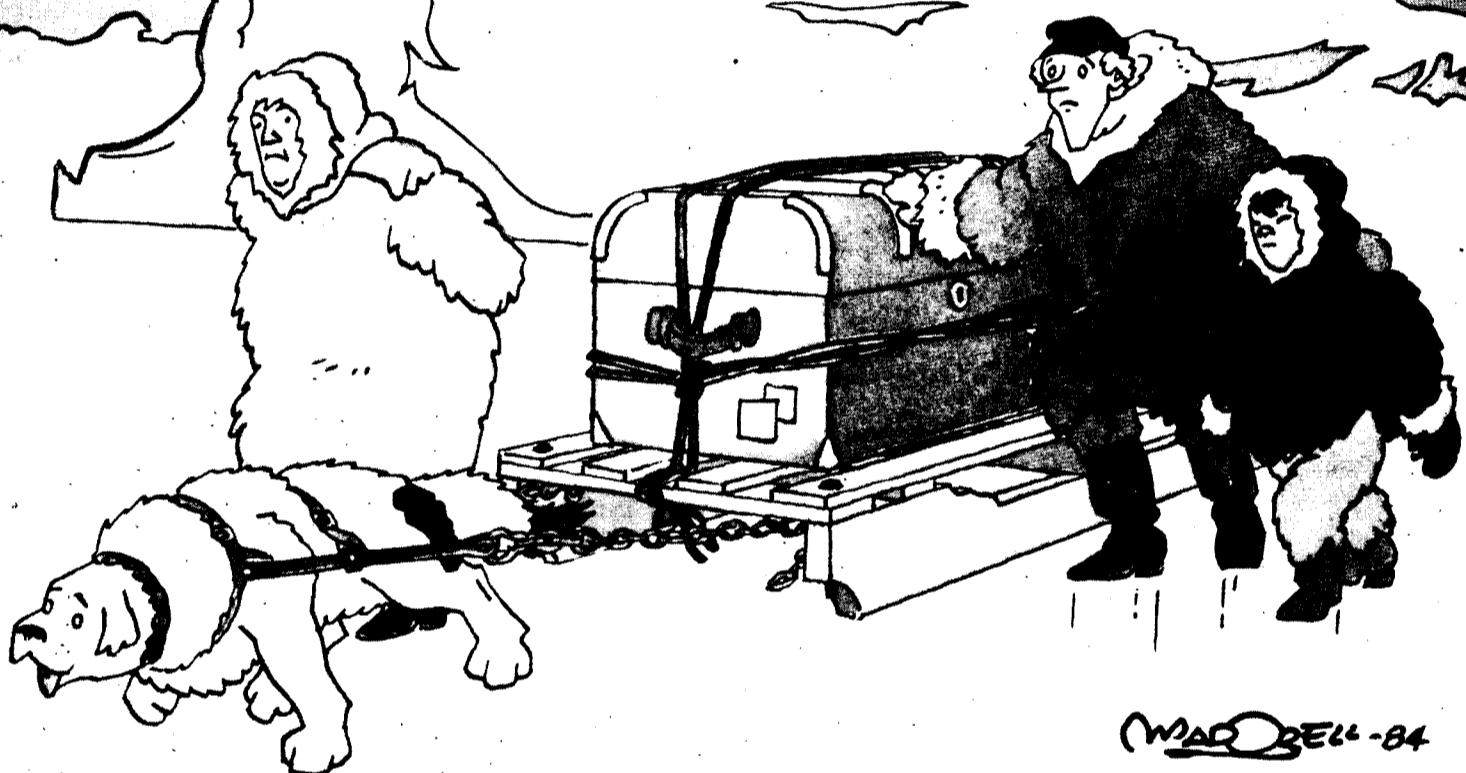
Cal remarcar, finalment, el pelegrinatge de més de mil nois i noies que a peu i des de Barcelona pujaren la muntanya de Montserrat. La majoria eren alumnes dels col·legis dels Germans de la Salle. Fou una caminada de 12 hores, des de les set de la tarda a les 10 del matí de l'endemà. Aquest grup tan nombros en arribar al monestir, després d'un descans i canvi d'impressions, es reuniren al santuari de la Mare de Déu per pregar comunitàriament. Fou un acte impressionant i que ha deixat ressò profund tant en ells i elles com en els propis organitzadors.

NOU "CÒMIC"

EN MASSAGRAN

al

POL NORD

Col·lecció "MASSAGRAN"

Guió: Ramon Folch i Camarasa

Dibuixos: Josep M. Madorell

Volums publicats:

- Aventures extraordinàries d'en MASSAGRAN
- Aventures ENCARA MÉS extraordinàries d'en MASSAGRAN
- EN MASSAGRAN i el quadrat màgic
- EN MASSAGRAN al POL NORD

En preparació:

- EN MASSAGRAN i els negrers

EDITORIAL CASALS

ESPECIALITZADA EN LLIBRES DIDÀCTICS

MATERNAL-PARVULARI-EGB-BUP

Casp, 79 - Tels. 245 72 03/04 - 08013 Barcelona

EDITORIAL

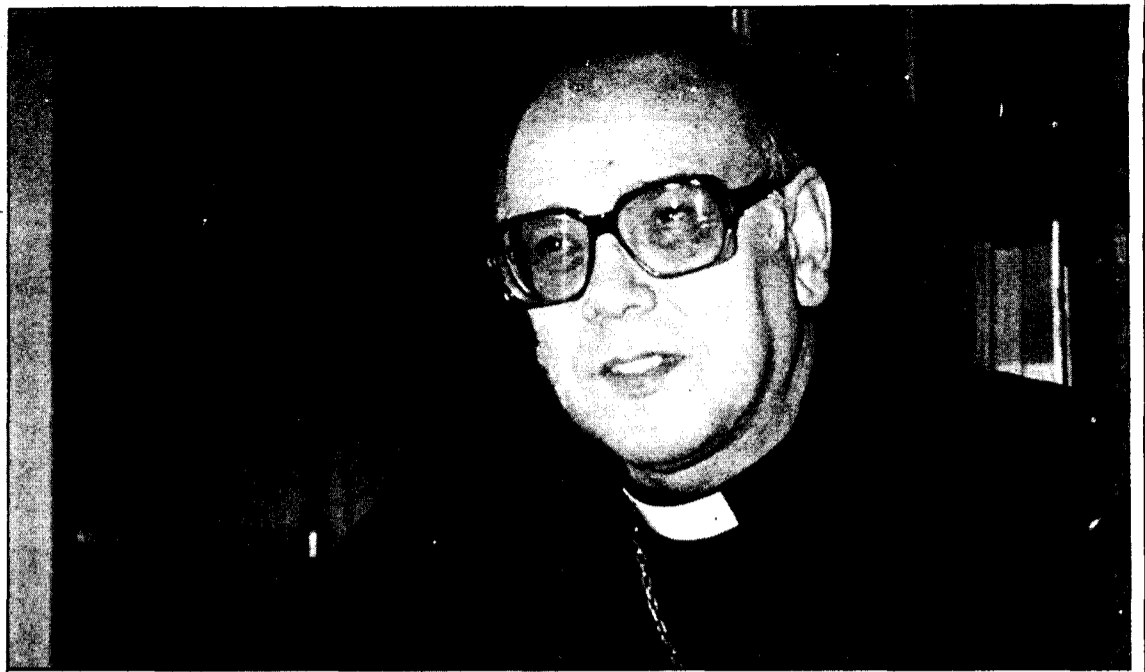
Chartres,

Montserrat

Aquests dies, del 4 al 5 de maig, la França veïna i vers la qual tant sovint ha mirat el nostre catolicisme, viu un fet remarcable i significatiu: més de 3.500 estudiants emprendran de nou els camins, en estrella, que menen a Chartres, per festejar el cinquantenari del pelegrinatge que té el seu origen en el que emprengué en solitari Charles Peguy el 1912. No es tracta pas, pels estudiants, d'evadir-se durant dos dies dels deures de la vida quotidiana i de les preocupacions de l'esdevenidor, sinó de meditar i pregar en les llargues caminades —com les recordem els que hem tingut la sort de participar-hi més d'un cop!— sobre la fe cristiana i les seves conseqüències concretes en un món desenganyat, disgregat i anònim. Enguany el tema és ben teïlhardià: "Creure en l'home. Creure en Déu".

Aquest pelegrinatge, iniciat com ja hem dit pel recent convertit Peguy, des de la porta de Notre Dame de París fins a la bella catedral mariana de Chartres, fou relançat el 1935 per una quinzena d'estudiants catòlics de les facultats del París alegre i confiat d'aleshores, ignorant, com el 1912, de la catàstrofe que li venia a sobre. És d'aquest pelegrinatge, doncs, que enguany se celebra el cinquantenari. Malgrat la guerra i l'ocupació, amb l'única excepció del 1940 i —fet a retenir!— els anys baixos, pel catolicisme, dels 70, no s'ha deixat de celebrar aquesta manifestació realment impressionant, tant pel nombre com per l'esperit de mortificació i de pregària dels joves participants. La celebració cinquantenària d'enguany hi incorpora la novetat d'invitar els "antics", per donar l'ocasió a uns i altres d'enriquir-se mútuament amb records i experiències i també d'exemplar la participació, que mai no hi ha mancat, dels estudiants estrangers. De Saint Germain-des-Près, punt de concentració de totes les rutes, a l'estació de Montparnasse, els milers de joves estudiants amb la mobilla a l'esquena constituïran una bella manifestació de fe. A 30 kms. de Chartres començaran les set rutes, per camins convergents, portaran en dues jornades tots els pelegrins fins a Chartres. Reflexions, pregàries, cants i converses de tu a tu o en grups així com llargues hores de silenci aniran marcant les etapes del pelegrinatge. Però tot això fora impossible sense el llarg treball de preparació realitzat per l'equip de consiliaris i els quatre-cents responsables d'organització que hi treballen, cada any, des del novembre.

Hem volgut descriure amb detall aquest pelegrinatge de la França veïna perquè, ultra la importància evident que té, és un model en el qual val la pena emmirallar-s'hi, oi més ara que, com diem en la portada, es desperta també a Catalunya un "moviment" cristià entre el jovent. La Vetlla de Santa Maria, cada any a Montserrat, així com l'Aplec de l'Esperit, cada any a un lloc distint, comencen a ser el nostre "Chartres". Caldria ara que anés prenent cos un "moviment" aglutinador, federatiu, que fes d'aquestes dues manifestacions anuals de fe jove una eina de treball que, durant tot l'any, fes passar entre totes les associacions, grups i moviments, un corrent de comunió en un mateix ideal cristià, encarnat en el nostre país i el nostre temps, clarament fidel a l'Església i als pastors que l'Esperit de Jesús li dona a cada moment i decidit a ser els apòstols d'avui pels joves d'avui.

Vers un nacional-anticatolicisme?

En pocs dies els televidents espanyols han rebut a domicili alguns plats que per l'assaonament que portaven, unes vegades de befa, altres d'agressivitat o de confusió doctrinal, han aconseguit ferir els sentiments religiosos de molts d'ells. Prova d'aquest malestar n'és el vesper d'opinions, de protestes i d'intervencions particulars i oficials enregistrades a la premsa i ràdio, a immediata continuació de programes com "Si jo fos president" o "Companya et dono".

No és intenció meva entrar en l'anàlisi d'aquests programes. Però la reiteració amb que es produeixen situacions com les al·ludides crec que autoritzen suficientment algunes reflexions que, pel fet de ser-ho, van més enllà d'allò que és senzillament anecdòtic.

En primer lloc, i deixant a un costat els programes institucionals que l'Església abona a TVE, vull posar en clar que quan aquesta, o alguna de les seves complexes instàncies, determinen presentar al públic qüestions que atenyen a la vida i constitució de l'Església, seleccionen i posen en relleu habitualment el que és atípic i marginal en la seva vida, ometent allò que és positiu o normal. És possible que sigui una aplicació professional d'aquell principi que allò que és habitual no és notícia. Però és així. I dolorosament per a molts.

Dic dolorosament perquè per aquest procediment, que té tot l'aire de ser un criteri, es desfigura fàcilment la vida de l'Església, la dels seus membres i la de les seves institucions. Això quan no es tracta de mentalitzar els telespectadors, catòlics majoritàriament, sobre com hauria de ser i comportar-se la mateixa Església. Això em sembla una intrusió en la pròpia vida de l'Església i en les consciències dels catòlics aprofitant el poder que té la televisió com a mitjà de comunicació i més encara amb l'afegida que és única i estatal. Altres en diuen o ja n'han dit "persecució encoberta".

Es difícil determinar les responsabilitats d'aquesta situació. TVE és suficientment complexa i fins i tot diversa en les seves instàncies com perquè es puguin fer retrats o inculpacions generalitzades. Però sí que hi entren les preguntes. ¿Són els directors dels distints programes els qui actuen així espontàniament, en exercici de la seva llibertat professional o ideològica? ¿És la direcció de TVE la que selecciona a professionals de proclivitats anticlericals o antireligioses? ¿És, en definitiva, el Govern el qui tolera o afavoreix aquesta política corrosiva de TVE contra l'Església catòlica? Quan es presenten queixes, cadascú dona la culpa als altres. Però els fets són obstinats. Continuen presents i demanant una atribució de responsabilitats.

No s'hi val a dir que les coses abans eren a l'inrevés. Són molts els catòlics que treballaren i patiren per suprimir un sistema que reprimia les llibertats dels espanyols no catòlics. No ens semblava just. Volem una societat lliure en la qual els catòlics poguéssim conviure pacíficament en la tolerància i el mutu respecte. Però ara veiem amb tristesa i sorpresa com va configurant-se de fet un sistema de "nacional-anticatolicisme" tan monopolístic i repressiu com l'anterior, només que a l'inrevés.

Es cert que els catòlics hem d'aprendre a viure en una societat lliure i oberta on tothom pugui tenir paraula. Això ningú no ho discuteix avui. Però la paraula, encara que sigui diferent, fins i tot contrària, ha de ser sempre respectuosa. I ha de ser atorgada a tots per un igual de manera que reflecteixi la vida de la societat espanyola en les seves justes proporcions, així com les característiques de les institucions que en ella viuen. Tanmateix, molts catòlics espanyols avui tenim la sensació de no ser tractats així. Si és veritat, seria un camí que no resultaria bo per a ningú per no ser ni democràtic ni pacificador, ni civilitzat ni progressista. Seria, senzillament, tornar al revengis-

me i a la visceralitat de tan trista memòria entre nosaltres. ¿No seria greu que les autoritats corresponents perdessin el nord en qüestions tan importants?

Però, ¿què podem fer mentre estem catòlics? No cal dir que no és l'autodefensa l'única aportació que podem oferir a la societat espanyola. Ens corresponen altres tasques més urgents i més importants. Si defensem els nostres sentiments, és perquè ens hi veiem forçats. I ho fem amb tota legitimitat. Però, ¿com fer-ho? Alguns voldrien fer ressonar les trompetes. Altres acusen els bisbes de condescendència. Molts escriuen inquietos, indignats o perplexos.

Hem de mantenir la serenitat i donar exemple de tolerància i de paciència. No podem emprar els procediments que altres empraven i que nosaltres mateixos qualifiquem d'injustos. Però tampoc no podem romandre impassibles. Amb serenitat i fermesa hem de defensar els nostres drets sense atropellar els dels altres. Però també hem de saber que els afers civils requereixen solucions civils. I en aquest sentit els catòlics espanyols han d'aprendre a defensar el que és seu a través dels mecanismes i de les institucions pertinents. És la mateixa societat democràtica la que posa a la seva disposició procediments com firmes, manifestacions, denúncies a l'opinió pública, recursos a la justícia o al Defensor del Poble.

L'Església espanyola necessita no solament que els seus pastors caminin desperts i siguin sol·lícits, sinó també que els catòlics espanyols sàpiguen defensar els seus drets religiosos per mitjà dels procediments democràtics i legals que estan a disposició de tots. ¿No seria ur. contraentit que amb més de 10.000 associacions catòliques existents s'hagués de parlar d'ineficàcia social?

Mons. Fernando Sebastián Aguilar
Secretari de la Conferència Episcopal Espanyola

Catalunya
Cristiana

Difusió
controlada
per O.J.D.

Redacció i Administració: C/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona
Tels. 215 / 27 39 - 28 05 - 27 84
Publicitat: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A.
Impressió: Publicacions Periòdiques i d'Arts Gràfiques, S.A.L.
Dipòsit Legal: B. 14.387/79

Subscripcions anuals:

Catalunya: 2.500 pessetes; resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 3.000 pessetas.
Europa: 6.000 pessetes.
Amèrica: 7.750 pessetes.
Àfrica, Àsia i Filipines: 8.500 pessetes.
Oceania: 11.000 pessetes.

Uns alumnes protesten de TVE

Els alumnes de cinquè de Bàsica de Montroig protestem del programa "Un, dos, tres" de TVE. Trobem molt mal fet que en aquest programa facin malbé el menjar mentre hi ha gent que pateix gana. Tampoc no ens agrada que algunes vegades surti gent que porten molt poca roba. També protestem que molestin el públic demanant roba interior o fent-los fer ximpleries, etc.

Així com varen dedicar un programa a la "Casa del teatre" també podrien dedicar-ne a altres grups (pagesos, vagabunds, paletes, etc.). Estaria bé que dediquessin més programes als infants.

Els alumnes de cinquè A de Montroig

☆☆☆

Som conscients de la nostra fe?

Els teòlegs en parlar de la Fe, per molt entenedor que vulguin fer el seu missatge, sempre resultaran un enigma.

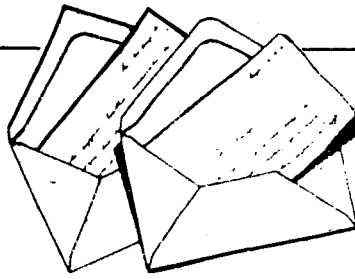
El problema de la Fe, sempre ha existit al llarg de la Història humana, i avui dia, encara es veu més compromesa per la rapidesa de l'evolució moderna i perquè sembla que el progrés, la

ciència i la tècnica ho volen solucionar tot. La Fe es veu amenaçada i ha de passar per llargs túnels obscurs, ha de patir crisis i donat que entre Déu i l'home hi ha un gran abisme, no compremem els misteris de Déu; per això la Fe se'ns fa difícil i enigmàtica. (Si tot ho entenguéssim i ho poguéssim verificar, ja no hi hauria fe). És com un vel, com una aventura, un risc entre el visible i l'invisible, entre el passat i l'actual. Sempre es presenta com un interrogant.

Patir crisi de Fe, no és pas dolent, poden ser uns moments privilegiats per "veure-hi clar", per buscar i reconèixer el Déu amagat, i per no refiar-nos dels elements humans, sinó que atrets pel Déu desconegut, centrem la nostra esperança vers l'escatologia, etapa final de la nostra Fe.

La Fe, no és fruit de pensaments o raonaments humans, ni del nostre enginy o de les nostres teories. La Fe, tampoc no és una comunicació de doctrines, sinó de Vida, i no creiem veritats, creiem en la Veritat. Però sobretot, la Fe en un do gratuït de Déu. Com que portem aquest tresor en vasos de terrissa, l'home en la seva fragilitat, sols ha de dir: Senyor! ajuda la meva Fe! Senyor que hi vegil. Crec Senyor! però augmenteu la meva Fe!

A partir d'aquesta vivència, podrem evangelitzar i catequitzar, perquè abans hi ha hagut una obertura, un testimoni de fe viscuda i compromesa, sense por ni vergonya d'actuar com a creients, perquè Crist és la nostra força, que va operant en cada

instant de la vida i dels esdeveniments adversos o favorables.

M.^a del Carme Massana i Mola

☆☆☆

Una exposició de la Diputació Provincial

He anat a veure aquesta exposició que la Diputació Provincial ens ha ofert gentilmente a les Drassanes del port. Una exposició modèlica, científica i sense engany. Esquemes, diorames, dibuixos, tècniques audiovisuals programades, tot ajuda a fer-se càrrec d'aquest fenomen universal que és l'evolució dels éssers vius.

Però, quina diferència amb una altra exposició que va recórrer tot Catalunya al centenari de Darwin! Allà, des de la propaganda fins a les explicacions que es donaven o més bé que s'insinuaven, tot anava dret, no tan a exaltar la hipòtesi de l'evolució, sinó a enfrontar-la amb les dades de la revelació cristiana. Allò era molta fullaraca i poca ciència; ara

ens trobem amb molta ciència i molta modèstia en les seves afirmacions.

En efecte, la revelació cristiana ens ofereix el "què", no el "com". I la ciència ens ofereix el "com", no el "què". Són dues coses diferents, encara que complementàries. Així, la Bíblia ens diu que totes les coses que són en aquest món són creades. És el "què". Però no diu el "com" encara que insinua una evolució de menys a més en parlar d'èpoques, eres o "dies", que en les llengües antigues volia dir "períodes de llum". Voler llegir les explicacions senzilles i a l'abast dels nòmades del desert, en clau de ciència és com voler llegir un cant èpic en clau d'història. Cada

cosa cal que sigui llegida en la clau que va ser escrita.

M'agradaria acabar com ho fa l'exposició, en la seva conclusió: "Si l'evolució és d'ara endavant un fet incontestable, reconeguem amb franquesa i modèstia que les modalitats d'aquest fenomen encara estan lluny de ser clares: la diversitat de teories de l'evolució indica la complexitat d'aquest fenomen. Pels seguidors de la claredat cartesiana, aquesta situació és bastant frustrant; però l'evolucionisme ha evolucionat, i continuarà evolucionant". L'evolucionisme està evolucionant. Evolucionaran també els evolucionistes?

Ignasi Farreres Jordana

REGALEU UNA VIDA

Es a les nostres mans decidir una cosa tan important com és la vida humana.

Gràcies a aportacions de persones com Vós s'estan finançant més de 500 projectes de desenvolupament, un dels més cabdals és dut a terme i dirigit per Vicens Ferrer a l'Índia. Escriviu-nos i us explicarem com amb pocs diners es pot fer un miracle per vèncer la fam, la malaltia i la misèria.

Ajuda en acció

Nom

Domicili

Ciutat

C/ Bertrán, 42 Barcelona-23 Telf. 212 47 99
Declarada d'UTILITAT PÚBLICA.

Delegació Diocesana de Missions de Barcelona

"ELS SEMINARISTES DELS PAÏSOS DE MISSIÓ TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"

—Gràcies a les Obres Missionals Pontifícies, a les Esglésies de Missions són nadius del propi país:

500	Bisbes
15.000	Sacerdots
52.681	Seminaristes

—Als seminaris de Missions, aquest darrer any, s'hi han preparat:

40.066	Seminaristes menors
12.615	Seminaristes majors

—Han rebut de les Obres Missionals Pontifícies: 24.969.490 dòlars que és l'equivalent de 473,98 dòlars per seminarista. Aquesta quantitat s'uneix a la generosa aportació d'aquelles mateixes Esglésies missioneres.

—L'Església i el Sant Pare us paren la mà per poder seguir mantenint i millorant aquests seminaris que són el gran fruit i la gran esperança de les Missions.

—Una bona manera de respondre a aquesta crida missionera, pot ser ajudar a la formació i als estudis dels seminaristes.

BECA (per 6 anys d'estudis superiors)	300.000 ptes.
MITJA BECA	150.000 ptes.
BOSSA D'ESTUDIS (per a un curs)	50.000 ptes.

—Podeu fer arribar els vostres donatius a la DELEGACIÓ DIOCESANA DE MISSIONS, C/. del Bisbe Irurita, 5 - 08002 - BARCELONA.

Catalunya

Mercabarna vol tancar el Born de l'Hospitalet del Llobregat

Els assentadors consideren que aquesta mesura no està en absolut justificada, ja que segons la seva opinió el Mercat Central de l'Hospitalet funciona correctament. No solament s'autofinancia sinó que l'Ajuntament d'aquesta població n'obté beneficis. Una altra prova d'això, és que la seva organització interna ha estat presa com a exemple per a instal·lacions similars d'altres punts d'Espanya i fins i tot de les de Quito, capital de l'Equador.

L'argument que la centralització a Mercabarna permetrà un major control de preus i qualitats, no els convenç en absolut; diuen que els preus del mercat de l'Hospitalet són inferiors als de Mercabarna i afegeixen que la desaparició d'aquell no comportarà que les minories vagin a comprar a la Zona Franca. En la seva opinió només propiciarà la introducció a la ciutat d'empre-

ses majoristes, la diversitat de les quals no impedirà en la pràctica qualsevol intent de control.

Espanya

Sancionat el fiscal E. Valerio

El fiscal Emilio Joaquín Valerio, que fou apartat de la investigació de l'assassinat del dirigent abertzale Santiago Brouard, ha estat sancionat pel fiscal general de l'Estat, Luis Antonio Burón Barba, amb un "advertiment". Burón Barba ha considerat que el fiscal Valerio va cometre "una falta lleu de negligència".

Prohibit llençar burilles i papers a terra

AVILES.— Segons les noves ordenances de neteja imposades per la Corporació Municipal d'Avilés, el fet de llençar a terra una burilla o un paper qualsevol, suposarà una sanció de cinc-centes pessetes, quantitat gens

menyspreable si es té en compte les nombroses ocasions que es fa durant el dia. Igualment, es prohibeix realitzar qualsevol tipus de neteja des de les finestres o portes que donen a la via pública, així com espolsar estores o cames, des de les vuit del matí endavant. L'incompliment d'aquestes ordenances suposa multes que oscil·len entre les cinc-centes i les quinze mil pessetes.

Món

Oposició electoral de les minories nacionals a Romania

Una important oposició, especialment a les regions on viuen les minories alemanya i hongaresa i als grans centres industrials, s'ha manifestat de manera inesperada a les eleccions a la gran Assemblea Nacional romanesa, segons els resultats publicats per la premsa romanesa rebuda a Viena.

Globalment 356.573 electors (2.27 per cent de l'electo-

rat) s'han pronunciat en contra dels candidats oficials presentats pel Front de la Unitat i la Democràcia Socialista de Romania, una xifra molt important en un país dominat pels comunistes, que habitualment ofeguen tota possibilitat d'expressió de l'oposició. El 1965, només el 0,14 per cent dels electors votaren contra els candidats oficials, i l'1,5 per cent el 1980.

Els resultats en diferents districtes són reveladors dels

descontentaments, sobretot a les regions on viuen les minories alemanya i hongaresa. En els dos centres de forta població alemanya, Sibiu i Brasov, el 6,8 per cent i el 5,7 per cent respectivament dels electors han votat en contra dels candidats oficials. Als centres de majoria hongaresa, Mures i Harghita, a Transilvània, han estat respectivament el 5,9 i el 4,8 per cent dels electors els qui han dit "no" als candidats oficials.

ARA MATEIX

El cardenal Dadaglio,

aquell nunci...

No és gaire corrent que la concessió del títol cardenalici a un prelat de la cúria romana trobi ressò entre els cristians d'aquí... I, tanmateix, només en un parell de dies, ja he trobat diversos amics que m'han comentat amb satisfacció la notícia: el nom de monsenyor Luigi Dadaglio figura a la llista de la nova formada de cardenals. I, tot seguit, ens hem posat a evocar les coses d'aquells anys difícils i apassionats —els seixanta i els primers setanta— en què Dadaglio era Nunci a Madrid.

Va ser aleshores que molts de nosaltres vam descobrir que els nuncis podien existir fora de les fotografies protocolàries d'alguns actes oficials, i que saber-ne l'adreça exacta podia ser de gran utilitat. Resultava que aquell Nunci s'interessava vivament, amb una cordialitat serena, per les coses que passaven, no segons la versió de la premsa del moment, sinó tal com les veïem i patiem de baix estant. Contestava les cartes —ni que fos molt lacònicament, com esqueia a la seva funció— i no defugia les visites. En aquestes, el lacònicisme desapareixia i feia lloc a la recerca detallada de les situacions, sense cap pressa. Nombrosos clergues i laics dialogaven amb ell en un clima propici a la sinceritat i l'obertura.

Pel que fa a les qüestions estrictament eclesials, monsenyor Dadaglio sabé copsar el fons de l'aspiració catalana a tenir bisbes del propi país. No li degué ser fàcil: allò requeria passar de la primera impressió d'una picabaralla localista, al descobriment de Catalunya com a cultura nacional i com a factor previ a l'ordenament administratiu de l'Estat espanyol, i no com a producte d'ell. La manera com el Nunci s'expressava i les preguntes que feia, permetien deduir que estava totalment mancat d'una informació solvent sobre el tema i que l'anava assolint algunes pintades a la façana de la seva residència— eren les més indicades per a confondre una persona que no hagués posseït la seva serenitat, la seva noblesa

i el seu interès per la veritat. El resultat final no pogué ser més brillant: en sortir d'Espanya, monsenyor Dadaglio deixava bisbes catalans a totes les diòcesis de Catalunya. I vull afegir a aquest punt una remarca que no sol fer-se quan se'n parla: el respecte i la delicadesa amb què tothom el sentí referir-se a les persones implicades —aparentment causant, però en realitat víctimes, d'una situació anòmala— foren sempre exquisits.

Pel que fa als problemes civils, a la resistència democràtica, el Nunci sabé escoltar sempre els familiars de presos, les denúncies de tortures, els fets més durs de repressió... a més de les legítimes aspiracions de tants ciutadans a la llibertat. Així, la imatge que d'ell arribava a amplis cercles opositors s'inscriu en la imatge més general d'obertura i de defensa dels drets humans que, als ulls de molts, adquirí l'Església espanyola en els últims anys del règim anterior. Des d'una observació feta de lluny, com és la meua, resulta impossible d'escatir en quina mesura aquella imatge responia a una acció i a un compromís reals... La història potser ho aclarirà. En tot cas, és segur que la imatge existí —i, per tant, influí en els fets— i que sorgí de l'acció i del compromís d'innombrables cristians de base que la volien real. Parlant d'aquest joc de voluntat i realitat, Saint-Exupéry definí així una situació determinada: "A Lisboa hom jugava a ser feliç, a fi que Déu s'ho volgués creure". També aquí molts vam jugar a una Església compromesa, a fi que arribés a ser veritat...

Tot això ja és aigua passada i el nou cardenal Dadaglio és lluny d'aquí. Però és just recordar-ho i recordar-lo. Si més no, per tal de fer bones les velles paraules de Gracián: "Los catalanes saben ser amigos de sus amigos..."

J. Carrera Planas

GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

CONVOCATÒRIES DE SELECCIÓ DE PERSONAL

Al Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya núm. 529 del dia 17 d'abril de 1985, ha estat publicada la següent Ordre de convocatòria per a la selecció de personal per a la provisió d'un lloc de treball en:

RÈGIM D'INTERINITAT

Convocatòria núm. 0049
Data final d'admissió d'instàncies:
11 de maig del 1985

Categoria	Places	Titulació necessària
Col·laborador tècnic	1	Llicenciat en Dret

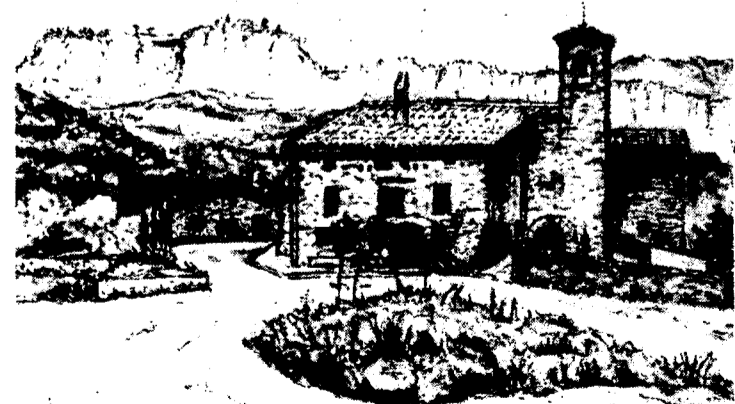
Les bases d'aquesta convocatòria es poden consultar al tauler d'anuncis de la Secretaria General d'aquest Departament (Sant Honorat, 1) i dels seus Serveis Territorials (Casp, 15 de Barcelona; Sant Francesc, 7 de Tarragona; pg. Pompeu, 2 de Lleida; i Ultònia, 13 de Girona).

Barcelona, 23 d'abril del 1985

ESCOLES I ASSOCIACIONS

Que busqueu una casa per a fer-hi colònies o convivències. Us n'ofereim una a ple camp en un dels millors indrets de Catalunya, al peu de la Serra de Busa:

Pensió completa.	Sales diverses amb llar de foc.
Capacitat màxima 130 places.	Dutxes amb aigua calenta.
Campament annex amb tendes i tot.	Materials pedagògics dels entorns.
Camps d'esports.	Quatre itineraris de la natura.
Piscina en construcció.	Excursions.
Boscots a tot l'entorn de la casa.	Masies per a visitar.
Foc de camp.	

LA SELVA

(SOLSONÈS) 1.059 mts. alt.

INFORMACIÓ: ☎ (93) 785 43 03

Sis punts concrets sobre la parròquia i la seva missió evangelitzadora en l'Església local han estat tractats pel papa Joan Pau II en una trobada inaudita amb el cardenal Vicari de Roma, Ugo Polletti, els sis bisbes auxiliars, la majoria de rectors i gran nombre de sacerdots que treballen en la pastoral de la urbs. La trobada ha romàs inèdita fins ara: no hi hagué cap discurs

del Sant Pare; va respondre directament, sense text escrit, a les preguntes, inquietuds, suggeriments i interrogants que li han formulat diversos sacerdots sobre la realitat diocesana.

Una reunió gairebé improvisada. Un bon model del funcionament d'un "Consell presbiteral" del bisbe —en aquest cas el Papa— amb els seus col·laboradors.

Roma i Barcelona, ciutats similars en la pastoral parroquial

Un "Consell presbiteral" amb

assistència del Papa

Publiquem les intervencions de Joan Pau II en els sis punts tractats.

Sobre la impressió general de l'encontre i el mètode que se seguiria, Joan Pau II va dir:

"No he vingut a desenvolupar un discurs. Tampoc que només parli el papa i els altres escoltin. Cal deixar parlar els sacerdots i rectors que estan immersos personalment en el treball pastoral; en una reunió com la d'avui es pot captar millor la fesomia de l'Església de Roma. Això no vol dir que el Papa, el cardenal i els bisbes no hi estiguin implicats personalment; però la seva tasca és diferent, com en general ho és la dels bisbes que, essent molt pastoral, és distinta de la dels seus col·laboradors.

Joan Pau II comentà amb tota sinceritat la desproporció de sacerdots entre el centre i la perifèria de Roma. Digué:

"Quina és la situació de Roma? Tenim més de 300 parròquies per a més de 3 milions d'habitants. Així resulta una mitjana de 10.000 persones per parròquia. Però és clar que la relació no és la mateixa a tots els llocs. Existeixen grans diferències entre el centre i la perifèria. Jutjant amb els criteris de la sociologia pastoral, aquesta mitjana no és molt favorable. Certament que hi ha pel món mitjanes menys favorables: en les meves trobades amb bisbes en visita "ad Limina" veig que parròquies dels distints continents i països es troben en situació encara molt més desfavorable.

Però no és una situació molt positiva si es té en compte la diferència entre les parròquies del

be —som bisbes amb una certa ancianitat—.

Segons les consideracions de la sociologia pastoral, la mitjana hauria de ser més aviat de tres, quatre o cinc mil fidels aproximadament. Aquesta seria la mitjana més adequada per a una parròquia a mesura de l'home. I aquest és el meu gran desig: que la diòcesi de Roma arribi a tenir parròquies a mesura d'home a tots els llocs.

Naturalment aquest desig ha de confrontar-se sempre amb la realitat en què vivim. Sabem quines són aquestes realitats, també de tipus sociològic, en la situació urbanística que vivim. Però cal no abandonar les aspiracions. Cal esforçar-se encara més per aconseguir que la parròquia romana sigui parròquia a mesura d'home, on sigui possible construir comunitat i comunitat, on el rector pugui tenir contacte, una comunitat amb els feligresos, i on els feligresos puguin tenir contacte amb el rector. Això també té expressió en les xifres.

I, a més, després ve el problema del nombre de sacerdots. També això és diferent segons les parròquies. Ho veig en les meves visites a les parròquies: de vegades hi ha parroquies populoses amb pocs sacerdots, i n'hi ha de menys populosos que compten amb més sacerdots, especialment quan les regenten

tius, els que fan referència a la densitat, podem dir, de la vida cristiana d'una parròquia. No és fàcil mesurar aquesta densitat."

El Papa comentà primer la visita del rector a les famílies i passà a tractar seguidament un dels temes que li plantejaren: la catequesi de nens, de joves i d'adults.

sia i de les parròquies de Roma. Altra cosa és, certament, com aconseguir amb el mateix sistema mantenir viva la vida cristiana dels joves, i successivament dels adults.

Si ens aturem a pensar en el percentatge dels "dominants", segons les respostes que rebo dels diferents rectors durant la

"Els rectors i sacerdots han de parlar i deixar que el Papa pugui escoltar"

"Per costum, als rectors amb els qui em veig abans de la visita i durant aquesta els solc preguntar si visiten les famílies a les seves cases. De les seves respostes emergeix una dada que sembla més aviat optimista, diria jo, millor del que he conegut a Cracòvia. Els reben a tot arreu; gairebé el cent per cent de feligresos reben —així m'ho diuen— els sacerdots que van a visitar i beneir les seves cases. Naturalment també aquí s'ha de fer alguna consideració, fins i tot crítica: ¿Quines són les motivacions? ¿qui rep el sacerdot?, ¿quina és la característica d'aquest encontre? És, sens dubte, un criteri que no s'ha d'oblidar. Jo solia presentar sempre aquest criteri als meus sacerdots, als meus rectors d'abans.

Prenem un altre aspecte, per exemple, la catequesi. A Roma funciona bastant bé la catequesi amb els menuts, amb els infants de primera comunió. Després es fa potser més difícil per a la confirmació. Però es noten els esforços realitzats en el camp de la catequesi, i a Roma són notables. Es nota també la presència activa i apostòlica dels laics, que és bastant desenvolupada. Això, és pot dir, és un punt fort de l'Esglé-

visita, les dades no són tan optimistes. Certament que també aquí cal emprar criteris d'avaluació crítica: ¿Per què és així? A Roma hi ha molts temples, no solament els parroquials. A més, entre els feligresos, entre els habitants de Roma, molts provenen de províncies i tenen per costum passar el diumenge amb la família. Per altra banda també és freqüent que qui habita la ciutat passi el cap de setmana fora d'ella. El problema no és únicament de Roma, sinó de moltes altres ciutats i països del món".

Referent a la pastoral general de la parròquia, el Papa en su-

pectes, no solament quantitativament sinó també qualitativament, és necessari constatar que la parròquia continua essent l'ambient, la comunitat on la vida cristiana de cadascú es forma i desenvolupa substancialment. A la parròquia tot cristià és batejat, rep la primera comunió, en alguns casos —en menor mesura— rep la confirmació i es prepara pel matrimoni. I després, penso que es torna a la parròquia en els últims moments de la vida. Quan es passa d'aquesta vida a la casa del Pare, la parròquia hi és present. En aquest sentit la parròquia és present en la formació i identitat de la vida cristiana, dels cristians, també a Roma, dels que són cristians, si bé amb distints matisos. Per tant, la vida cristiana passa per la parròquia, malgrat les seves debilitats i límits; aquesta és la seva força i cal consolidar-la; jo crec fer-ho en aquesta ocasió.

A més, existeixen altres formes de vida que han de complementar el que ens dona la parròquia. Hi ha les escoles catòliques, l'apostolat de les famílies religioses, els moviments i organitzacions que no sempre encaixen perfectament, no sempre s'enquadren bé del tot a la parròquia, però certament que donen vitalitat cristiana al conjunt dels catòlics de Roma i també de les altres Esglésies.

Penso que sense exhaurir la temàtica, la nostra anàlisi ha presentat un quadre, una visió de la realitat de la parròquia de Roma. Almerys ens ha donat oportunitat de reflexionar comunitàriament als que som responsables de la pastoral de Roma. Penso

Desproporció de sacerdots entre el centre i la perifèria de Roma

centre, que són petites i per sota de la mitjana, i les grans de la perifèria que estan molt per damunt del que hauria de ser la mitjana més adequada, almenys segons la pràctica pastoral d'un veïl bis-

comunitats religioses en les quals el nombre de sacerdots sembla major que d'ordinari.

Però això són aspectes "quantitatius". I també cal tenir en compte els aspectes qualita-

Funciona bé la catequesi de nens; no tant, la de joves i adults

bratlla la importància no essent tanmateix excoent, ja que existeixen altres formes de vida cristiana extraparroquials. Contestà així:

"Considerant tots aquests as-

que ara cal analitzar la discussió i les diverses veus oïdes, i tenir-les en compte."

El Papa tracta dels mitjans de comunicació social, un dels temes que foren presentats com

a preocupants.

"Hem de prosseguir aquest debat especialment sobre el tema de les quatre últimes preguntes, molt substancials, i sobre algunes propostes presentades, per exemple, la proposta d'aprofitar millor els mitjans de comunicació social: en la pastoral de Ro-

cipen, a través de la ràdio, en la Missa que ell celebra a la seva seu gairebé cada diumenge. Potser ho estic presentant en un marc massa ideal, però és precisament així. Potser es necessitaria major creativitat en la nostra manera de construir l'Església". Finalment el Papa abordà el

potser hi són en gran nombre— que se situen fora de l'Església, malgrat ser batejats, de pertànyer a l'Església. Diuen "l'Església fa", "l'Església diu", com si no pertanyessin a l'Església. Malgrat que són Església, es troben fora o diuen que estan fora. N'hi ha d'altres que diuen "som Església". Gràcies a Déu aquesta consciència de ser Església ha crescut molt per mitjà del Concili Vaticà II que ens ha donat una eclesiologia molt més adequada, i ha fet conèixer aquesta eclesiologia a tothom o, al menys, als qui s'interessen en les ensenyances del Vaticà II.

Però també hi ha una altra frase que sento dir moltes vegades a joves compromesos en moviments apostòlics, fins i tot durant les visites pastorals: "Construïm l'Església". Aquestes paraules realment expressen allò que contenen les ensenyances del Vaticà II. L'Església cal construir-la. És clar que és Jesús qui la construeix, l'edifica sempre i per tot arreu, fins i tot allí on nosaltres no sabem. L'edifica

amb la seva redempció, amb la seva gràcia, l'edifica en l'Esperit Sant. Però hem de construir també nosaltres amb Ell en l'Esperit Sant. Aquesta consciència i voluntat de construir l'Església s'està difonent cada vegada més. Hem de construir l'Església nosaltres, però no exclusivament

significar les paraules "construïm l'Església", és a dir **construïm junts**: el Papa, el Bisbe de Roma, el cos episcopal, els sacerdots, els laics construïm junts l'Església de Roma.

Cal edificar l'Església. Naturalment aquesta Església està construint-se des de fa dos mil

"**R**eflexionar en comú els que som responsables de la pastoral de la ciutat"

ma, i especialment en el contacte entre el bisbe, el cos episcopal de Roma i els sacerdots, tal vegada no solament amb els sacerdots, però sempre amb els sacerdots. Sempre m'astorà escoltar d'alguns bisbes procedents de la selva Amaçònica, on la pastoral podria semblar impossible de realitzar-se, almenys des del punt de vista tècnic. M'astoro escoltant-los com saben superar les dificultats de clima i geografia emprant els mitjans de comunicació social, la ràdio especialment. Per un bisbe és molt bo saber, per exemple —irrealitzable pel Bisbe de Roma— que tots els seus diocesans (naturalment no tres milions, sinó potser trenta mil), dispersos pel territori, parti-

problema dels que se situen fora de l'Església i d'aquells que havent assumit les ensenyances del Concili Vaticà II cooperen a construir junts l'Església. A les preguntes sobre el tema, va respondre:

"N'hi ha molts —i crec que tampoc no manquen a Roma o

Major creativitat en la manera de construir l'Església

"**E**ls que diuen 'l'Església diu o fa' i els que diuen 'som Església'"

nosaltres. Potser en temps passats es considerava que l'Església la construïa el sacerdot; avui aquesta voluntat i aquesta expressió "construïm l'Església" se sent de manera creixent també de part dels laics. A cada parròquia i a tota l'Església de Roma ha d'incrementar-se el que volen

anys i té la seva història, les seves grans tradicions, els seus sants, que són molts, però està sempre en construcció.

Així, doncs, edifiquem aquesta Església de Roma!"

Així acabà la jornada d'estudi sobre la pastoral de la ciutat de Roma que aplegà espontàniament a tots els seus responsables: el Papa, el cardenal Vicari, els bisbes auxiliars, rectors i sacerdots. Joan Pau II manifestà el desig de reunir-se amb els laics en un "Consell de pastoral" comú. Abans de separar-se, saludà personalment la majoria dels presents.

Francesc Gamissans

Els 19 països d'origen representen la universalitat de l'Església

Joan Pau II crearà 28 nous cardenals

El dia 25 del vinent mes de maig, vigília de Pentecostès, el Papa celebrarà un consistori per a la creació de 28 nous cardenals, entre ells l'arquebisbe de Madrid-Alcalá, monseñor Angel Suquía Goicoechea. Joan Pau II ho anuncià

personalment en el curs de l'audiència general del dimecres, celebrada a la plaça de Sant Pere, subratllant que ha escollit els neopurpurats perquè reflecteixen la universalitat de l'Església i que provenen de 19 països. El Papa

féu una observació: digué que hi havia altres persones que haurien merescut ser incloses a la llista, però que no ha volgut superar el límit fixat per Pau VI.

Amb el nou consistori, el Sacre Col·legi arriba a un total rècord de 152 purpurats. Hi ha representacions d'Europa Oriental i Occidental, d'Amèrica del Nord i d'Amèrica del Sud, i també del Tercer Món.

Suquía, arquebisbe de Madrid, únic cardenal espanyol

Ha fet molt bona impressió a Madrid el nomenament d'Angel Suquía. El nou príncep de l'Església prové d'una família de 16 germans, dels quals en viuen 13 i tres de les germanes són religioses. Nascut Zaldivia (Guipúscoa) és bisbe des de fa vint anys. Coneix profundament l'espiritualitat benedictina i carmelitana. El 1983 fou nomenat membre de les Congregacions romana per als bisbes i per a l'educació catòlica i és membre del Comitè executiu de la Conferència Episcopal Espanyola.

Sorpresa pel nomenament del Nunci a Madrid

Ha causat sorpresa el nomenament del nunci, Antonio Innocenti, el qual, amb menys de cinc anys d'estada a Espanya, haurà d'abandonar-la per tornar a Roma, ja que és norma que els nuncis elevats al cardenalat siguin cridats a responsabilitats de la Cúria romana.

No menys sorpresa ha causat el nomenament de l'antic nunci a Espanya, Luigi Dadaglio, molt

estimat en els ambients polítics i eclesiàstics d'Espanya, després de tretze anys d'estada entre nosaltres. Dadaglio fou el "nunci de la transició" i a ell es duen moltes iniciatives innovadores de l'Església espanyola.

Andrzej Maria Deskur

El nomenament del monsenyor Deskur, polonès, president

emèrit de la Pontifícia Comissió per a les Comunicacions Socials, ha estat un reconeixement per part del Papa Mitjans de Comunicació Social, ja que l'esmentat monsenyor els ha dedicat pràcticament tota la vida.

En un pròxim número donarem més informació sobre aquest nomenament de cardenals que acaba d'anunciar el papa Joan Pau II.

La llista cardenalícia

- Miquel Obando Bravo, arquebisbe de Managua.
 - Agustín Mayer, proprefecte de la Congregació per als Sacraments i el Culte Diví. Benedictí alemany.
 - Angel Suquía, arquebisbe de Madrid.
 - Jean Jerome Hamer, proprefecte de la Congregació per als Religiosos.
 - Ricardo Vidal, arquebisbe de Cebú, Filipines.
 - Henryk Roman Gulbinowicz, arquebisbe de Wrocław (Polònia).
- Aquests són els cardenals:
- Luigi Dadaglio, penitenciari major (Cúria). Antic nunci a Espanya.
 - Simon B. Lourdasamy, secretari de la Congregació per a l'Evangelització dels pobles (indi).
 - Francis A. Arinche, propresident del Secretariat per als No Cristians.
 - Juan Francisco Fresno Larrain, arquebisbe de Santiago de Xile.
 - Antonio Innocenti, nunci a Espanya.

- Paulus Tzadua, arquebisbe d'Addis Abeba (Etiòpia).
- Josef Tomko, nomenat proprefecte de la Congregació per a l'Evangelització.
- Miroslaw Ivan Lubachivsky, arquebisbe major de Lviv (ucraïnès).
- Andrzej Maria Deskur, polonès, president emèrit de la Pontifícia Comissió per a les Comunicacions Socials.
- Paul Poupard, francès, propresident del Secretariat per als No Creients.
- Eduard Gagnon, canadenc, propresident del Consell per a la Família.
- Alfons Stickler, austríac, propbibliotecari.
- Bernard F. Law, arquebisbe de Boston.
- John O'Connor, arquebisbe de New York.
- Giacomo Biffi, arquebisbe de Bolònia.
- Pietro Pavan, ex-rector de la Universitat Lateranense.
- Louis Albert Vachon, arquebisbe de Quebec.
- Albert Decourtray, arquebisbe de Lió (França).
- Rosalío José Castillo Lara, veneçolà, propresident de la Pontifícia Comissió per a la interpretació del Dret Canònic.
- Friedrich Wetter, arquebisbe de Munic. (RFA).
- Silvano Piovanelli, arquebisbe de Florència.
- Adrianus J. Simonis, arquebisbe d'Utrecht (Holanda).

Monsenyor Angel Suquía, arquebisbe de Madrid, l'únic espanyol nomenat cardenal pel papa Joan Pau II.

Monsenyor Antoni Innocenti, Nunci d'Espanya al Vaticà, un dels 28 cardenals recentment nomenats pel Sant Pare.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

"Per ací seguim rebent C.C. amb força puntualitat. Ens omple de joia tenir notícies fresques de casa. Gràcies per tot el vostre treball en aquest apostolat."

Loum-Ville. Camerú

"Endavant en la vostra tasca! Gràcies per la normalitat i puntualitat amb que envieu C.C."

Llama (Via Chiclayo). Perú

"Estem il·luint amb els pobres i pels pobres, contra la desnutrició infantil i contra tota classe de misèries. Rebem C.C. Moltes gràcies!"

Santa Rosa. La Pampa. Argentina.

"Ja fa temps rebó C.C. Vull dir-vos "GRÀCIES" de tot cor. M'ajuda molt."

AIGUÀ - Uruguai.

400 MISSIONERS REBEN EL NOSTRE SETMANARI "CATALUNYA CRISTIANA",

gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

A causa de diverses circumstàncies, al llarg d'aquests sis anys, alguns s'han quedat sense padri o padrina.

Cada setmana en publicarem una relació, esperant que altres persones faran el possible per a no deixar "orfes" de CATALUNYA CRISTIANA, a aquests germans i germanes nostres.

MISSIONERS SENSE PADRI

RAMON VICENÇ
CATHOLIC MISSION MULERA
P.O. Box 71
KASULU
Tanzània 8.500 Ptes.

IGNASI MARIA ANZIZU
KYABE
B.P. 1426
Diocese de Sarh
BANGUI
República Centre-africana 8.500 Ptes.

JOSEP COVES I SANCHEZ
B.P. 2097
LUBUMBASHI (Shaba)
Zaire 8.500 Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Domicili Tel.

Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner

(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- taló que adjunto
 gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació:

Banc/Caixa

Sucursal n.º

N.º compte corrent

Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39

Facultat de Teologia de Barcelona. Curs Bíblic Especial.— Aquest curs, professat en francès, anirà a càrrec del P. Jacques Dupont, monjo benedictí de Sant Andreu d'Ottignies (Bèlgica), un dels exegetes catòlics més coneguts en el camp del Nou Testament. La temàtica del curs versarà sobre: "La comunitat primitiva en el Llibre dels Fets". Dies: 2, 3, 6, 7, 9, 10, 13, 14, 16, 17, 20 i 21. Horari: De 1 a 2 del migdia. Podeu inscriure-us a la Secretaria de la Facultat de Teologia de Barcelona, c/ Diputació, 231, cada dia de 9 a 2.

XI Trobada de la Federació de Viudes de Catalunya.— Tindrà lloc a Sabadell, el dia 19 de maig d'enguany. Matí: A les 10, arribada i acolliment. A les 11, salutació de benvinguda, en el cinema Imperial, per la presidenta del Centre, Conseller de Cultura Sr. Isidre Creus, batlle de la ciutat Sr. Antoni Farrés, i presidenta de l'Associació de Viudes de Catalunya. A les 6, concelebració de l'Eucaristia, presidida pel Sr. Cardenal Narcís Jubany.

Actes commemoratius de l'Oratori de St. Felip Neri de Gràcia (1885-1985).— Dia 22 de maig (dimecres) a 2/4 de 9: "Història del barri de Gràcia", per Manolita Grezner i Ferran Colàs. Dia 23 de maig (dijous), a 2/4 de 9: "L'església en el s. XIX, a Barcelona", pel Dr. Joan Bada, de la Facultat de Teologia. Dia 24 de maig (divendres), a 2/4 de 9: "Sant Felip Neri, Home i Sant del s.XVI", pel P. Serafi Alemany Esteve, de l'Oratori de Barcelona. Dia 25 de maig (dissabte), a les 12 del migdia: Confirmació dels nois de la catequesi, pel Sr. Bisbe auxiliar Mons. Ramon Daumal. De 9 a 10 de la nit: Vetlla de pregària. Dia 26 de maig (Pentecosta), a les 12 del migdia: "Pentecosta de Sant Felip", pel P. Joan Vidal. A 2/4 d'1, Missa Solemne, presidida pel Dr. Lluís Martínez Sistach, Vicari General de l'Arquebisbat. A les 7, Vespres Solemnes. A les 8 Missa. Dia 27 de maig (dilluns), FESTA DE SANT FELIP NERI: Misses, matí, a les 9 i a 2/4 d'1. Tarda, a les 7, Missa de Sant Felip Neri, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona. Ofrenes a càrrec de les diferents seccions de l'Oratori i del Centre Moral. Dia 28 de maig (dimarts), a les 8 del vespre: Missa en sufragi de tots els Pares i Germans que han format part de l'Oratori, i de tots els fidels difunts vinculats a la nostra Casa. A 2/4 de 9: Conferència pel P. Angel Alba, Procurador dels Oratoris d'Espanya, sobre el tema de la seva especialitat: "Sant Felip Neri en l'art espanyol" (amb diapositives). Dia 31 de maig, a 2/4 de 9: Taula Rodona; hi col·laboraran amics felipons que conegueren l'Oratori, els Pares i Germans, amb anterioritat al juliol del 1936. Tots aquests actes se celebraran al temple de Sant Felip Neri de

ATENCIÓ!!!

Avis a tots els que participen, coneixen i estimen l'acció apostòlica de les Missioneres Concepcionistes.

EL DIA 4 DE MAIG TROBADA A MONTSERRAT amb motiu del Centenari de l'arribada de les primeres missioneres a **FERNANDO POO (GUINEA)** ESTEU CONVIDATS TOTS:

Alumnes
Ex-alumnes
Famílies
Professors
Amics
i TU!

Per inscriure-us podeu fer-ho fins el dia 30 d'abril a la vostra Escola
CAL FER-HO BEN AVIAT!!!

Gràcia, c/ Sol, o a les seves dependències.

Romeria del Ram al Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.— Se celebrarà el dia 27 de maig, dilluns de Pasqua de la Pentecosta. A les 12'15, celebració de l'Eucaristia i ofrena del Ram a l'Ermida primitiva. A les 18, Sant Rosari, Vespres i Benedicció eucarística.

Col·legi de la Divina Pastora. Rober Missional de Sta. Teresa de l'Infant Jesús.— Invita les famílies a l'EXPOSICIÓ dels objectes destinats a les missions. Dia 12 de maig, d'11 a 2 i de 4 a 7. c/ Bailèn, 38. Barcelona.

I Trobada de Gent Gran a la Mercè.— Se celebrarà el divendres, dia 17 de maig, a les 5 de la tarda, a la Basílica de la Mercè de la nostra ciutat i serà presidida pel Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany. "VIDA CREI-

XENT", Moviment Cristià de gent gran, (agermanat al de "La Vie Montante", internacional, i al de "Vida Ascendente", d'Espanya i Hispano-Amèrica), té el goig de convocar-vos a aquest ACTE DE GERMANOR, en el transcurs del qual s'hi concelebrarà l'Eucaristia, presidida també pel Sr. Cardenal. També s'hi donaran a conèixer els objectius del Moviment: fomentar i donar testimoni dels valors de l'amistat, la solidaritat, la reflexió i la pregària en comú, en especial entre la gent gran. Tots hi sou invitats!

GIRONA

Curssets de Cristiandat.— Se celebrarà dels dies 23 al 26 de maig, a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles, un Curset Mixt de Cristiandat. Tots hi sou invitats!

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI
ROSSELLÓ, 223 TELÉFON 237 97 00 BARCELONA-8

Grups de diàlegs per a promesos

Barcelona-Centre: Del 2 al 23 de maig. Institució Xaveriana, Tel. 319 17 00. Dijous a les 21,30 hores.

Maig: acolliment 24 abril-7 maig diàlegs: del 13 al 30 de maig. Residència Reparadores, Tel. 212 69 00. Dilluns i dijous a les 22 hores.

Arxiprestat Rambla-Poble Sec: Parròquia del Carme - Informació: dijous de 19,30 a 20,30 hores.

Guinardó-Horta: Del 3 al 17 de maig. Parròquia Sta. Isabel d'Aragó. Tel. 236 41 35. Divendres i dimarts a les 22 h.

Del 3 al 11 de maig i del 24 de maig al 1 de juny. Parròquia Sta. Teresa de Jesús. Tel. 229 45 92. Divendres i dissabtes a les 21,30.

Collblanch-l'Hospitalet. Del 6 al 20 de maig. Parròquia Sta. Eulàlia de Provençana. Tel. 422 42 19, dilluns i dijous a les 21 h.

Del 28 de maig al 6 de juny: Parròquia Ntra. Sra. de la Llum. Tel. 240 07 45, dimarts i dijous a les 21 h.

Cornellà: 5, 8 i 12 de maig. Parròquia de Sant Miquel - Tel. 376 45 56, Diumenges 12 matí - Dimecres 10 vespre.

13, 15 i 17 de maig: Parròquia de Santa Maria - Tel. 377 02 80. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 h.

20, 22 i 24 de maig: Parròquia del Pilar, 376 02 48. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 h.

Terrassa: Del 13 de maig al 2 de juny. Parròquia de Sant Llorenç (Egara), Tel. 785 45 40. Divendres i dissabtes a les 21. Diumenges a les 21 hores.

6, 7 i 8 de maig. Parròquia de Sant Cristòfol. Tel. 785 41 96. Dilluns, dimecres i divendres a les 21 h.

Cardedeu. Del 16 al 25 de maig. Parròquia de Santa Maria - Tel. 846 11 91. Dijous i dissabtes a les 21 h.

Granollers. Del 20 al 24 de maig. Parròquia de Sant Esteve (Sala Pax). Tel. 870 03 24. Tots a les 21 hores.

NOTA: per a qualsevol informació trucar a la secretaria del CPM, carrer Rosselló, 223. Tel. 237 97 00. de dilluns a divendres de 5 a 8 tarda.

"BLANQUERNA"

ESCOLA UNIVERSITÀRIA DE PROFESSORAT D'E.G.B

CONFERÈNCIES INFORMATIVES

Dissabte, 11 de maig, a les 11 del matí, o bé
Dilluns, 13 de maig, a les 7 de la tarda.
(Auditori de l'Escola)

—"Quina Escola de Mestres és BLANQUERNA";
—Especialitats que s'hi poden cursar".

PREINSCRIPCIONS PER AL CURS 85/86

Del 20 de maig al 7 de juny (llevat dels dissabtes)
Marquès de Sta. Anna, 7 (prop Pl. Lesseps)

BARCELONA

Amb motiu de la diada de la Mare de Déu de la Salut

Els joves cristians de Sabadell s'apleguen

en una vetlla d'oració

SABADELL.— Per quart any consecutiu el Servei de Joves Cristians de Sabadell organitza una Vetlla d'Oració amb motiu de la festa de la Mare de Déu de la Salut. Enguany per escaure's en l'Any Internacional de la Joventut es vol donar un especial relleu a tota la celebració reflexionant sobre la participació dels joves en l'Església. El lema serà: LA VEU DELS JOVES CRISTIANS AVUI.

Creiem que han d'assistir-hi tots els diversos grups parroquials i moviments juvenils dels tres arxiprestats de Sabadell: centre, nord i sud.

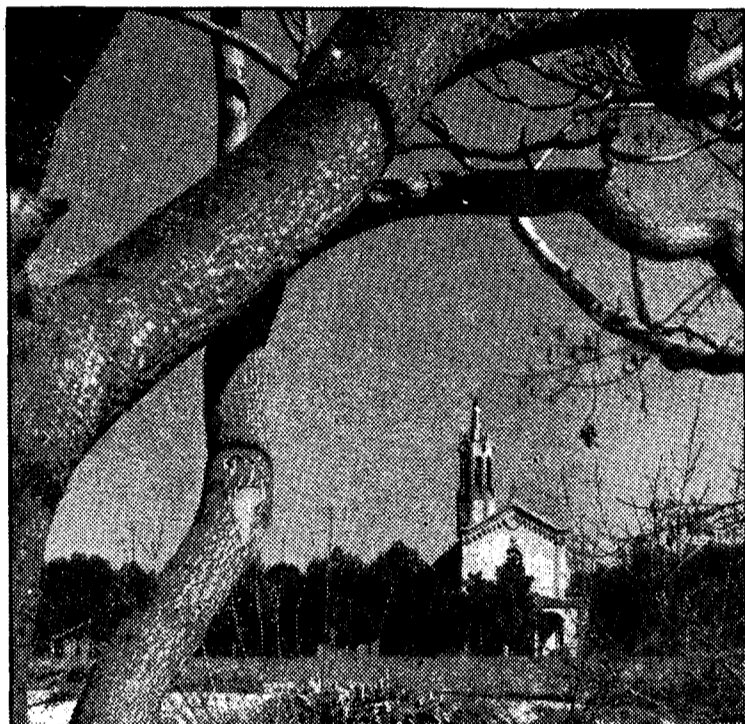
L'esquema de la Vetlla serà el següent:

—Introducció i acolliment de tots els participants.

—Seguidament, es farà un treball de reflexió en petits grups distribuïts segons un distintiu que es lliurarà a l'arribada.

—Finalitzat el treball per grups s'entrarà al Santuari tot cantant, i disposats a escoltar el resum d'un qüestionari que s'ha repartit als diversos grups per preparar la Vetlla. Està previst que aquest resum el faci el Vicari Episcopal de la zona de Sabadell: Mn. Mateu Terrats.

—Després, hi haurà una pregària alternada amb salms i

A l'acte hi són cridats tots els joves de Sabadell que, partint d'un profund sentit cristià, estimen les tradicions i la Mare de Déu de la Salut.

cants, per acabar amb el Parenostre i el manifest dels joves cristians de Sabadell i el "Magnificat".

—Abans d'acomiar-nos, volem compartir coca i beguda que hauran aportat els diferents grups, i farem gresca.

Aquest acte tindrà lloc el dia 11 de maig a les 21 h. al Santuari de la Mare de Déu de

la Salut.

No cal dir que, a més dels joves, poden participar-hi tots aquells que tenen l'esperit jove i estimen les tradicions de Sabadell i la Mare de Déu de la Salut.

L'enviat a les nacions (V)

FILIPS

"Passa a Macedònia, ajuda'ns!"

Amb la visió d'un macedoni ben plantat, el Llibre dels Fets subratlla l'emoció amb què Pau inaugura l'evangelització dels seus somnis: en terra de grecs, a Filips, que portava el nom de Felip de Macedònia, pare d'Alexandre el Gran.

En temps de Pau, Filips era una gran base militar romana ("colònia", amb la Colònia del Rin), on tenien casa els militars que, acampats tot al llarg del riu Danubi, defensaven les fronteres de l'Imperi.

Es comprèn que en aquella ciutat no hi hagués Sinagoga, donada l'aversion —religiosa i patriòtica— dels jueus vers la milícia romana. També, que hi quedessin moltes dones, una part de les quals, per l'afany de pregar pels seus marits, s'havien buscat un Déu més veritable que els de les faules gregues. Es comprèn també que una venedora de la porpra que lluien els generals prosperés en una ciutat com aquella.

Els pocs jueus de la vila, amb un bon sèquit d'il·lustres prosèlites es reunien vora el riu —com aquells que s'aplegaven "vora els rius de Babilònia".

Pau hi arriba, convenc, i l'hospitalitat insistent de Lídia, la venedora de porpra, queda com a símbol d'una penetració de l'Evangeli fins al fons del cor.

Per sempre més, la comunitat de Filips serà la comunitat sense problemes, aquella on Pau hi troba repòs. Per sempre més, només als filipencs serà permès d'enviar subvencions per al ministeri de Pau, el qual està segur que allà ningú no les entendrà com a "paga" del seu treball, sinó com a col·laboració en l'obra evangelitzadora.

Passats els vuit anys (del 50 al 58) d'estada de Pau pels encontorns del Mar Egeu, l'Apòstol i els filipencs es perden de vista. Però l'any 61 els filipencs s'assabenten que Pau és a Roma en situació de "custodia" (presó oberta). Li escriuen, li tornen a enviar presents i li cedeixen Epafròdit, perquè tingui cura de l'Apòstol (Epafròdit, tanmateix, s'hi posa ben malalt, a punt de morir).

Quan Epafròdit es recupera, Pau el retorna a Filips amb la més dolça de les seves cartes:

—Hi saluda els "bisbes" (catequistes qualificats) i "diàques" (zeladors de la benefi-

cència), que han fet possible la marxa ascendent de la Comunitat.

—Els parla de l'alegria que li donen les seves cadenes (les quals, en els dos anys de presó a Cesarea, havien estat molt més dures) i de l'alegria inherent a tot cristianisme veritable;

—una alegria que veu l'afecte, més que no pas el present, precisament perquè sap viure prescindint de tot;

—una alegria que el portaria a "dissoldre's" per a trobar-se amb Crist, però que valora immensament el fruit del treball aquí a la terra.

—Hi descriu, amb paraules magistrals la humiliació i la glorificació de Crist "en el cel, en la terra i en l'Abisme".

—Hi recorda (al cap de vint-i-sis anys, però com si fos ahir mateix) el canvi obrat en ell per la visió de Crist Ressuscitat.

Com era d'esperar, els filipencs van fer tot el possible perquè aquella mateixa alegria se'ns pogués encomanar als cristians de totes les èpoques.

Jordi Sánchez Bosch

GENERALITAT DE CATALUNYA

DEPARTAMENT D'ENSENYAMENT

SECRETARIA GENERAL

El Departament d'Ensenyament informa que s'ha editat un número especial del «Full de Disposicions i Actes Administratius» que recull les convocatòries d'oposicions de professors d'EGB i els professors agregats de batxillerat, d'enguany.

Aquesta publicació es pot adquirir a la Secretaria General del Departament (Sant Honorat, núm. 1) i als Serveis Territorials d'Ensenyament a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona.

**FINESTRAL
DE LA
CARITAT**
CARTAS DIOCESANA
DE BARCELONA

GANA, TAMBÉ AQUÍ

El efectes de l'atur prolongat es fan sentir amb força en moltes famílies de les nostres ciutats i els nostres pobles. Esgotats ja els pocs estalvis i les ajudes de familiars i d'amics, molts caps de casa —homes i dones— es pregunten què i com podran donar menjar als seus fills. Els deutes en les botigues dels barris creixen i els diuen que no els podran seguir fiant. L'angoixa augmenta. Els nens no poden menjar al col·legi perquè falten beques. Molts se n'aniran al llit sense sopar. Potser només hauran menjat un entrepà al migdia.

Hi ha molta pobresa —també gana— amagada. I nosaltres què farem?

96.— Mare sola amb un fill de 10 anys. Fa feines de neteja a domicili, però no cobreix les necessitats familiars. Per a deutes d'alimentació li falten 14.000 ptes.

97.— Peó de la construcció. Té en tràmit la pensió d'invalidesa per malaltia greu. Mentrestant li cal pagar deutes d'alimentació. Té tres fills en edat escolar. Són 20.000 ptes.

98.— Ancià de 71 anys. Deu alguns mesos de la pensió on viu i no té cap ingrés econòmic. Li urgeixen 26.800 ptes.

99.— Nena malalta de poliomièlitis. Els seus pares no tenen recursos econòmics per poder comprar-li un aparell ortopèdic que necessita. Són 18.200 ptes.

100.— Matrimoni sense fills. Ambdós estan en atur. El seu estat de salut és molt precari. Els desnonaran si no paguen els deutes de lloguer. Pugen 32.000 ptes.

101.— Senyora viuda de poc amb dos fills petits. Mentre tramita la pensió de viduitat i d'orfandat li fan falta 20.000 ptes. per alimentació.

102.— Mare sola amb tres fills petits. Treballava al servei domèstic fins que va caure malalta. Ha deixat de pagar quotes a la Seguretat Social que li urgeix pagar perquè la puguin operar. Són 17.500 ptes.

103.— Mare sola amb dos fills en edat escolar. No té feina. Per comprar aliments li calen 19.000 ptes.

104.— Matrimoni amb cinc fills de 13 a 4 anys. La mare està molt malalta i la casa on viuen no té les mínimes condicions. Per poder-ne llogar una altra els falten 36.000 ptes.

105.— Senyora de 51 anys, amb un fill de 15 anys que estudia formació professional. Fa feines a domicili, però darrerament una llarga malaltia li ho ha impedit. Per a rebuts pendents de llum i aigua necessita 15.361.

106.— Pintor en atur, amb tres fills petits. Per evitar el desnonament li falten 23.000 ptes.

107.— Mare jove amb greus problemes. Té una filleta de bolquers i està sola. Per a aliments li urgeixen 17.000 ptes.

BARCELONA

A l'Església de Sant Feliu, de Sabadell

El Dr. Jubany clogué els actes commemoratius del Dr. Carreras

SABADELL.— Fa poc, com a cloenda dels actes commemoratius del centenari del naixement del Dr. Lluís Carreras, organitzats per l'Acadèmia Catòlica i la Lliga de la Mare de Déu de Montserrat, conjuntament, se celebrà l'Eucaristia a l'església de Sant Feliu, presidida pel nostre Cardenal Arquebisbe de Barcelona Emm. Dr. Narcís Jubany, acompanyat d'antics consiliaris d'ambdues entitats, sacerdots de Sabadell, l'Schola Cantorum i l'assistència de nombrosos fidels que ompliren completament les naus de la parròquia.

L'homília del Dr. Jubany, glossà tota la trajectòria del Dr. Carreras, primer com a pioner del moviment litúrgic en uns moments en què no era fàcil que els cristians anessin al davant, secundat per pare Sunyol i l'Abat Marçet. Destacà com la vida litúrgica a casa nostra hi trobà una terra preparada. En segon lloc ressaltà que Carreras, com a continuador del Dr. Sardà i Salvany, fou com ell, un gran apòloga. Home obert espiritualment, restà sempre ferm el seu arnor a Déu i a l'Església. Va posar en relleu el seu inesgotable treball d'escriptor, de conductor de joves, a través de l'Acadèmia Catòlica.

El Dr. Carreras, que sempre

"El Dr. Carreras, que sempre sabé respondre a les necessitats del moments, avui també ens diria que vol que la llum de l'Evangelí il·lumini a tothom"

sabé respondre a les necessitats del moment, avui també ens diria que vol que la llum de l'Evangelí il·lumini a tothom. Quant a home d'acció el Dr. Jubany recordà l'ajuda que prestà al Cardenal Vidal i Barraquer en moments en què calia defensar i cristianitzar la vida pública del cristià donant testimoni de Crist. Com exemple posà en relleu que els homes de la vida pública han de donar testimoni del Crist individualment, però també en públic. L'Església,

per mitjà dels seus membres ha de procurar que les realitats morals tinguin una influència del missatge de Jesucrist. Tenim un deure de l'esperit cristià que cal infondre als altres, i el Dr. Carreras, intervingué molt en la vida política del seu temps a fi que l'esperit cristià no fos bandejat a casa nostra. Exhortà els fidels a seguir les seves petjades.

LA CONFERÈNCIA A LA LLIGA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT.— A Barcelona,

a la Sala Claret, el dia 12 de març, s'havia programat un altra conferència a càrrec de Mn. Joan Bonet i Baltà, que havia de dissertar sobre **El Dr. Lluís Carreras, renovador de la litúrgia catalana.** Aquesta conferència molt esperada per haver estat confiada a un historiador com Mn. Bonet, que tan bé coneixia al Dr. Carreras, no fou possible per una malaltia ocasional del conferenciant, el qual fou substituït per la senyora Dolors Viñas, Vidua Taulé, que, com autora de la biografia del Dr. Carreras, recentment distingida amb el premi "Josep Sanabre 1984", va cobrir el lloc de Mn. Bonet.

Presidí l'acte el Rvdm. P. Caslà Just, Abat de Montserrat, i les juntes de les respectives entitats Acadèmia Catòlica i la Lliga de la Mare de Déu de Montserrat. Dolors Viñas, referint-se al tema de la conferència anunciada, destacà, la importància que tingué —i ha tingut fins als nostres dies— la influència del Dr. Carreras, com a organitzador del Congrés Litúrgic de Montserrat del 1915, l'expansió del seu **Eucologi**, de les Scholae Cantorum per tot el país, el renaixement del gust per l'art cristià, i el retorn a la pietat litúrgica i la catalanització del sentiment religiós, que féu possible la renovació de la litúrgia al nostre poble.

A.E.S.: Alegre, Entusiasta, Suau

Fa pocs dies, a través de la televisió, es donà un programa en el qual parlava de la missió dels laics en el món. I hom notava que titubaven una mica en el moment d'explicar els trets que distingeixen un creient d'un no creient en la vida de cada moment i de cada dia. Ni la fesomia ni tota l'estructura física són prou per a una diferenciació determinada entre un i altre. Ni la traça professional ni la llestesa científica no ens poden aclarir fins a on una persona la podríem classificar entre un i altre grup: dels que tenen fe i dels que no en tenen i dels que, àdhuc, són actius i militants ateus.

Pensant-hi una estona potser val més fixar-nos en dues actituds afirmatives que ens ajudaran a anar perfilant aquesta distinció que en aquell moment preocupava: els que emittien en l'espai televisiu. I és en primer lloc que el creient com a tal ha de tenir una profunda i insubornable fe en Jesucrist. Aquí no hi entra el ser jueu o grec, llatí o del nord, bell o lleig. Només repassant amb una certa lentitud les cartes de sant Pau ens podem adonar de la transcendència d'aquesta fe, que la posa com a principi i fonament de tot l'edifici espiritual.

En aquest punt ja podríem donar per acabada la nostra opinió davant del titubeig televisiu. Una multitud —homes i dones— poden ser classificats com a creients o no, se'ls pot distingir, pel fet de creure o no en Jesús el Senyor. Al cel i a la terra no ha estat donat cap altre nom en el qual sigui possible la salvació. El pare li ha donat tot poder i tota glòria. I com a conseqüència, a qui creu en el Fill, li ha estat donada la clau per entrar en el Regne de Déu.

Després ja, si com a resultat d'aquesta fe, el creient ha de tenir unes condicions que el facin fàcilment destacable del conjunt de la humanitat, entrem en un camp a on les subtils no acaben mai. Perquè se'ns retraurà que hi ha agnòstics que observen una conducta correctíssima, tant en el fons com en la forma. En el camp del treball hom posarà exemples d'una dedicació total a "l'obra ben feta". En la disciplina filosòfica se'ns dirà que hi ha ments que no s'aparten gens d'un rigor lògic i plausible, en el científic no mancaran els herois que ho han donat tot per aconseguir uns objectius que ens deixen meravellats.

Sense deixar de dir-hi la nostra ens inclinàrem doncs cap a unes línies que potser si

que ens donaran una imatge que fa possible afirmar que el cristià també es distingeix amb la seva sola actitud. Serà en primer lloc allò tan retret del que es deia dels primers grups de creients en Jesucrist: "mireu com s'estimen". L'amor per tant —a Déu i al pròxim— serà sempre la primera pinzellada que donarà color als creients. Però també aquí trobarem casos d'entrega insuperables de gent no-creient que han donat mostres d'estimació i de coratge envers els altres.

Allà on ens entretindríem seria potser en la matisació de l'amor. El cristià és o hauria de ser d'actitud AES. Que vol pas dir en aquest moment "acord econòmic i social" com semblaria a cop de vista.

AES és per al cristià: alegre, entusiasta i suau.

En el Nou Testament, i especialment en les famoses cartes de sant Pau, se'ns recomana d'una manera insistent, l'alegria. "Estigueu contents". I repeteix: "estigueu alegres". L'alegria és el distintiu de molts sants. I quan recordem a Joan XXIII no ens el representem en cap altra actitud que amb la d'un rostre alegre i confiat. El somriure del Papa Roncalli és tot ell un poema, que ens diu

més que moltes pàgines de literatura religiosa.

L'entusiasme és l'altra vessant de l'actitud del creient. Una persona que combrega sovint amb el Cos i Sang del mateix Crist, no pot deixar de sentir un entusiasme intern que ve a ser com un trasbalsament de la manera de veure les coses del món. El creient, amb l'Eucaristia, té a mà el tresor més gran que hom hauria pogut imaginar. Què i qui ens pot donar més?

La suavitat ve a ser com la cortesia del cristià. La violència és la cosa més oposada a una de les Benaurances que més va practicar, per exemple, el Bisbe de Ginebra, aquell del qual S. Vicens de Pau contemporani seu va dir: "Francesc de Sales és l'exemple més palpable que se'ns hagi pogut donar del mateix Jesucrist". Tanta era la seva suavitat que de retop, se la reconeixia com a una de les característiques del Mestre.

Aquesta és la resposta que hauríem donat a les preguntes que es feien en el programa televisiu de l'altre dia. Què ens distingeix creients o no creients? La fe ardent, profunda i total en Jesús el Senyor —moguts en això per l'Esperit Sant— i AES.

Josep Maria Bi...

URGELL

S'hi esmerçaran set milions de pessetes

El Museu Diocesà ampliarà les seves dependències

URGELL.— Segons informa la Comissió diocesana per al Patrimoni Artístic i Documental del bisbat d'Urgell, durant el 1985 s'iniciaran les obres d'infraestructura en la Casa del Deganat en vistes a l'ampliació del museu diocesà. Un total de set milions seran invertits en aquestes obres, quatre aportats pel bisbat i tres pel mateix museu. Durant el 1986 s'iniciaran les obres d'adaptació de les dependències per a la custòdia i exposició de les obres d'art. Cal recordar que algunes peces actualment no poden ser exposades o no tenen l'espai adequat per a ser admirades pel públic.

Aquest museu diocesà va ser fundat el 1956 i la seva direcció i gestió correspon al bisbat d'Urgell. Les seves millors peces en documents, orfèbreria i pintura són respectivament el Beatus, l'urna de Sant Ermengol i el retaule d'Abella de la Conca. Les instal·lacions del museu disposen d'alarmes i altres mesures de seguretat.

Serà constituït el Consell pastoral a la Massana

A fi de preparar la creació del Consell pastoral la parròquia de la Massana (Principat d'Andorra) ha programat un cicle de conferències de formació cristiana per al proper mes de maig. La temàtica de les conferències comprèn la fe, la sexualitat i la família i seran dirigides per Mn. Fermí Casal, delegat de Formació Permanent. En la mateixa parròquia i a nivell de joventut s'ha creat un club per promoure la reflexió sobre la realitat social del poble i l'organització d'activitats juvenils.

Monument a Sant Ermengol

Organyà, el bressol de la llengua catalana en document literari, no vol perdre els orígens del que ha donat peu al renom popular dels fills de la població "Els Ganxos". Segons la llegenda els organyanencs, amb uns ganxos, van recuperar les despulles de sant Ermengol que en el Pont de Bar havia caigut al Segre. Segurament que els amics i feligresos del Sant no van deixar que el cos del Sant fos arrossegat per les aigües. A Pont de Bar, però, tots sabem que a vegades les aigües són impetuoses.

Recentment a prop de la vila d'Organyà, a la boca sud del túnel de la C-1313 ha estat col·locada una ceràmica de dues majòliques amb la imatge de sant Ermengol. El gravat ha estat realitzat pel taller de minusvàlids de la Seu d'Urgell. La ceràmica ha estat col·locada damunt una peana de més de dos metres per a facilitar la vista del Sant als viants. En aquest mateix indret ja hi havia una petita imatge del Sant, però amb ocasió de les obres en la carretera va ser retirada i guardada. Es just que el Sant, que a començament del s. XI bastí ponts i obrí camins, sigui recordat precisament en la via de comunicació més important del Pirineu lleidatà i precisament prop d'un lloc on encara resten vestigis dels camins que el Pontífex —mai més escaient el nom— construïa sobre les aigües del Segre.

Ha mort Mn. Josep M. Porta

El dia 19 d'abril ha mort, a la Seu d'Urgell, Mn. Josep Maria Porta i Parramon. Tres són els

camp principals en els quals Mn. Porta havia exercit el seu ministeri sacerdotal: la parròquia, l'escola i la cúria diocesana. Les parròquies en les quals havia treballat pastoralment són: Puigcerdà (1942), Arsèguel i Ansovell (1942), Alàs (1944) i des del 1947 era ecònom de la Bastida d'Hortons, Naviners i la Freita. En aquestes darreres parròquies Mn. Josep Maria era l'home bo que sabia donar un bon consell, reunir el poble i animar la seva vida. Més de 20 anys va exercir el magisteri en el Seminari i els darrers anys, fins a la seva jubilació, donà classes en un col·legi públic de la Seu d'Urgell. El setembre del 1983 el Sr. Bisbe li demanà la seva ajuda com a secretari particular, servei que exercí sempre amb molta dedicació i bon criteri.

Havia nascut a Hostafrancs (la Segarra) el 1916 i va ser ordenat prevere el 1942. La seva bonhomia li havia merescut l'estimació de tothom.

Algunes peces que són propietat del museu en l'actualitat no poden ser exposades al públic per manca de l'espai adequat.

LLEIDA

Cinquantenari de l'entrada de monsenyor Salvi Huix Miralpeix

LLEIDA.— En el cinquantenari de l'entrada a Lleida de monsenyor Salvi Huix Miralpeix que va morir màrtir el 5 d'agost del 1936, recordem a tan insigne servent de l'Església. D'ell oferim una semblança escrita per a C.C. per monsenyor Amadeu Colom Freixa íntim col·laborador de monsenyor Huix. El Dr. Colom va conèixer el pare Huix a Vic i després fou el seu secretari a Eivissa i posteriorment a Lleida.

La causa de beatificació de monsenyor Huix és a Roma. El procés fou iniciat a Lleida per un decret de monsenyor Villar i Sans que manava que es fes la recol·lecció de tots els escrits del Bisbe Huix, etapa diocesana del procés que tancà el Dr. Del Pino i es traslladà a Roma la comunicació que pre-

sentà a la Congregació de Ritus mossèn Eusebi Vidal, canonge de la Catedral de Lleida, l'any 1956.

El dia que l'Església celebrà la festa del bisbe sant Francesc de Sales, de l'any 1935, arribà la notícia que el bisbe de Selimbria, Administrador Apostòlic de la Diòcesi d'Eivissa i Formentera, el pare Salvi Huix, havia estat traslladat per Sa Santedat a la Seu Lleidatana, de la qual va prendre possessió el dia 25 d'abril següent.

Amb motiu de la seva presa de possessió de l'Església i Diòcesi de Lleida, el Servent de Déu adreça la seva primera salutació als lleidatans, que proclama de manera molt destacada la seva limitada confiança amb Déu, molt necessària, millor dit, més necessària que mai per les insòlites circumstàncies en què ocorria el trasllat; la seva humilitat que s'entreveu sobretot en els dos paràgrafs més escollits sobre aquesta virtut; l'estima que fa de tots els valors que hi ha en la seva nova diòcesi; la gloriosa Acadèmia marianíssima; sobre els seus estimats pobres, dels quals diu: "i no volem descomptar la intercessió latent i la suplica humil i eficaç dels pobres de Jesucrist.

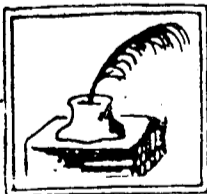
La seva entrada a la capital del bisbat que fixà per al dia 5 de maig, escollida amb tota la significació de paterna sol·licitud i estima que porta amb ella la dominica del BON PASTOR per fer la nostra primera personal entrada, fou veritablement triomfal, tant per l'entusiasme desbordant com per la multitud ingentíssima de diocesans que acudiren a rebre el nou Pastor i participaren en la recepció que se celebrà al Palau Episcopal. A propòsit de tant satisfactori esdeveniment la mateixa nit es feien comentaris molt elogiosos en presència del servent de Déu, el qual el reconegué però de la següent forma: Si, és veritat, digué. Avui, Diumenge de Rams. Aviat arribarem al DIVENDRES SANT. Període de temps que de fet abasta del 5 de maig del 1935 que efectuà la seva entrada al 5 d'agost del 36 que va morir, quinze mesos justos, pontificat breu, però ja tan dens i ubèrrim en obres de la glòria de Déu, com tots ja havien esperat.

Record de la solemne entrada, a la Diòcesi de Lleida, del seu nou Bisbe Excm i Rdm pare Salvi Huix Miralpeix, C.O. verificada el dia 5 de maig del 1953.

Colom Freixa

IMPROMPTU

Una conversió

Perduda com una gota d'aigua en un estany, la notícia venia al diari, concisa, sense comentari: Georgij Malenkov, el primer successor del tràgic dictador Stalin, s'ha convertit al cristianisme.

Per uns, la notícia deu haver estat molesta, potser més que quan algú es mostra dissident i per això cal intentar-lo en establiment psiquiàtric, però sens dubte menys important perquè el fet no pot causar cap distorsió a l'aparell de l'Estat.

Per altres, la cosa pot semblar inexplicable, perquè si bé fins i tot és moda la "conversió" de cristians al marxisme, no hi ha gaires casos de marxistes d'altura que es "passin" al cristianisme.

Sigui com sigui, aquesta notícia ha passat gairebé desapercebuda. Potser millor. Però penso amb el personatge i en els dolors espirituals de part que deu haver sofert abans de donar a llum el seu "sí" a Senyor.

Només puc dir: Benvingut a casa, Georgij Malenkov!

Oriol Camps

GIRONA

Missa i sardinada a l'antic monestir

Sant Pere de Roda reviu els Jubileus

Apostòlics

EL PORT DE LA SELVA.— Sota la coordinació del rector del Port de la Selva, s'ha pogut reviuire els Jubileus Apostòlics que en temps medievals tenien en el monestir de Sant Pere de Roda un dels punts cabdals de la cristiandat. Així, en el marc esponsorès del cenobi, els fidels han pogut assistir a una missa a les onze hores d'aquest divendres dia tres de maig. Hi hagué una visita explicada al monestir i una sardinada oferta pels pescadors.

L'inici dels famosos JUBILEUS APOSTÒLICS, dedicats a la Santa Creu, que se celebraven a SANT PERE DE RODES a l'Edat Mitjana, s'atribueix a una concessió del Papa Urbà II. Tots els autors que s'han ocupat de la història de l'Abadia citen una butlla expedida per aquest Papa l'any 1088 des d'URBEM VETEREM, en la qual atorgava diverses indulgències als qui visitessin el monestir per les diades de Sant Pere, Sant Fel·liu, la Resurrecció i totes les dedicades a la santa Creu.

D'altra banda era concedit jubileu pleníssim tots els anys que la festa de la Santa Creu de maig caigués en divendres (com aquest any 1985).

Privilegis espirituals

Aquesta gran celebració durava vuit dies i atreia una enorme multitud de pelegrins

Hi era concedit Jubileu Pleníssim els anys que la festa de la Santa Creu de maig caigués en divendres, com passa aquest any de 1985.

arribats d'arreu de l'Occident cristià.

Hom hi obtenia els mateixos privilegis espirituals que en visitar les tombes dels apòstols Pere i Pau a Roma durant Anys Sants.

Sant Pere de Rodes fou, doncs, un focus d'espiritualitat de ressonància extraordinària dins el món cristià, comparable només a Roma i a Compostela.

La vigília del dia de Santa Creu, l'abat revestit amb els ornaments pontificals, amb mitra i cossa, i acompanyat de tota la comunitat monàstica, presidia una processó que recorria tot l'entorn del monestir. En arribar davant la porta principal de la basílica —o la porta del seu atri—, que sempre romania tancada i tapiada, l'abat la colpejava tres vegades amb el martell i hom procedia a obrir-la solemnement. A continuació l'abat i els monjos, seguits pels pelegrins, entraven a l'església entonant els càntics que la

pompa litúrgica exigia, mentre voltejaven les campanes.

Centre de devoció cristiana

La celebració del JUBILEU ens demostra quina fou la veritable importància del monestir de Sant PERE DE

RODES com a centre de devoció cristiana. El seu prestigi es fonamentava en la circumstància —fabulosa o no— dels seus orígens, en la puixança de la comunitat monàstica i en la veneració de les nombroses relíquies que atresorava.

A principis del segle XVI hi ha notícia de la preocupació

que es tenia a Roma sobre l'organització de l'Any Sant de Sant Pere de Roda.

La festa Jubilar de la Santa Creu perdurà fins a darreries del segle XVII.

L'any 1697 fou celebrada per darrer cop; desaparegué en un moment d'extrema decadència que assenyalava el definitiu declivi del monestir.

COP D'ULL

L'arbre i els seus fruits

Les tres naus d'aquella església parroquial (on tants diumenges sobra espai) s'havien atepit de gent que, silenciosa i emocionada, seguia l'Eucaristia del funeral que s'oferia per una bona dona del poble, que s'acabava de morir.

Als 92 anys, aquella mare, àvia i besàvia, havia deixat el nostre món tan agitat, amb un silenci i una pau envejables. La que fou companya fidel d'un home que, jove i il·lusionat, l'any 1916, quan es casà amb ella, somniava crear una nova dinastia de pagesos cristians arrelats a la nova masia que acabava d'alçar. Poc propicis li foren els temps, i la guerra i la postguerra s'acabaren d'endur les seves darreres il·lusions.

I la mort se l'endugué a ell, fa més de 25 anys. Però avui, l'acomidàvem a ella: ja sé que, en el fons, havia estat, només, una esposa fidel, una mare de famí-

lia amantíssima (sense fleumeries però amb un lliurament total als seus fills), una treballadora incansable i una cristiana que confiava en Déu. Tindríeu raó de dir-me que, en aquest nostre país, gràcies a Déu, de gent d'aquesta n'hi queda molta, malgrat que no la sabem veure, perquè es limita a complir els seus deures i, molt sovint, s'oblida de reclamar els seus drets. És molt veritat això, i jo voldria, en aquest senzill homenatge, incloure'ls-hi tots.

Homes i dones que no fan soroll, però que se'ls pot aplicar allò de sant Pau que ens recordaven durant la missa: "Ningú de nosaltres no viu per a si mateix, ningú no mor per a si mateix; si vivim, vivim per al Senyor; i si morim, morim per al Senyor", perquè han sabut seguir la norma de l'Apòstol: "Que cadascun de nosaltres miri de complaure el próisme per fer-li

el bé i edificar-lo" (Romans, caps. 14 i 15).

Que és senzill de dir i que difícilment es fa, això!

Després, quan deixàvem les seves despulles a l'encimbellat cementiri del poble, a través de les llàgrimes, veia amb transparència la mort del just tal com la definia el pacífic Joan XXIII: "Nosaltres restarem tranquils... si el nostre arbre ha sabut donar els seus fruits. Qui ha ben treballat, quan el dia s'acaba, se'n va."

Així de senzill, així de cristià. Si m'ho permeteu, acabaria amb les paraules d'un mossèn amic de la família: "L'Amàlia és al cel: encomanem-la a Déu i encomanem-nos a ella."

Si ho feu, la meva mare, us estimarà des del cel, com sempre ha estimat els seus fills. Gràcies.

Lluís Badia i Torras

GIRONA

Onzena trobada de matrimonis de les comarques gironines

Cal rejuvenir
la parella

GIRONA.— A la Casa d'Espiritualitat de Banyoles (Girona), va tenir lloc una jornada de Cap de Setmana per a matrimonis, on es varen aplegar trenta sis parelles per reflexionar sobre l'espiritualitat familiar i matrimonial en el moment actual.

Els temes tractats foren sobre l'Eucaristia en la vida conjugal, els drets de la família, i l'Any Internacional de la Joventut. Tres pilars que donen peu a una reflexió cara a reforçar la unió de la parella i afermar els fonaments de la família. Avui dia la llar es veu sovint sacsejada per les circumstàncies més diverses i en molts aspectes que ni ens podem imaginar.

Canvis radicals

En primer lloc la crisi de valors que s'han arraconat i canviat per altres; la degradació de molts costums familiars que durant segles havien romàs intocables transmesos de pares a fills; l'entrada assoladora dels nous mitjans de comunicació que s'han fet amos de la llar i han substituït el parlar per l'escoltar, el llegir

per el mirar, i moltes altres conseqüències que porten. Tot un cúmul de problemes que a vegades s'intenten resoldre amb mitjans únicament humans, com un mecànic que arranja el motor de l'automòbil. I és que s'ha oblidat que les persones som quelcom més que uns engranatges.

En aquestes jornades es tracta d'agafar el mal per les orelles, fer-li front en les seves mateixes arrels. La vida familiar i el matrimoni cal potenciar-los fomentant abans que tot l'amor. Millor dit: l'Amor, així, en lletra majúscula, i per aconseguir que la unió perduri i creixi, cal posar-hi sacrifici i diàleg sincer; reforçar-la amb la Eucaristia i rejuvenir-la a cada moment. Aquestes foren les idees centrals del cap de Setmana: Amor, Eucaristia i rejuveniment.

Intercanvi d'experiències

En la trobada, que ja porta el segell de veterania, car és la onzena vegada que se celebra, donaren les conferències i meditacions, mossèn Jordi Carrera i Mn. Salvador Font,

Missioners Diocesans, que ajudaren a la reflexió personal i al posterior treball en grups, molt enriquidor per l'intercanvi d'experiències i opinions entre els assistents, així com la posada en comú que al final tingué lloc sota la presidència del bisbe de Girona Mons. Jaume Camprodon, que va cloure la jornada en la celebració de l'Eucaristia.

Una nova trobada que s'espera repetir l'any vinent en aquests dies, i que va creixent en el nombre de parelles que s'uneixen per viure i convida la experiència de vida espiritual en el Matrimoni.

Una vida que cada vegada s'ha d'anar rejuvenint, més encara en aquest any dedicat a la joventut, que en el matrimoni ha de tenir sempre preferència.

J. M. Ministral Masià

Cal fomentar la vida familiar i el matrimoni fonamentant-los en l'Amor, amb majúscula

Tres dies de Jean Vanier a la Casa d'Espiritualitat

El fundador de l'Arca donarà un recés a Banyoles

BANYOLES.— El professor Jean Vanier, fundador de les comunitats anomenades de l'ARCA dirigirà un procés de tres dies a la Casa d'Espiritualitat de Banyoles del 30 de maig al 2 de juny propers. El tema central de la Trobada serà el següent: Jesús i l'acolliment del poble.

El recés és obert a tothom que hi vulgui assistir per la qual cosa cal dirigir-se a les comunitats de l'ARCA que ja funcionen a Catalunya: la del "Rusc" a Moià (telèfon 93-8300301) i Tordera (93-7640150). Es pot trucar preferentment d'1 a 3 i de 7 a 10 vespre. El programa del recés serà el següent: el dia 30 de maig a les 6 de la tarda es farà la rebuda dels participants i el diumenge a les 6 de la tarda se celebrarà l'Eucaristia, que serà presidida pel bisbe de Girona, Jaume Camprodon.

L'import de la pensió completa i despeses generals és de 3.500 pessetes. Però ningú

no s'ha de sentir exclòs per aquest preu ja que es tindrà en compte la situació de cada persona.

Es preveu un servei de guarderia, en cas que alguna família ho demani. Des de l'estació d'autobusos de Girona, situada al costat de la RENFE surten cotxes gairebé cada hora fins a tres quarts de vuit del vespre. Per autopista, cal sortir a Girona-nord i agafar la C-150 que es troba a mig kilòmetre en direcció a França.

Què és l'ARCA?

Jean Vanier fou professor de la universitat canadenca de Toronto fins a l'any 1964 en que abandona el càrrec i s'instal·la en una petita casa de Trosly (França). Aquí visqué amb dues persones que havien estat recloses en un asil a causa d'un problema mental.

L'experiència va tenir èxit i avui existeixen nombroses cases o comunitats similars arreu del món que reben el nom d'ARCA.

En elles hi conviuen persones normals i altres marginades, sobretot disminuïts psíquics, nens subnormals, etc.

Una d'aquestes cases es l'anomenada "Rusc", de la parròquia de Tordera en la qual viuen una vintena de persones. S'hi acullen nois deficients i persones necessitades d'ajut que intenten viure l'esperit de les Benaurances evangèliques.

La comunitat té una vida autònoma i li manquen persones que vulguin comprometre's a treballar per als pobres i a compartir la vida amb els deficients i marginats. El deficient s'ha creat una agrupació d'Amics del Rusco que vol canalitzar qualsevol tipus d'ajuda i col·laboració.

M. Caballé

Jove: vols sentir a joves d'avui,
parlar del Déu de sempre

Any Internacional de la Joventut

XERRADES per a JOVES

Dies: 27 d'abril i 11, 18 de maig

17 hores

Parròquia: Sant Sever i Sant Vivenç de Paül
C/. Provença, 212 (Metro Hospital Clínic)

El 5 de maig, Diada del Clergat Indígena

BARCELONA.— La Pasqua omple l'Església amb la joia del Crist Ressuscitat. La seva llum i la seva vida nova han d'arribar a tots els pobles de la terra.

Enmig de les celebracions pasquals ens arriba —el diumenge, 5 de maig— la diada del **CLERGAT INDÍGENA** que ens fa present la urgència que tenen les esglésies de missió de comptar amb agents de pastoral —especialment sacerdots— sorgits del mateix poble.

enguany ens fixem sobretot en la necessitat de seminaristes que pateixen els països de Centre-Amèrica. Enmig de tantes injustícies, odis, guerres i interessos econòmics i polítics, l'Església vol seguir fent el seu servei a la pau i a l'alliberament d'aquelles nacions bàsicament cristianes. En aquest ministeri hi tenen un lloc molt important els seminaristes, ja que seran els preveres del proper segle XXI.

Esperem que les comunitats cristianes de Barcelona comprendan, cada cop més, que **"ELS SEMINARISTES DE MISSIONS TAMBÉ SÓN SEMINARISTES NOSTRES"**. Que pregaran per ells i que els ajudaran amb aquella generositat que ens cal per a tots els qui es preparen per al sacerdoci o la vida religiosa.

Des d'aquesta Delegació diocesana de Missions, ens plau de continuar potenciant un dels mitjans més eficaços d'ajuda: la fundació d'una **BECA D'ESTUDIS** per a un seminarista de missions.

Us proposem aquestes possibilitats:

- Beca completa (6 anys d'estudis superiors) 300.000 ptes.
- Mitja Beca 150.000 ptes.
- Bossa d'estudi (per a un curs) 50.000 ptes.

Les comunitats cristianes de Catalunya haurien de considerar com a seminaristes propis els seminaristes de missions

Com cada any, per aquestes dates, la Delegació Diocesana de Missions de Barcelona informa dels diners recollits al nostre Arquebisbat per a les Obres Missionals Pontifícies, durant el període març '84-febrer '85. Comparant els resultats amb els dels Exercicis anteriors, veureu el fort increment de les entrades amb motiu del "DOMUND":

	1981	1982	1983	1984
Propag. Fe-Domund:	25.800.915,82	26.106.379,70	32.367.509,—	37.556.903,—
Clergat Indígena:	2.232.889,16	1.030.047,—	2.408.145,—	2.126.385,—
Inf. Missionera:	4.079.521,69	3.743.366,—	4.474.503,—	3.408.507,—
Totals	32.113.326,67	30.879.792,70	39.250.157,—	43.091.795,—

Dades de seminaristes d'arreu del món

Els seminaristes que hi ha en el món missioner, en territoris adscrits a la Sagrada Congregació per a l'Evangelització dels pobles, són:

	Sem. majors	Sem. menors
ÀFRICA	6.714	29.107
ÀSIA	5.301	9.642
OCEANIA	218	465
AMÈRICA	290	770
EUROPA	92	82
Totals	12.615	40.066

Es dedueix clarament d'aquestes dades que Llatino-amèrica està necessitant una bona injecció per revitalitzar els seus seminaris missioners.

L'última estadística de novícies i novicis als quals s'ha ajudat per la seva formació per pertànyer a territoris depenents de "Propaganda Fide" ofereix aquestes dades:

	Novícies	Novicis
ÀFRICA	1.596	610
ÀSIA	3.317	1.142
OCEANIA	74	73
AMÈRICA	102	15
EUROPA	3	—
Totals	5.092	1.840

El Consell Superior de l'Obra Pontifícia "San Pedro Apóstol" ha distribuït en un any la suma de 24.969.490 dòlars per a subsidis ordinaris de manteniment, i per a subsidis extraordinaris per a la construcció de seminaris en terres de missió, per a assegurances socials dels sacerdots nadius, per al manteniment de novícies i novicis de Congregacions religioses que treballen en aquests països. A més a més normalment va ajudant amb beques d'estudi a sacerdots i seminaristes que s'especialitzen en Col·legis i Universitats europees.

POLÒNIA

La tortura i l'assassinat, a l'ordre del dia

Un nou cas Popieluszko pot aparèixer a Polònia

VARSOVIA.— La tortura és una realitat. Cal combatre-la i extirpar-la. En les catacumbes de Polònia s'ha exhibit des de fa uns dies un film-vídeo de deu minuts de durada, mostrant les nafres del pare Tadeuz Zaleski, un sacerdot de 28 anys. Uns homes encaputxats li gravaren amb unes cigarretes roents, una "V" (victoria), a la galta dreta i damunt el ventre. La sessió de tortura se celebrà la nit de Pasqua en el soterrani de la casa de lloguer de Varsòvia on Zaleski viu amb els seus pares, al quart pis.

Zaleski sembla que hagi atret la ira d'un grup de persones que ell vol acusar d'assassinat. Un dels feligresos senyor Tadeuz Frasz, fou trobat mort, fa un any i mig. L'enquesta oficial ho ha atribuït a suïcidi. Sembla que Zaleski està, des de fa uns dies, en possessió de proves que permeten dur el cas davant el tribunal demostrant que és un assassinat. Els assassins proven de evitar un nou cas Popieluszko.

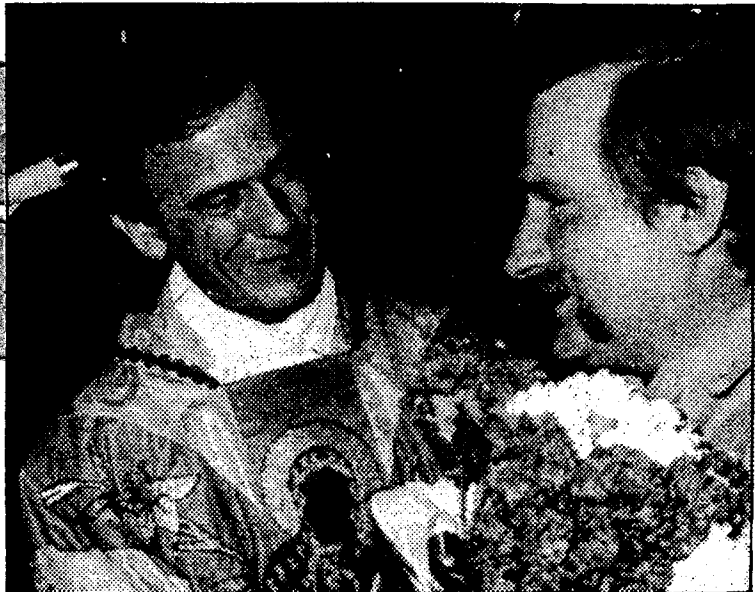
Des del punt de vista dels assassins, aquest comportament és molt comprensible. En el cas de Popieluszko, els assassins han estat severament castigats. Des del punt de vista del govern polonès, la temptativa d'intimidació contra Zaleski és igualment comprensible. No és pas cert que la Unió Soviètica toleri un segon procés-Popieluszko. Però aquestes consideracions a part, cal dir que un assassinat és un assassinat i que la tortura és la tortura. Ningú es pot arriscar a oblidar-se d'un assassinat per atendre una sessió de tortura.

Els casos de tortura recent a Polònia són particularment difícils de jutjar, ja que sembla que no han estat executats pel govern sinó més aviat per homes dels serveis de seguretat que actuen per pròpia iniciativa sense el consentiment dels seus superiors. El procés-Popieluszko sembla igualment indicar que el govern no veu pas que això sigui tortura establerta, sinó que agents de les forces de seguretat les organitzen pel seu

compte.

Una de les més importants condicions per posar fi al problema de la tortura, sembla ser una informació tan àmplia com sigui possible. Actualment, cap govern no és insensible si se l'acusa de tortura. La informació és particularment eficaç quan les proves són evidents. Ara bé, si les proves existeixen,

és convenient que els governants atenguin amb tenacitat l'aspecte inhumà i fora de raó de les pràctiques de la tortura; és en aquest moment quan els governants donen l'ordre d'aturar la tortura, tot assegurant que serà realment eliminada. L'enquesta sobre la tortura, tanmateix, és sovint molt difícil de dur a terme.

A Polònia, la tortura no és pas establerta a la llum del dia, però la policia l'exerceix amb coneixement del govern. Popieluszko en fou víctima.

Assemblea de l'AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

No és cap novetat començar la crònica de l'Assemblea de la popular Entitat Mutualista, dient que uns quants centenars d'assembleistes, practicants del mutualisme més pur, s'han tornat a reunir per comparar punts de vista, suggerir idees a fi de millorar les prestacions i establir contrastos, tot estant d'acord en el que és fonamental: continuar aconseguint nous socis per tal que aquesta obra col·lectiva que és l'AGRUPACIÓ MÚTUA, l'origen de la qual es remunta a l'any 1902, no deixi de seguir la seva marxa. Tot això, sense oblidar el reglamentari ordre del dia, a fi de donar compte precís de tot el que s'hi ha realitzat durant l'any 1984.

Per damunt de tot, però, sense menysprear aquest obligat ordre del dia, desta-

fou llegida pel Secretari de la Junta Directiva, senyor Ignasi Moya-Angeler Mediano. Durant la lectura, tots els assembleistes van poder comprovar la vitalitat que regna en totes les activitats de l'Entitat.

A continuació van ser proposats i proclamats els Socis d'Honor, que l'any 1984 foren:

- Sra. Maria Castellà Guilanyà, de Tàrraga.
 - Sr. Joan Llop Serra, de Palautordera.
 - Sr. Ramon F. Sánchez Ferreres, de Tortosa.
 - Sr. Víctor Sanchis Cuevas, de Barcelona, i
 - Sr. Mateu Turró Calvet, de Barcelona.
- Cal destacar la Menció Especial atorgada al mutualista i vice-president de la

nyors Jordi Prat Puigdemolles i Agustí Ribot Giménez, i passaren a ser-ne membres, la senyora Concepció Barons Canal i els senyors Jordi Casablanca Muntañola i Jaume Ortí Ripollés.

Tal com dèiem en començar aquesta notícia, el màxim exponent de la força que distingeix l'AGRUPACIÓ MÚTUA és l'entusiasme dels mutualistes que la componen. Això es posà de manifest aquest darrer any, en arribar el capítol de precís i preguntes que reglamentàriament tanca l'acte. Diversos associats formularen idees i apuntaren suggeriments. El President, senyor Vidal Cairat, contestà en tots els casos, agraint sempre l'afany de col·laboració dels assistents. També el vice-secretari general, senyor Jordi Sendra, contestà totes les preguntes i atengué a tots els suggeriments des d'un punt de vista tècnic. En tots els casos s'aprecià l'interès dels assistents així com la seguretat dels socis que avui porten el timó de la veterana Entitat, tan antiga ja pel que fa a la seva història com jove en vitalitat.

Abans de cloure l'Assemblea, el President recordà que dilluns, dia 22, tindria lloc una celebració eucarística en memòria dels socis i empleats traspassats, a l'Església Parroquial de Nostra Senyora de la Concepció.

El Saló Catalunya de l'Hotel Princesa Sofia, fou el marc de l'Assemblea.

cava una xifra que l'any 1984 ha estat el símbol de l'esforç fructificat: 250.000 mutualistes. El fet d'haver ultrapassat aquesta cota durant la tardor de 1984, donava a l'Assemblea un aire d'optimisme, d'entitat vital que lluita amb el mateix esperit dels seus fundadors i amb els avantatges que la tecnologia ens ofereix actualment.

Els punts que constituïen l'ordre del dia van ser rigorosament seguits: va iniciar l'Assemblea el President de l'Agrupació Mútua, senyor Jordi Vidal Cairat, el qual, després de donar la benvinguda als assembleistes, glossà el fet significatiu d'haver ultrapassat la xifra de 250.000 mutualistes. Un soci d'Honor, el senyor Joan Castellà, de Tàrraga, adreçà unes paraules d'agraïment al President i a la Junta Directiva pel fet d'haver-se celebrat divuit actes en diverses comarques catalanes, en les quals hom reuní socis d'honor i de mèrit per tal de commemorar la xifra abans assenyalada. L'Assemblea manifestà la seva adhesió a tot el que havia exposat el senyor Castellà, amb forts aplaudiments.

De seguida, el Secretari General, senyor Joaquim Pujol Baylach, llegí l'acta de l'última Assemblea, que fou aprovada per unanimitat. Igual acolliment tingué la Memòria corresponent a l'any 1984, que

Junta Directiva, senyor Enric Cristau i Cuyàs, el qual aconseguí el 1984 la xifra de 223 socis. Aquesta xifra és la més alta aconseguida per un soci durant un any, i constitueix un exemple del que és l'AGRUPACIÓ MÚTUA: un entusiasme que s'expressa en la voluntat de proselitisme sense més compensació que la satisfacció de treballar per al proïsme. Una resposta que els mutualistes donen als qui asseguren que en el món només existeixen els interessos materials...

Seguint l'ordre de torns, van ser aprovats els estats de comptes de 1984, així com els pressupostos de 1985, els exemplars corresponents dels quals eren ja en mans dels assembleistes des de feia algunes setmanes.

El tema immediat era el de renovar els vocals per a la Junta Directiva, així com també per a la Junta Consultiva. Comunicats a l'Assemblea els noms que es proposaven, cessaren en la Junta Directiva els senyors Jordi Casablanca Muntañola i Joan Rosell Molins, i foren reelegits els senyors Francesc Cortès Flos, Enric Cristau Cuyàs, Manuel Forasté Cañellas i Jordi Vidal Cairat. Foren elegits com a nous directius, els senyors Joan Francesc Sastre i Josep Pons Miró.

A la Junta Consultiva cessaren els se-

El President, Sr. Jordi Vidal Cairat adreçant-se als mutualistes.

La sessió s'aixecà i fou unànime el convenciment que l'AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA continua avançant amb fermesa i seguretat, fidel al lema «tothom ajuda tothom», i amb una mentalitat i una organització plenament actuals.

MISSIONS

Fort increment de les vocacions al Tercer Món

ROMA.— Mentre a Europa i Amèrica del Nord, el nombre de Seminaristes va baixar, en vuit anys, de 38.509 a 32.404, en el mateix temps hi hagué un fort increment de vocacions a Amèrica llatina, on els seminaristes passaren de 9.712 a 15.974, a Àsia, de 10.220 a 12.449 i a Àfrica de 4.237 a 6.905. Les últimes dades rebudes semblen indicar que es mantindrà aquest increment.

El principal problema sobre això, especialment a Àsia i Àfrica, és l'escassetat de seminaris existents, cosa que obliga en molts casos a rebutjar aspirants al sacerdoci.

Els joves s'eduquen amb un sentit ecològic, auster i pacífic.

El pare Genís Samper, escolapi, membre del Buró Internacional de l'Escollisme.

Genís Samper, membre del Buró Mundial de la Conferència Internacional Catòlica

"Volem formar joves que no cansin d'explorar"

"Els Minyons Escoltes/Guies Sant Jordi han contribuït al desenvolupament de la fe, proposant un tipus d'home calcat de l'Evangeli. Han ajudat els nois a buscar un nou sentit a la vida, educant-los en actituds que els disposen a l'acceptació de l'Evangeli". Són paraules de Genís Samper, membre del Buró Mundial de la Conferència Internacional Catòlica d'Escollisme.

Els membres d'aquest Buró, tal com informà el nostre setmanari, s'han reunit a Catalunya, concretament a l'alberg Torre Ametller que els cedí la Direcció General de la Joventut de la Generalitat. L'objectiu d'aquesta trobada era preparar el seminari mundial que se celebrarà aquest estiu a Munic on representants de més de quaranta associacions catòliques aprofundiran el tema: "A través de la justícia, l'escollisme treballa per la pau". Durant les sessions de treball, al Buró han parlat també del Seminari que la Conferència Internacional celebrà l'any passat a Providence (Estats Units) que tractà un tema tan interessant com "L'Escollisme, instrument de participació, de desenvolupament de la fe i de la pau".

Què és el Buró Mundial de la C.I.C.S.?

Es l'òrgan assessor del Secretariat General de la Conferència. Està format pels membres del Secretariat General i pels represen-

tants de les regions: Àfrica, Amèrica, Àsia/Pacífic (en formació) i Europa/Mediterrani.

Els membres del Buró, durant la seva estada a Catalunya, varen ser rebuts pel Cardenal Jubany i el president de la Generalitat. Quina valoració feu d'aquestes entrevistes?

Molt positives pel reconeixement que representa de la tasca que els catalans hem desenvolupat durant més de vint-i-cinc anys en la Conferència Internacional. El Cardenal insistí en la importància de les relacions internacionals dels moviments perquè representen una obertura i un enriquiment mutu. Aquest tipus de contactes fan que els moviments no esdevinguin només quelcom casolà. El president Pujol, pel seu cantó, s'interessà molt per saber quins són els valors que afloren a la societat jove d'avui. Li diguérem que, sense que es pugui parlar d'un retorn al tradicionalisme, hi ha una sèrie de valors com la simplicitat, l'austeritat com a reacció davant la societat de consum, una certa estimació als valors familiars i la recerca espiritual, que van impregnant-se als joves. Els grans, a vegades, no estem ben situats per respondre a algunes qüestions que ens plantegen els joves, potser perquè hem estat més castigats en els valors que hem estimat.

Quina és la incidència que té actualment l'escollisme a Catalunya?

Educar des de la fe

La CICS aplega a través del món més de 40 associacions catòliques membres d'associacions interconfessionals. Les associacions han d'estar reconegudes per l'Organització Mundial del Moviment Scout.

La Conferència té com a objectiu promoure des d'una perspectiva de fe catòlica l'educació completa dels joves en i per l'escollisme.

Al si de l'Escollisme mundial, ha obtingut l'estatus d'òrgan consultiu.

Al si de l'Església catòlica, és un organisme internacional catòlic reconegut per la Santa Seu.

A nivell mundial constitueix un vincle institucional entre l'Escollisme i l'Església.

"L'experiència ha demostrat certament el valor de l'escollisme. Si l'Església reconeix la riquesa de la diversitat del moviment escolta, és deure seu recordar... que la dimensió espiritual constitueix un dels fonaments de la proposta formulada per Baden-Powell: és interessant que avui sigui assumida amb decisió".

Cardenal Casaroli, Secretari d'Estat de la Santa Seu, missatge en el 75è aniversari de l'Escollisme.

—Actualment aplega entre 16 i 18 mil nois, entre els Minyons/Escoltes Guies Sant Jordi, els Escoltes Catalans i els Boy Scouts (Secció Catalana d'Exploradores de España). La incidència podria ser més important, però s'ha de tenir en compte la tradició associati-

va del país que és molt diferent a d'altres països. A Bèlgica, per exemple, hi ha 120.000 escoltes, però el context és diferent.

Parlem, si us sembla, de les possibilitats educatives de l'escollisme.

—L'escollisme permet que el

noi sigui protagonista en l'educació. El treball es desenvolupa en grups petits en què cada noi ser reconegut pel que val. Es pot també formar joves que no cansin d'explorar i que camin per la vida amb un sentit ecològic, auster i pacífic.

—Quins perills comporta que el protagonisme educatiu recaigui en nois de 18 anys?

—Hi ha un cert risc, però és un risc que els nois se sentin responsables i gaudeixin d'aquest protagonisme. Hi ha caps que ho han aprofitat molt bé i d'altres que no han actuat amb tant d'encert.

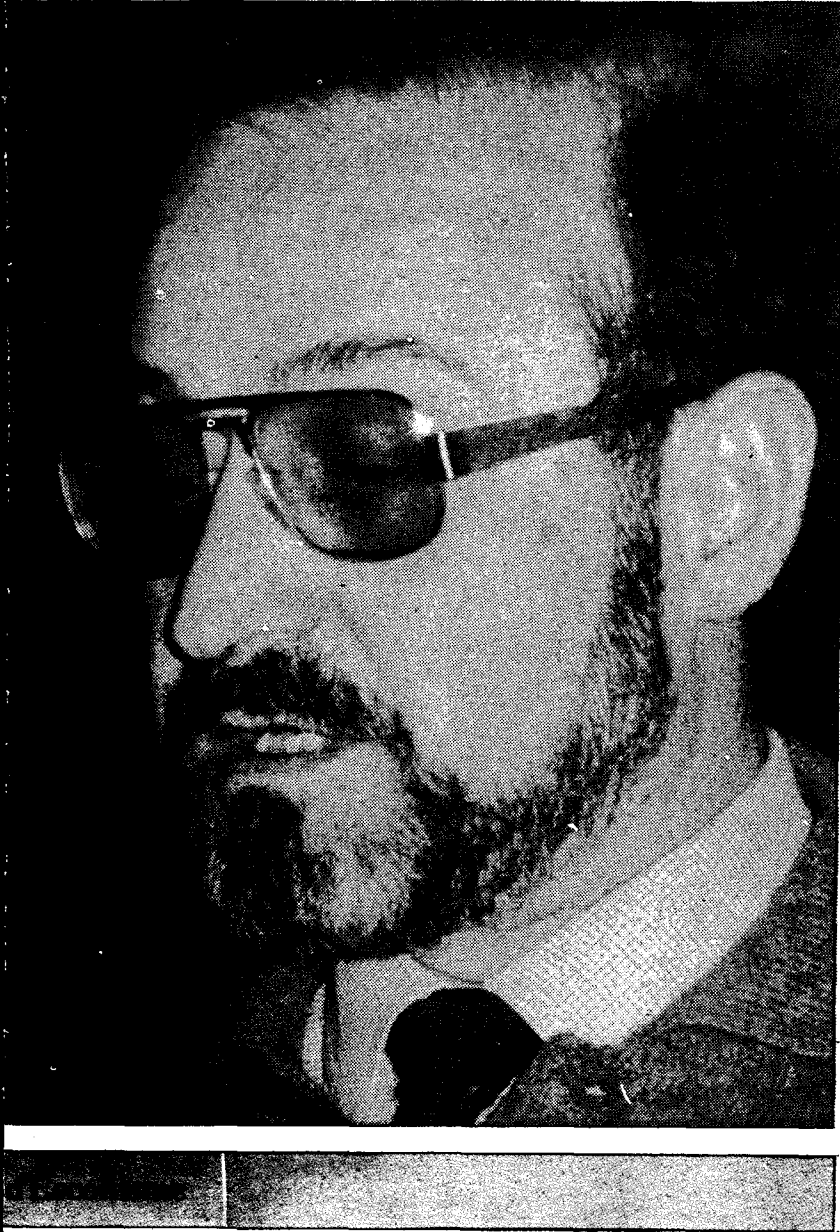
Com pot contribuir l'escollisme al desenvolupament de la pau?

—Crec que, a Catalunya, per exemple, hi ha contribuït a través del contacte i la barreja de classes socials. Ha estat un factor de conciliació. Internacionalment des de la primera guerra mundial s'ha definit com un moviment de pau. Les imatges militaristes s'han de transformar. Ha ajudat també la convivència de nois que tenen els seus pares lluitant al front guerra en bàndols contraris.

L'ambient de desencís en què viu immersa bona part de la joventut d'arreu del món dificulta creixement de l'escollisme?

—És possible. De fet, recordem que l'escollisme hauria de ser un moviment atrevit a l'hora de fer els programes. S'ha de dir als nois que no tenen por d'anar més lluny del que creuen.

Sembla que han desaparegut

Projecció internacional dels Minyons Escoltes de Catalunya

Constituïda el curs 1956-1957, la DELEGACIÓ DIOCESANA D'ESCOLTISME DE BARCELONA cercà el reconeixement internacional de la CONFERÈNCIA INTERNACIONAL DE L'ESCOLTISME CATÒLIC.

Eren ben apadrinats en aquest intent pels Escoltes catòlics de França i de Bèlgica, els quals ja havien ajudat el naixent Escoltisme Catòlic de Catalunya venint els seus comissaris als camps de formació a casa nostra, obrint als catalans els seus camps de formació tant a França com a Bèlgica.

Jordi Bonet, Ricard Pedrals i Manel Subirà assistiren el juny de 1957 a la XII Conferència Internacional de l'Escoltisme Catòlic, i des de llavors Minyons Escoltes de Catalunya són reconeguts com a associació membre dins de l'Escoltisme Catòlic.

Convé recordar que el Moviment Escolta Mundial només reconeix una organització escolta per estat, i que no n'admet cap que no sigui reconeguda per les lleis del propi estat. Dins del Moviment Mundial, doncs, els catalans com a tals no podien tenir cap reconeixement i dins de la Federació d'Escoltisme a Espanya

com a organització a nivell de tot l'estat haguérem d'esperar fins el 1978 per ser reconeguts i participar en ple dret en la vida escolta internacional. Això fa que Minyons Escoltes corresponguessin de manera especial al gest valent de la CICS que els acollia com a catalans deixant de banda la situació creada per les lleis totalitàries del franquisme.

No és doncs d'estranyar que des del primer moment hagi existit una estreta col·laboració entre Minyons Escoltes i la CICS que recordem:

En l'espai de cinc anys, el 1960 i el 1965, el Consell de la Conferència al qual assisteixen els responsables de les diferents associacions catòliques d'escoltisme, es reuní dues vegades a Barcelona.

D'altra banda, Minyons Escoltes ha participat activament a totes les reunions estatutàries i als programes d'estudi i animació portats a terme per la Conferència, amb una mitjana de més d'una reunió internacional a l'any.

Minyons Escoltes ha col·laborat també en l'animació i direcció de la Conferència, presentant els

seus candidats a càrrecs de responsabilitat i acceptant tasques executives. Així, Jordi Bonet fou de 1972 a 1977 membre del Buró Mundial de la CICS en representació de la Regió Europa/Mediterrani i de 1977 a 1981 Secretari General de la Conferència. Des de 1981 és el representant de la CICS davant la Conferència de les Organitzacions Internacionals Catòliques.

Rafel Méndez fou membre de la Comissió Europa/Mediterrani de la CICS des de 1979 a 1983.

Josep M. Martorell fou membre del Secretariat General de la CICS de 1972 a 1977.

Genís Samper fou Assistent Eclesiàstic Adjunt de la Conferència durant el mandat de Jordi Bonet com a Secretari General, i des de 1981 és membre elegit del Secretariat General presidit pel belga Benoit Blanpain.

Cal dir també que el Secretariat per als països de parles hispàniques està radicat actualment a Barcelona, i en particular també que és a la indústria gràfica catalana que es confia la edició dels materials publicitaris de la CICS per la seva bona qualitat.

G.S.

que no

r''

del tot reticències amb què el catolicisme mirà inicialment l'escoltisme.

—Efectivament, quan va néixer l'escoltisme, hi havia una certa desconfiança per l'origen no catòlic, militar i naturista del fundador. El bisbe Laguarda, l'any 1913, posà els catòlics a l'aguait. Les relacions de Baden Powell amb Pius XII varen fer desaparèixer els recels. Posteriorment, l'Església organitzà, dins el moviment escolta mundial, la Conferència Internacional Catòlica. S'ha de reconèixer que l'escoltisme ha estat molt beneficiós per l'Església, perquè n'han sortit moltes vocacions religioses.

L'educació escolta és apta per a tothom?

—Crec que sí. Hem de tenir en compte, això no obstant, que l'escoltisme es fonamenta en un acte voluntari de l'individu. No pot ser imposat. Si partim d'aquí, totes les causes que tenen la mateixa estructura són minoritàries.

Té futur l'escoltisme?

—Si l'entendem com el que és, en té. Va ser una manera de desbloquejar l'educació en una societat a través d'unes propostes agosarades. La societat sempre necessita escoltes perquè explorin, obrin camins i vagin més enllà. Suposo que continuarà, com fins ara, havent-hi fronteres i algú que estigui disposat a travessar-les.

L'escoltisme permet el protagonisme educatiu del noi.

Tomas Puntí

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents
Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

Oferiments

SRA. "CANGUR"
O tenir cura d'ancians.
Contracte mercantil.

ASSESSOR
d'indústries tèxtils.
Contracte mercantil.

VENEDOR
de nivell o cap de vendes
béns industrials.
INEM 18.808.007.

ADJUNT
a gerència amb molta experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administrativa.
INEM 31.282.

PINTOR
Decorador-estucador.
Contracte mercantil.

CONSULTOR-
Analista d'empreses amb gran experiència.
Contracte mercantil.

AUXILIAR
administratiu.
INEM 109.678.

ADMINISTRATIU
Expert, amb alemany i francès.
Contracte mercantil.

ENGINYER TÈCNIC
especialista tintoreria i "aprestos".
INEM 49.569 D.

ADMINISTRATIU
uxiliar comptable i caixa.
INEM 19.475.446.

APARELLADOR
Contracte mercantil.

ASDJUNT
a Direcció, comptable o cap de magatzem.
INEM 40.006.

SECRETÀRIA
Investigació i Relacions humanes.
INEM 21.089.846.

DEPENDENTA
administrativa.
INEM 43.463.

SOTS-DIRECTORA
o responsable d'un departament, encarregada d'una botiga, relacions públiques, assistenta social.
INEM 0/4.119.321.

AUXILIAR
administrativa en pràctiques matins.
INEM 31.705.

CAP
de vendes o cap de magatzems.
INEM 18.533.853.

PER A DIRECTORA de parvulari o secretària material clínic. INEM.- 37.711.767

AUXILIAR administrativa pels matins. INEM 36.980.189.

REPARADOR maquinària elèctrica i petits electrodomèstics. INEM 37.595.556.

DIBUIXANT art finalista, selecció colors, murador i maquetista expert. Contracte mercantil.

AUXILIAR editorial i informàtica. INEM 46.532.939.

ADMINISTRATIU secció de personal i auxiliar comptable. INEM 29.736.088.

AUXILIAR administrativa. INEM 34.788.

Varis

FELIPE
de Paz 4 h; 4,5 m. Infanta Carlota, 4. 2 m. Fundició 3 h. 2,2 amb park. 215 77 72.

VACARISSES. Estatge d'estiu per llogar. Tel. 783 22 12 de 2 a 8 tarda.

COLLECCIONISTA
Compro, canvio: Goigs, estàmpes, Antoni. Tel.: 726 44 14, 9 h. nit.

PRAT LLOB.
Av. Montserrat. 3 h. 2'4 m. Tel. 215 77 72.

NOIA

Soltera o vídua sense fills, responsable i treballadora, de 25 a 35 anys, urgeix per Restaurant. Tel. (93) 872 84 35. Srta. Toni

SENYORETA

Llarga experiència professional, li interessa treball: encarragada de comerç, recepcionista consultori mèdic, telefonista, etc. Referències immillorables. Si interessa truqueu al telèfon: 674 33 19. (Srta. M.ª Dolors de l'1 a 3 i de 20 a 22).

ILLUSIONISTA dona un toc de distinció a la seva festa sorpresa els seus convidats. Comunions, noces, naixements, etc.

COMPRO remolc per camping i enganxador de segona mà. O canvio per tenda en bon estat. T. 319 85 10 Eulàlia de 8 a 10 vespres.

FILOSOFIA. Llicenciat en Filosofia Pura l'any 1977. Molta experiència docent, cerca col.legi o acadèmia qualsevol població Catalunya per impartir classes Filosofia, Ètica o Matemàtiques BUP, COU o bé totes assignatures d'E.G.B. T. 201 01 22.

SRA. Desitja comp. pis o habitació amb persona idònia sóc cristiana, culta, amb idiomes. No tinc prob. de dispesa i salut. P. Bayas-cas-Polònia, 23. 08026.

C/. HUERTAS, 7
Àtic. 3 hab. 2'1 m. Tel. 204 42 59.

A BARCELONA

Es ven pis modern 70 m², 2 cambres, bany i cuina. Prop Pl. Universitat. Garatge (al mateix edifici al soterrani). Calefacció individual. Bonic i barat! És un àtic. Telf. 253 80 67.

ILLUSIONISTA

Doni un toc de distinció a la seva festa, sorprenent als seus convidats. Comunions, noces, naixements, etc. Tel. 239 93 48.

SANTA MARTA

Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial

Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys

Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General

Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic

Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Vendes

FINQUES GUINTER
(A.P.I.)

VENDA DE XALETES I APARTAMENTS en els millors indrets de L'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUINTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7

NÒM

ADREÇA

POBLACIÓ

Tel

PREU LÍNIA

50 ptes.	
100 ptes.	
150 ptes.	MES
200 ptes.	
250 ptes.	SETMANES
300 ptes.	
350 ptes.	

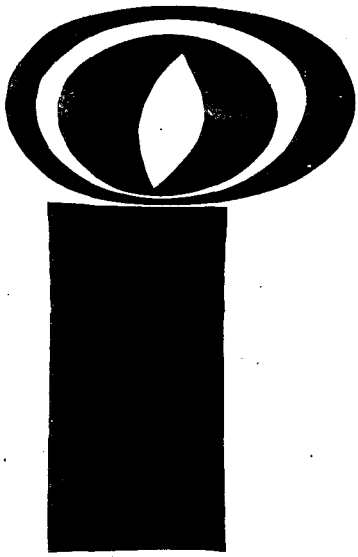
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions. Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. Barcelona-7

LLIBRERIAS ON PODEU ADQUIRIR EL LLIBRE:

"L'EVOLUCIONISME, AVUI"

de Francesc Nicolau

LLIBRERIA CLARET Roger de Llúria, 3
LLIBRERIA LA HORMIGA DE ORO Av. Portal de l'Àngel, 3
LLIBRERIA BALMESIANA Dura i Bas, 9
LLIBRERIA SIGNE Mallorca, 301
LLIBRERIA AMICS DEL CATECISME Comtal, 27
LLIBRERIA ONA Gran Via de les Corts Catalanes, 654
LLIBRERIA ANTIC (La Seu)
LLIBRERIA VOLTES (Tortosa)
LLIBRERIA FREGOLA (Lleida)
LLIBRERIA VyF (Tarragona)
LLIBRERIA IMPREMPA DACHS (Solsona)
LLIBRERIA LES VOLTES (Girona)
LLIBRERIA SANT PAU Rda. de Sant Pere, 21
LLIBRERIA BLANQUERNA Diagonal, 450
LLIBRERIA SAN MIQUEL Roger de Llúria, 100
LLIBRERIA ATLANTIDA Rambla Hospital, 2 (Vic)
I també a CATALUNYA CRISTIANA

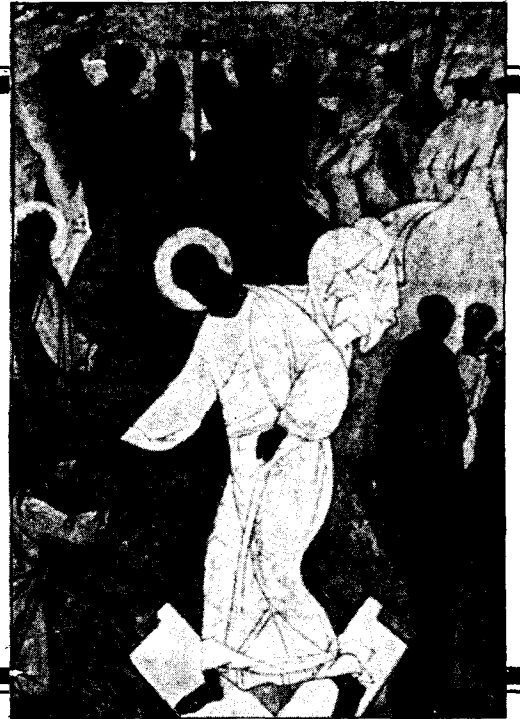

ESCOLTEM LA PARAULA

CICLE LITÚRGIC "B"
DIUMENGE V DE PASQUA

A cura de les
monges benedictines.
Monestir de
Sant Pere de les Puel·les.

Glossa i monicions:
Elionor Cabré

NO VOLIEN ADMETRE SAULE...

La por i la resistència que sentien els primers cristians a admetre Saule com un dels seus, s'explica per la tan recent persecució que aquest feia contra els mateixos cristians. Amb tot, la gran sinceritat de la conversió del que serà més endavant l'apòstol de les nacions, es farà palesa per ella mateixa, a desgrat dels difícils perills que haurà de superar.

Lectura dels Fets dels Apòstols (9:26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho saberen, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creixia, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

"EL SENYOR HA FET TOT AIXÒ"

El salm 21 que recitava Jesús des de la creu té aquest final victoriós i ple d'esperança. Profèticament ens anuncia que després dels escarnis i la mort vindrà la Resurrecció del Just atribolat. Déu ens crida a la vida: "Visqueu per molts anys!" Fins les cendres de les tombes adoraran el Senyor que ha fet aquesta gran proesa per a nosaltres: donar la Vida perquè visquem. "El Senyor ha fet tot això".

Salm 21:26b-27,28 i 30ab,30c-32 (R.:26a)

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos. En menjaran els humils fins a saciar-se, lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen, i diran: "Viviu per molts anys".

R. En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor tots els països de la terra; es prosternaran davant seu gent de totes les nacions. Fins les cendres de les tombes l'adoraran, s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. R.

Serà per a ell la vida que em dóna, els meus descendents li seran fidels. Parlaran del Senyor a les generacions que vindran, i anunciaran els seus favors als qui naixeran després, i els diran: "El Senyor ha fet tot això". R.

Com la terra que, florida,
s'ha vestit de formosor,
revestim-nos del nou home
fet a imatge del Senyor.

E.C.

Saba vital

Perquè els nostres membres puguin tenir moviment, cal que les seves venes connectin amb la sang del cor.

Perquè els nostres pulmons puguin respirar, han de connectar amb l'aire.

Perquè els nostres ulls hi puguin veure, han d'estar en contacte amb la llum.

És llei de vida.

Quan el Crist, per fer-nos entendre millor la nostra unió i comunió amb Ell, ens explica l'al·legoria del cep i les sarments, ens dóna una imatge limitada, però perfecta.

Per tenir vida divina en nosaltres, hem d'estar units a Jesucrist, home i Déu. D'Ell ens ve la saba vital que ens comunica Vida eterna.

Va bé citar aquí aquella expressió de sant Joan de la Creu: "O Déu, el qui ha trobat les teves venes, ha descansat".

Ens unim al Crist per mitjà del seu Esperit, per la fe activada per l'amor, per l'adhesió a la seva Paraula, per la unió amb el seu Cos i Sang en l'Eucaristia, i per la comunió fraternal amb els seus membres, els homes, germans nostres.

Aquesta unió, però, pot ser més o menys intensa, més o menys pura, i per això de vegades s'ha de fer la poda (sovint amb dolor) de tots aquells brots que, o són paràsits, o produeixen pocs fruits.

Mirant la naturalesa en aquest temps primaveral en el qual tot reneix, tot floreix, tot fructifica; mentre ens delectem amb la seva bellesa i donem gràcies al Creador per la immensa varietat de llavors, brancatge, flors i fruits...

fixem-nos també amb l'enginy de la mà de l'home que sap tenir cura del seu jardí, dels seus arbres, de la seva vinya... Com ho vigila, com ho neteja, com treu tot allò que impedeix el seu creixement!

Això fa el Pare del Cel amb nosaltres.

La nostra vida de cristians cal que sigui autèntica. I per això, perquè "el nostre amor no sigui només de frases i de paraules sinó de fets i de veritat" ha de connectar contínuament amb el Crist, amb el seu amor, amb el seu voler, amb el seu sentir i amb el seu fer. Això ens ho hauríem de ficar ben endintre, ja que sense Ell "no podem fer res" que valgui la pena i que doni fruit de debò.

"Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi".

Aquestes paraules que digué Jesús als seus deixebles en l'últim sopar, i que ara ens diu a nosaltres en plena llum pasqual, ens esperonen i ens fan obrir els ulls. Perquè hem de tenir ben clar que el nostre cristianisme no és una cosa que ens han posat a sobre, sinó que és l'adhesió a una persona. A una PERSONA humana i divina que és font de Vida, de Veritat i d'Amor.

A una persona que es diu Jesús, Messies, Crist, que viu entre nosaltres, sense deixar la seva unió amb el Pare, i que ens ofereix en tot moment la seva amistat, el seu ajut, la seva joia.

Si no volem quedar mutilats, si no volem ser d'aquelles sarments que només serveixen per cremar... unim-nos al CEP de la vinya del Pare, entrem al "celler del vi" de la seva intimitat, i escampem fruits d'amor per tota la terra.

"SI LA CONSCIÈNCIA NO ENS ACUSA, PODEM ACOSTAR-NOS A DÉU"

Els manaments de Déu només es fan pesants a la mala consciència. Si la consciència no ens acusa, tenim llibertat, i l'Esperit de Crist i del Pare, que viu en nosaltres, ens fa córrer amb joia pel camí dels manaments. És un goig obeir Aquell en qui hem dipositat la nostra confiança, encara que algun cop hàgim de superar dificultats.

Lectura de la primera carta de sant Joan (3:18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

EL SEU DESIG SERÀ TAMBÉ EL NOSTRE

Si estem units a Crist per l'amor, no se'ns acudirà demanar-li res que sigui contrari a la seva voluntat. El seu desig serà també el nostre. Per això podrem demanar-li tot el que desitgem i Ell ens ho concedirà de la manera i a l'hora que ens sigui més convenient. La pregària feta sense condicions, mou el cor de Déu.

Evangeli segons sant Joan (15:1-8)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podria fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus".

CALENDARI

Diumenge, 5 de maig. V de Pasqua. Sant Teodor, bisbe. Santa Irene i santa Crescenciana, màrtirs.

El sol surt a les 4,32 i es pon a les 6,52 (hora solar).

Dilluns, 6 de maig. Sant Joan, apòstol i evangelista, ante Portam Latinam. Sant Evodi, bisbe màrtir i sant Domènec Savio, confessor.

Dimarts, 7 de maig. Sant Quadrat, i Sant Sixt, màrtirs. Santa Gisela, màrtir.

Festa major a Celrà, Mur, Riudarenes i Biure d'Empordà.

Dimecres, 8 de maig. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia. Mare de Déu del Toro. Sant Eladi, bisbe.

Festa major a Bell-lloc d'Urgell, Can Ferrer, Castellolí i Vallverd.

Dijous, 9 de maig. Sant Geronci, bisbe i sant Hermas, confessor.

Festa major a Albatàrrec, el Poal, Santa Bàrbara i Torres de Segre.

Divendres, 10 de maig. Sant Joan d'Àvila, prevere; sant Job, profeta, san Antoni, arquebisbe i santa Beatriu, verge.

Dissabte, 11 de maig. La Mare de Déu dels Desemparats. Sant Anastasi, màrtir patró de Lleida i sant Ponç, màrtir.

Festa major a Badalona, Lleida i Ripoll.

.....

Mancances

Tapar una falta amb una mentida, és substituir una taca per un forat. (Aristòtil).

Tothom fa faltes i Déu, que ens coneix prou, ens ha donat un sagrament que les renta: la confessió. Una cosa se'ns demana; la sinceritat. Amagar les faltes es fàcil mes Ell les veu... amb una mentida agreujem la falta.

F. Lelotte

L'ESGLÉSIA CELEBRA

5 de maig. Diumenge V de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 9,26-31, S 21, segona 1 Jo 3,18-24, tercera Jo 15,1-8.

6 de maig. Dilluns de V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,5-17, S 113 B, segona Jo 14,21-26.

7 de maig. Dimarts de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 14,18-27, S 144, segona Jo 14,27-31a.

8 de maig. Dimecres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,1-6, S 121 segona Jo 15,1-8.

9 de maig. Dijous de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,7-21, S 95 segona Jo 15,9-11.

10 de maig. Divendres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 15,22-31, S 56, segona Jo 15,12-17.

11 de maig. Dissabte de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 16,1-10, S 99, segona Jo 15,18-21.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Ètica sense Déu

Com que la moral cristiana prové de la Fe igualment que del Sol en vénen els raigs esplendorosos de llum que vivifiquen la terra, quan en una escola se'm sol·licità que donés classe d'Ètica però deslligada, totalment i seca, de la religió, vaig opinar que, potser, no feia falta que per això reclamessin un sacerdot. Si l'ètica secular està feta només de normes com les de circulació, igualment podria donar-la un professor d'autoescola...

Pere Campàs Bonay

HOMES I INSTITUCIONS

Una catalana, primera doctora en Medicina de l'Estat espanyol

Martina Castells

Catalunya ha estat el lloc on nasqué la primera doctora en Medicina d'Espanya, essent la ciutat de Lleida la que bressolà la seva infantesa.

Aquesta dona excepcional es deia Martina Castells i Ballespí; era filla de metge i potser el contacte amb l'exemple vocacional del pare va inspirar-li el desig de dedicar-se a una professió sempre enaltida i considerada.

Cal tenir en compte que en la seva època, quan va néixer, (23 de juliol de 1852) no era ben vist que una dona fos metge, semblava una novetat insòlita i si la noia era bonica i llesta com Martina, devia resultar quasi una aventura temerària.

Els primers passos

Va cursar les primeres lletres i el batxillerat a Lleida, destacant per la seva intel·ligència i bonesa de caràcter a més d'una aparença escaient i agradable.

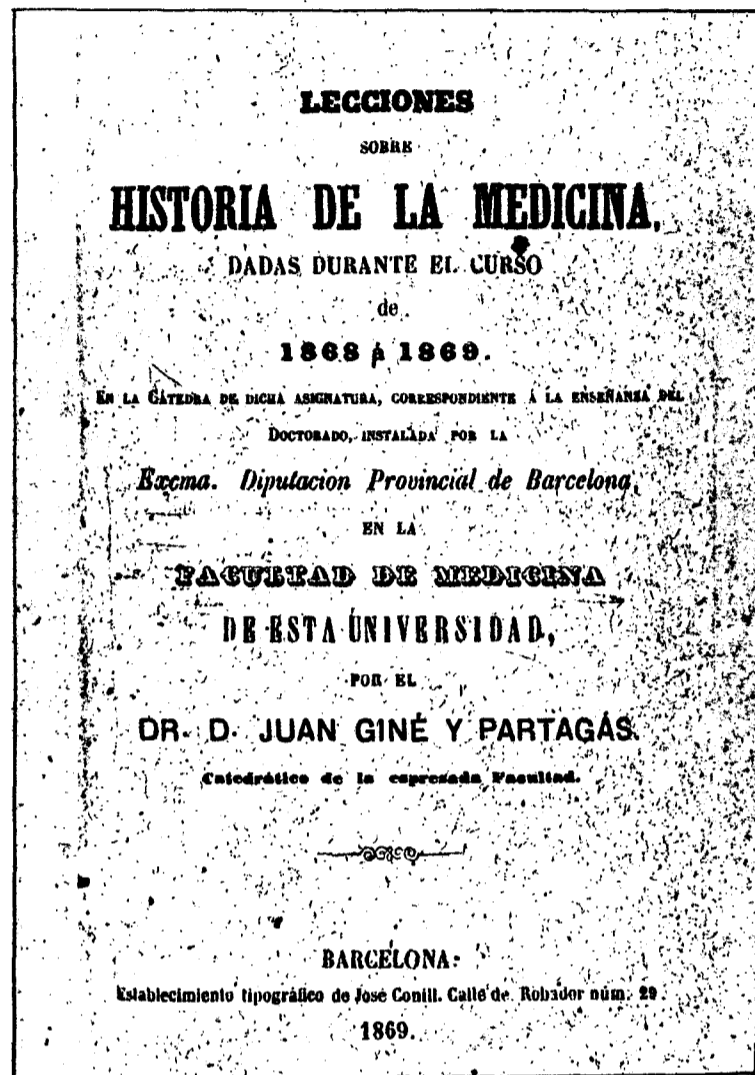
El famós Dr. Letamendi, bon amic de la família Castells, diu així de Martina: "Un bon dia acompanyada d'una condeixeble seva i d'uns familiars, després d'haver obtingut un brillant batxillerat, es va presentar a l'atri del Col·legi de Medicina de Barcelona i reclamà un lloc a les grades de la meua càtedra d'Anatomia, mentre la llibertat, atorgada per la Revolució de setembre a tots els espanyols i per tant a les dones) d'estudiar privadament i de sotmetre's a l'examen oficial de fi de curs, acabava d'ésser restringida amb el precepte de l'assistència obligatòria a les aules, dictat per la Restauració. Això succeïa per l'octubre de 1877".

"Em va tocar a mi, doncs, el pas ardu d'instalar la dona espanyola a la càtedra més vidiosa de les facultats".

Doctorat en medicina a Madrid

D'aquesta manera, amb ardidosa i valentia la noia va enllestir en pocs anys els estudis mèdics obtenint notes excel·lents i dos premis extraordinaris, cosa que dona a comprendre la seva capacitat en la matèria.

Però Martina no es conformà sols amb això, sinó que uns anys després d'acabada la Llicenciatura, el dia 27 d'octubre de 1883, aconseguia a Madrid, on s'hi havia d'acudir reglamentàriament en aquell temps, el doctorat en

Medicina, un guardó tan complex com difícil.

El seu padrí de doctorat fou el mateix Dr. Letamendi, el qual era també professor de Patologia de la Facultat Central.

Ja tenim Martina, la juvenil metgesa catalana amb el diploma del doctorat; s'iniciava per ella una nova etapa en la branca de Pediatria, a la qual per indicació del Dr. Letamendi, s'havia especialitzat.

Malauradament, però, poc va poder gaudir dels seus esforços; la sort no va pas som-

riure massa a la filla de Lleida, per tal com maridada més endavant amb el psiquiatre Dr. Constantí, de l'Institut Pere Mata de Reus, va morir abans d'ésser mare a Barcelona, l'any 1884, deixant alguns treballs sobre educació i higiene.

D'aquesta faisó es va apagar l'existència d'aquella promesa de la ciència, deixant aquest món quan tant prometia per la seva dedicació i extraordinari capteniment.

Pietat Campmajó

Diccionari Regina

d'us del català

Alfons Tarrida y Muntaner. Emili Pascual y Ferrando

—Un diccionari molt pràctic, que vol superar les limitacions dels vocabularis de barbarismes que són llistes de paraules.

—És alhora un vocabulari d'incorreccions, un diccionari català-castellà/castellà-català, un diccionari de sinònims.

—Molta informació sobre els mots: definicions, règim gramatical, sinònims, abundants exemples, normes d'ús, relacions de significats, etc.

—Una completa llista de gentilicis amb el nom de molts llocs dels Països Catalans i dels Estats i Nacions de tot el món.

—Un completíssim vocabulari català-castellà de vegetals i d'animals.

Cartoné. 12 x 17 cms. 608 pàgines.
PVP.: 1.200 ptes.

DE VENDA A LLIBRERIES
Editorial Regina - Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

LA BÍBLIA A L'ABAST

Fe i amor

En la vida fàctica del cristià, fe i amor no formen un binomi. Constitueixen una unitat. Una unitat de vida. No és concebible una fe isolada, químicament pura, penjada al bell mig del buit més total de la vida humana. La fe cristiana ens porta a l'amor. I a la inversa: l'amor de Déu, revelat en la seva plenitud per Jesucrist i testimoni en nosaltres per l'Esperit, ens il·lumina amb el do de la fe. Ens fa creients estimats i que estimen. Que estimen Déu i estimen els germans. I també, que són estimats pels germans i per Déu. Per això la fe cristiana és comunional. Fa comunió. Viu i es dona en l'Església. Perquè també és vida. Vida que es rep, es viu i es comunica. No ens cansarem mai de dir que, la caritat —l'amor vist des de la vida i el compromís cristians— és expressió privilegiada de la fe. Vet aquí el sentit de l'advertiment de sant Joan: *Fillets, que el vostre amor no sigui només de frases i paraules* —no sigueu dels qui s'accontenten amb l'exhibició de l'etiqueta de creient—, *sinó de fets i de veritat* (v. 18). Massa sovint les paraules, no sols el vent se les emporta, sinó que, fins i tot, són totalment inoperants. I el creient creu en el Déu en qui paraula i fet són una realitat perenne. A una paraula, seva, tot comença (Salm 33: 9a). I el que comença va ser l'empenta imparabile de l'amor de Déu. Creà la humanitat i li donà el seu Fill, Jesucrist, constituït capdavanter de la humanitat nova, que dona la seva vida per ella i, ressuscitat, ell i el Pare ens donen l'Esperit, que acaba la seva obra en

Una fe dinàmica

(1Jo 3: 18-24)

nosaltres. Quan des de la fe acollim aquesta dinàmica salvadora de Déu, ens veiem impulsats pels camins de l'amor que imprimeixen en nosaltres la dinàmica de la comunió. *Llavors coneixerem que ens mou la veritat, i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu* (v. 19).

Una consciència creient

A l'hora de passar de les paraules als fets —o, si ho preferiu: a l'hora de viure la paraula—, cal interrogar la nostra consciència. El judici del nostre cor, no sols pesa molt en la nostra actuació responsable, sinó que en constitueix el camí viable. *Si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat* (vv. 21-22). És la prova que ens movem en l'àrea de la comunió. La Paraula-acció de Déu ha penetrat tan profundament en el nostre camp

existencial, que de fet ens ha canviat. Som fills de Déu i ens escau la confiança amorosa. Podem viure segurs la llei de l'amor. *El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat* (v. 23). Una vegada més la dinàmica de la fe ens porta a l'actuació. A estimar amb fets i de veritat. Però, i si la consciència ens acusa? Llavors no podem donar ni un pas endavant. Quedem estacats al terror de la nostra vida, amb una fe a les mans que hem convertit en estàtica, encantada. La fe, però, és dinàmica i ens convida a tirar endavant. *Si la nostra consciència ens causa, pensem que Déu és més gran que la consciència, que ell ho sap tot* (v. 20). És l'hora de la misericòrdia de Déu —expressió del seu amor infinit— i de fer nosaltres el camí de la contrició, del penediment del cor —manifestació de la represa del nostre amor. Per això la consciència-norma d'actuació cal que sigui una consciència creient. Il·luminada i moguda per la fe dinàmica en la salvació de Jesucrist.

Consciència i Esperit

Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres (v. 24). La consciència creient és la que ha acollit la presència de l'Esperit Sant, que ens ha estat donat. Vet aquí el nervi més íntim de la veritable "democràcia cristiana". L'opinió de la persona humana, la seva decisió responsable —i mentre no es demostrï el contrari, sempre s'ha de creure que ho és— cal que sigui valorada i respectada en el que val, que és molt. És la manifestació de la personalitat humana. I ha de comptar a l'hora de viure en societat i d'endegar-ne els camins. Però l'home, tot home, no és un ser que ha fet sorgir la casualitat, com tampoc no és ningú abandonat a la seva pròpia força o a la seva limitació. És un ésser creat i re-creat —salvat: realitzat— per Déu. No està en el "caos", sinó en el "cosmos". I el qui l'orienta enmig de "l'ordre" és l'Esperit Sant. Quina pena no fa veure com tots plegats pensem tan poc en aquesta realitat de la presència de l'Esperit Sant en nosaltres! La nostra opinió ha de ser certament nostra, però en cristià ha de ser també il·luminada i dinamitzada per l'Esperit Sant. Llavors la democràcia arriba a ser cristiana de veres. I descobrim que no és cap opció política. És dinàmica de comunió. Exigència de conversió, per viure de ple l'operativitat de la fe.

Josep M. Aragonès

Cultura científica

"... a fi que els tresors fins ara guardats en les torres d'ivori dels laboratoris científics esdevinguin patrimoni cultural de tots."
Antonino Zichichi

"Dels quatre elements als quarks"

14 - El problema de classificar els elements

En els dos articles precedents hem vist que la molècula química s'anava mostrant cada vegada més complicada a mida que avançaven les recerques científiques: quines misterioses forces, doncs, permeten que uns mateixos àtoms s'enllacin de tan diverses maneres? Però si gran era la varietat d'enllaços possibles, també era cada vegada més gran la quantitat d'elements per enllaçar. De quatre (o cinc, si comptem l'"èter") que deien els grecs, més tres principis afegits pels alquimistes (mercuri, sofre i sal), s'havia passat a 14 a començaments del s. XVIII (Au, Ag, Cu, Fe, Sn, Pb, Hg, C, S, As, Sb, Bi, Zn, P), als quals se n'afegiren 11 a l'època del flogist (Co, Ni, Pt, H, N, O, Cl, Mn, Mo, Te, W), 13 més entre 1783 i 1804 (U, Zr, Ti, Y, Be, Cr, Nb, Ta, Rh, Pd, Ce, Os, Ir) i altres 16 a l'època de l'electricitat fins el 1830 (K, Na, Mg, Ca, Sr, Ba, B, I, Li, Cd, Se, Si, Br, Al, Th, Va). Tots plegats 54. Tants elements ja començaven a neguitejar els químics... Calia posar ordre en aquell caos, però: com fer-ho? Tenien propietats tan diferents! Per altra banda: en restaven gaires per descobrir? Pocs? Molts? Infinites? I a sota d'aquesta pregunta el gran interrogant: Què ho fa que la matèria consti d'una varietat tan gran d'elements? No podria haver-hi un principi unificador? Avui parlarem dels tres primers químics que assajaren de tro-

bar un ordre en aquell munt d'elements.

Les tríades de Döbereiner

L'alemany Johann Wolfgang Döbereiner (1780-1849) era fill d'un cotxer i no pogué anar gaire a l'escola ni tampoc matricular-se a la universitat. Però llegia molt i anava a totes les conferències que podia. Fou un autodidacte exemplar. Als 30 anys va cridar l'atenció d'un noble que li proporcionà una plaça de professor de física i química a la universitat de Jena. I aquí va exercir dignament aquest càrrec fins al final de la seva vida. Com anècdota diguem que hi tingué Goethe d'alumne.

El 1829 publicà el seu suggeriment de l'existència d'un cert ordre en alguns elements. Va notar que el brom, descobert tres anys abans per Antoine Jérôme Balard (1802-76), tenia propietats intermèdies entre el clor i el iode, com si clor, brom i iode presentessin una graduació de color, pes atòmic, reactivitat i altres propietats. Formaven una "tríada". El mateix es podia dir de calci, estronci i bari; i igualment de sofre, seleni i tel·luri. La idea era bona, però com que no trobà la manera d'ordenar semblantment els 45 restants, el seu suggeriment només fou acollit en els ambients científics

com l'expressió de tres coincidències curioses, sense cap valor real. De fet, però, ja eren un començament de la taula de Mendeleiev, que Döbereiner ja no visqué per veure.

Diguem també que Döbereiner va descobrir que el platí en pols (=esponja de platí) era un catalitzador de moltes reaccions químiques; troballa de gran transcendència per a la indústria posterior, com tothom sap.

La llei de les octaves de Newlands

John Alexander Reina Newlands (1838-1898), anglès de mare italiana, que va lluitar a les ordres de Garibaldi per la unitat d'Itàlia, era un químic de professió. No va ocupar cap càtedra sinó que es va col·locar d'analista en una refinaria de sucre d'Anglaterra. El 1864 va redactar un treball en el qual després d'ordenar els elements pels seus pesos atòmics en ordre creixent, hi mostrava una quasi repetició de propietats a cada grup de set elements. Newlands en deia "Llei de les octaves" per analogia amb les set notes de l'escala musical. Va presentar-ho com un descobriment en una reunió de químics i se li'n rigueren; diuen que un li va suggerir que provés d'ordenar els elements per ordre alfabètic que potser encara hi trobaria una llei més exacta. I

és que, de fet, només dues "octaves" coincidien bé; per les altres ja s'havia de forçar la cosa. A més, la majoria dels químics donava poca importància als pesos atòmics, en els quals encara no s'havia conseguit un acord total. Nom consideraven que fossin indicadors de res especial. Quatre anys abans, a Karlsruhe hi havia hagut el primer congrés internacional de química, promogut per Kekulé, i l'italià Stanislao Cannizzaro (1826-1910) hi havia presentat una exposició de la hipòtesi d'Avogadro i la necessitat de distingir pes atòmic i pes molecular dels gasos; però això només molt a poc a poc i laboriosament va ésser acceptat pels químics del món. Els que escoltaren la teoria de Newlands encara no havien copsat la importància de la tesi de Cannizzaro.

En definitiva Newlands no va aconseguir que fos publicat el seu treball. I cinc anys més tard, el 1869, Mendeleiev publicava la seva taula periòdica, que donava la raó a Newlands, del qual s'acabà reconeixent el mèrit. Newlands va poder publicar, el 1884, el seu treball ampliat i raonat en l'obra "On the Discovery of the Periodic Law" (Sobre el descobriment de la llei periòdica) i el 1887 rebia de la Royal Society la Medalla Davy per allò que no li havien deixat publicar vint-i-cinc anys abans. Newlands, que no era gens rancorós, ho sabé

agrair elegància.

L'hèlix de Beguyer de Chancourtois

Per a ésser complets en l'exposició dels precursors de la taula periòdica dels elements hem de citar també el geòleg francès Alexandre Émile Beguyer de Chancourtois (1820-86) que dos anys abans que Newlands havia ordenat els elements pel seu pes atòmic i els havia col·locat en un gràfic cilíndric, com punts d'una línia helicoidal que el rodejava. Cada "octava" de Newlands corresponia a un pas de l'hèlix, de manera que els de propietats semblants es trobaven en una mateixa vertical. Va donar el seu treball a un periòdic, i va sortir publicat el text però sense el gràfic perquè l'editor no va saber com ficar-l'hi. No havent-hi la il·lustració i redactat aquell estudi en termes més geològics que químics, no va causar gaire bona impressió. Es pot dir que va passar inadvertit.

Però Beguyer va poder veure com la seva teoria era encertada quan la taula de Mendeleiev, que no era més que un perfeccionament del que ell ja havia dit, era acceptada universalment.

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat de Teologia de Barcelona

Francesc Torredadella fou ordenat pel Cardenal Jubany

Un diaca que tindrà cura de la pastoral

dels deficients psíquics

—Com va viure la jornada de la seva ordenació?

—D'una manera extraordinària. Rebre els misteris és una cosa meravellosa. És molt important ser acceptat per l'Església per desenvolupar una missió. Va ser molt emotiu. Ens agrada sentir-nos estimats. Al costat d'aquesta alegria, vaig sentir una responsabilitat perquè ara tinc encomanades unes tasques concretes. Això em treurà temps de dedicació a la família. La meua dona, això no obstant, m'ha encoratjat en tot moment perquè donés aquest pas. De fet, ella sempre ha estat per mi un gran ajut.

—Quin és l'objectiu dels grups "Fe i Llum"?

—Fer viure en la fe els pares que tenen fills deficients. Moltes persones diuen que és un càstig. Si ens ho mirem des del punt de vista de la fe, veurem que és un do de Déu. Ells estimen de seguida. L'amor és un do.

—Quan es crearen?

—L'any 1970, Josep M. Segura, escolapi, contactà amb algunes famílies. A la Pasqua del 1971, algunes feren una pelegrinació a Lourdes que s'anomenà "Fe i Llum". Des d'aleshores ens veiem un cop al mes. Ens agruparem en equips de matrimonis per reflexionar sobre un tema i discutir-lo. No busquem solucions pràctiques, sinó apropar-nos al nostre fill, entendre'l. Ara, a més del grup de Barcelona, n'hi ha un altre a Tarragona.

—Quantes famílies aplega el seu grup?

—Unes 30. El grup no ha crescut. Molts pares no han tingut una continuïtat perquè

La diòcesi de Barcelona compta, des del passat dia 14, amb un nou diaca. Francesc Torredadella, litògraf, 55 anys, tindrà cura de la catequesi i pastoral dels deficients psíquics i de les seves famílies i dels grups "Fe i Llum".

Francesc Torredadella va ser ordenat pel cardenal-arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, a la parròquia Pius X. Hi assistiren les comunitats "Fe i Llum" de Madrid, Saragossa, Tarragona i Barcelona que enguany celebraran la seva trobada anual a Catalunya, els dies 13 i 14, amb la intenció de fer-la coincidir amb aquesta ordenació.

Francesc Torredadella proposa una catequesi específica per als deficients.

busquen solucions. A nosaltres ens fa molt bé el grup. S'ha de mirar el fill des dels ulls de la fe. Per nosaltres no és cap càstig perquè ens ha permès de viure la fe amb més intensitat.

—Què ha de fer l'Església en aquest àmbit?

—Crec que dintre la secció de catequesi s'ha de crear un departament específic per als deficients. L'Església ha de tenir consciència que existeixen aquests nois i dedicar-los una atenció perquè són fills de Déu igual que nosaltres. Actualment hi ha grups que funcionen en escoles privades, però, hem de mirar que la catequesi es faci en diverses parròquies de la diòcesi, distribuïdes d'una manera racional per tal de donar les màximes facilitats a tots els qui hi tinguin interès. Actualment, aquesta catequesi només es fa a la parròquia de Pius X.

—Com s'ha d'entocar aquesta catequesi?

—Els seus responsables haurien d'assistir a un petit curset. No és complicat. Aquests nois no són difícils, s'obren amb facilitat. Quan se'ls parla de Jesús, capten aviat la bondat de Déu.

—Què el va moure a ser diaca?

—Joan Miranda, que és el consiliari de "Fe i Llum", suggerí que entre les famílies que

en formaven part havia de sortir algun diaca. Vaig sentir que algú em cridava i vaig ser acceptat.

—Ha estat dur preparar-se?

—Una mica. He estudiat teologia, amb un tutor; la Bíblia i algunes nocions del dret canònic. El procés de formació, però, no s'acaba mai.

—Es fàcil comunicar-se, fer-se entendre amb un fill deficient?

—Ens han demostrat que sí. Si els posem atenció, els entendrem. Tot depèn de la voluntat d'apropament. El fill vol fer-se entendre. Ells s'expressen a la seva manera.

—Es comprensiva la societat amb els deficients?

—Com en tots els problemes, més aviat és freda amb aquests nois. Molts pares se senten ferits en el seu "ego" i els marginen una mica. La societat els margina perquè no els coneix.

—Creu que el treball és una eina bàsica per a la seva integració a la societat?

—Crec que és important, però que els nois han de cobrar. Els tallers on treballen han de rebre subvencions. Darrerament se n'han congelat moltes i això pot tirar per terra els esforços realitzats durant els últims anys.

—Com veu la situació dels deficients que viuen en nuclis rurals?

—Crec que els deficients necessiten una educació pedagògica i una educació social, un contacte amb les persones dels seu entorn més immediat. L'ideal és combinar les dues. Els deficients de ciutat tenen més accés a la primera, mentre els de les zones rurals poden establir amb més facilitat aquest contacte.

—Quin consell donaria, des de la seva experiència, a un matrimoni que tingui un fill deficient?

—Els diria que es mirin, el fill com és. Ningú no en té la culpa. És un fill i s'ha d'acceptar. Han de lluitar perquè s'adapti a la societat i perquè no li falti res. Els matrimonis d'ara, sortosament, s'ho agafen d'una altra manera.

Tomàs Punfí

VIATGE A TERRA SANTA

del 18 al 27 setembre de 1985
promogut per l'Associació Bíblica de Catalunya

El viatge vol donar a conèixer la geografia i la història bíbliques per tenir un millor coneixement de la Bíblia.
Preu: 130.000 ptes.

Per a més informació: ASSOCIACIÓ BÍBLICA DE CATALUNYA. Apartat de Correus n.º 458 TARRAGONA. Tel. (977) 23 34 12, de 10 a 2 del matí TURVISA, C/. Girona, 63, 1. 08009-BARCELONA Tel. 317 57 20

Convocada pel moviment "Vida Creixent"

I trobada de gent gran a la Mercè

El proper dia 17, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Narcís Jubany, presidirà la "I Trobada de la Gent Gran". L'encontre se celebrarà a la Basílica de la Mercè, a les cinc de la tarda.

Convoca la trobada el moviment cristià "Vida Creixent", que està agermanat al de "La Vie Montante" inter-

nacional, i al de "Vida ascendent", d'Espanya i Hispano-americana.

El cardenal Jubany presidirà l'eucaristia i s'explicaran els objectius de "Vida Creixent" que són, bàsicament, fomentar i donar testimoni dels valors de l'amistat, la solidaritat, la reflexió i la pregària en comú, en especial entre la gent gran.

Promou la devoció a Maria i el compromís social de la fe

Pompeia celebra el seu 75è aniversari

enguany es compleix el 75è aniversari del Santuari de la Mare de Déu del Roser de Pompeia, situada a la Diagonal de Barcelona. Aquesta Església s'obrí al culte l'1 de gener del 1910. En prengué cura la comunitat caputxina que, durant aquests anys, ha desenvolupat una profunda tasca apostòlica i social.

Dimecres vinent, dia 8, al migdia, se celebrarà a l'església una concelebració eucarística, presidida pel provincial dels Caputxins, Miquel Colom, amb motiu de l'aniversari. Abans s'hi farà la tradicional súplica. El papa Joan Pau II en feia esment ara fa dos anys per la seva significació social i l'expressivitat en la fe en Maria del cor que la va inspirar.

L'inspirador i fundador de la "Pompeia" de Barcelona va ser el caputxí Rupert Me de Manresa. L'any 1898, en el decurs de la seva estada a Roma com a secretari del cardenal Vives i Tutó, va tenir ocasió de comprovar la força espiritual i apostòlica que irradiava el Santuari de Pompeia d'Itàlia. Aquesta vivència directa provocà que pensés immediatament en la possibilitat de promoure aquesta devoció i la seva obra a Catalunya.

Josep Massana, superior del Convent, assenyala que Pompeia neix d'una triple motivació cristiana: de la devoció a la Mare de Déu del Roser, arrelada fortament a la nostra terra; d'una voluntat d'acció social, i d'un franciscanisme testimonial d'àmplia base humanista. "És possible —afegeix— que alguns vegin encara Pompeia com un d'aquells

temples de quan tothom anava a missa, que significava prestància i selectivitat. Els qui hi han entrat més endins poden, no obstant, testimoniar que els ideals que van fer néixer aquest temple han calat a fons. Això justifica plenament aquesta commemoració".

una significació especial. El pare Massana en fa una valoració: "Entorn del Santuari de la Mare de Déu de Pompeia prengué cos un sentit de família que no ha estat diluït ni pel temps ni pels canvis culturals. Pompeia pot presentar, en aquests 75 anys de vida, a més dels serveis religiosos,

L'ORIGEN

És una advocació que pren origen de la ciutat de Pompei (Itàlia), sorgida de les cendres de la Pompei romana, sepultada pel Vesubi l'any 79 després de Crist.

Pompeia és també avui un "Santuari", dedicat a la Mare de Déu del Roser, amb cent anys d'existència, monument de l'amor i de la devoció d'un sant varó, Bartomeu Longo, elevat a l'honor dels altars com a "beat". Era un laic de fe profunda com la de tants, de professió advocat com molts, pres per la passió de la justícia social, com tots els qui volen seguir sincerament a Crist.

Realment, de la passió per la justícia social va néixer el Santuari de la Mare de Déu de Pompeia. En la devoció al Rosari convergien les múltiples inquietuds socials de finals del s. XIX i així sorgiren a l'entorn d'aquell santuari asils i orfenats, centres d'educació i de promoció humana.

L'abast d'aquesta obra i de la seva projecció social va donar naixença a d'altres "Pompeia" en el món, entres les quals podem comptar-hi la nostra, nascuda també de la devoció a la Mare de Déu tan entrançable en la nostra terra i de la voluntat de servei social que neix de tota consciència cristiana.

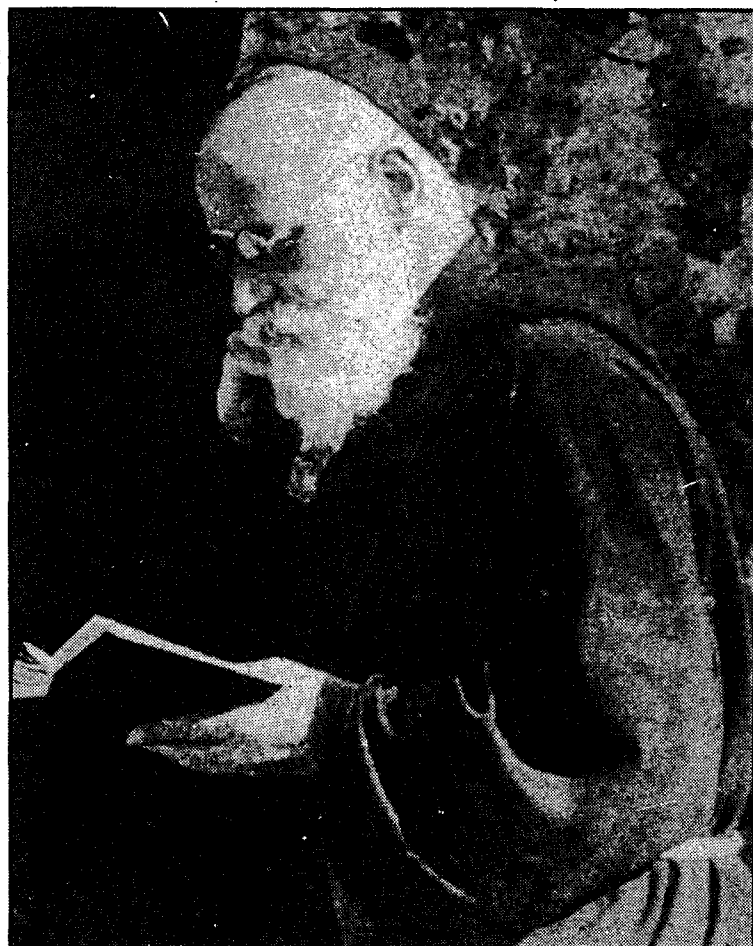
Homes de l'esperit i intel·ligència del pare Rupert Me Manresa i el pare Miquel d'Esplugues han participat en la seva inspiració i fundació. Han prosseguit la tasca i l'han consolidada tota una generació de barcelonins de tots els estaments que miraven el futur de Barcelona i de Catalunya amb ulls cristians i voluntat creativa.

Aquest aniversari té, per tant,

la promoció d'una gent amarada d'humanitat, d'amor a la terra i d'obertura espiritual".

Subratlla que pels homes, per les circumstàncies polítiques i per la perenne novetat del franciscanisme ha esdevingut un lloc d'iniciatives i d'esperança i també d'acolliment en moments difícils de la nostra història més recent.

L'actual superior del Convent

El pare Rupert Me de Manresa fou l'inspirador i fundador de la "Pompeia" de Barcelona.

ens diu que en el seu moment es va fer la reforma dels espais que havien estat el Col·legi-Escolania per tal de reconvertir-los en punts oberts a la convivència i al diàleg. S'hi ha fet l'estatge de "Franciscàlia", centre de cultura d'humanisme franciscà, i "Pompeia-Grups", que han endegat una sèrie d'iniciatives de cara a la formació cristiana del jovent. Cal destacar la catequesi, els grups "Sprint", l'esplai "Pompeia", l'Aggrupament Mare de Déu "Pompeia", així com l'Associació d'Antics Alumnes i dues corals. En l'àmbit social, s'ha donat suport a "Acció Solidària contra l'Atur" que realitzà una sèrie d'iniciatives per paliar aquest greu problema.

Obra de l'arquitecte Sagnier

L'home que va dissenyar l'Es-

glésia va ser l'arquitecte Enric Sagnier. En Josep Llimona, pel seu cantó, esculpí la imatge de la Mare de Déu que desaparegué durant la revolució del 1936. Fou substituïda per una altra de l'escriptor Rius que mirà d'aproximar-se, tant com va poder, a l'obra inicial. També són d'en Llimona el baix-relleu de la façana de l'església i la imatge de sant Francesc de la Corona.

L'any 1950, quan ja s'havien acabat les obres de restauració de l'església, s'ultimà la construcció de la cripta, obra de les més representatives de l'arquitectura dels anys 40, portada a terme per en Pere Benavent i decorada pel pintor caputxí de renom internacional, pare Efnem de Kcynia (Polònia), i s'obtingué el singular privilegi de la coronació de la Mare de Déu.

T. P.

Clausura de la primera part

del Simposi sobre la fam

El passat dia 24, va celebrar-se la darrera sessió de la primera part del Simposi "La fam al món" que organitza el Departament de Moral de la Facultat de Teologia de Barcelona. Hi participaren Francesc Granell, catedràtic d'Organització Econòmica Internacional de la Universitat de Barcelona, i Josep M. Vidal Villa, professor d'Estructura Econòmica Mundial de la mateixa Universitat. S'hi parlà del tema "Una economia més humana des de la perspectiva espanyola".

En jornades anteriors, el director per a Europa de la

Oxfam, Bill Yates, parlà de "La fam al món. Fets, causes i perspectives" i els professors Jan Tinbergen i Hans Tinne-man ho feren sobre "Un nou ordre econòmic internacional: una utopia?".

El Simposi es reprendrà el proper mes d'octubre amb la presència de l'ex-canceller de la República Federal d'Alemanya: Willy Brandt; el Conseller d'Economia i Finances, Josep Me Cullerell; l'arquebisbe nomenat d'Olanda i Recife, monsenyor Helder Câmara i l'arquebisbe primat de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella.

SERRA-GODAY

MOLIX

L'Església s'obrí al culte l'any 1910.

Monsenyor Paul Poupard, proppresident del Secretariat per als no Creients:

“Després de l'allau de secularització hi ha un retorn als valors religiosos”

És un dels homes de més confiança de Joan Pau II. Una i altra vegada el Papa ha assenyalat la seva preocupació màxima en aquest moment per dos àmbits humans i sociològics especialment transcendents per l'avui i el demà de l'Església: la síntesi serena, recta i fructífera entre la fe i la cultura i el creixent món dels que no creuen. Per enfrontar aquest repte immens,

Joan Pau II ha posat la seva esperança i la seva confiança en aquest home: Paul Poupard, pro-president del Secretariat Vaticà per als no creients i president executiu del recentment creat Pontifici Consell per a la Cultura, que presidí a Madrid unencontre sobre increença, en el qual participaren els més prestigiosos experts. YA va parlar amb ell. Heus ací les seves declaracions.

Es, per damunt de tot, un sacerdot; després, un dels intel·lectuals de més prestigi en el món actual; no solament per l'amplitud ingent de la seva cultura, ni pels molts idiomes amb els quals és capaç d'expressar-la i fer-la eficaç, sinó, sobretot, pel seu equilibri, per la seva serena fermesa, per aquesta mena de virtut especial que tenen alguns homes de convertir tot el que toquen en atractiu, en interessant, en eficaç. Va néixer a França fa cinquanta-cinc anys; és sacerdot des de l'any 54 i bisbe des del 79. El va conèixer Roncalli quan era nunci a París, i així que es convertí en Joan XXIII se l'emportà a la Secretaria d'Estat, on preparà el Concili. Visqué el Concili i és un d'aquests francesos universals, passats pel Vaticà, que les saben totes i que sens dubte en el primer Consistori que hi hagi serà creat cardenal per Joan Pau II, que el feu tornar a Roma quan va trobar-se amb ell durant el primer viatge apostòlic a França, essent Poupard rector de la Universitat Catòlica de París.

Prendre la tensió vint anys després del Concili

—A què es deu, monsenyor, la vostra actual presència a Madrid?

—Forma part d'una de les vessants del nostre treball ordinari (parla sempre no del que ell fa, sinó del que estem fent; té la idea del treball en equip incrustada a la mateixa medul·la). La nostra tasca és —afegeix— polsar les diverses situacions, prendre-li la tensió al món, a les plurals situacions de creença o increença que hi ha en ell. I anem allí on la nostra presència és necessària per detectar, veure, comparar, anotar, diagnosticar, dialogar. Volem estudiar, mitjançant el mètode del diàleg, les situacions noves, les que apunten vers el futur, i suscitar un esforç de comprensió i d'evangelització en estret contacte amb les Esglésies locals. Ara ha estat la d'Espanya, a través de la comissió episcopal corresponent, la que ha sol·licitat la nostra presència. El programa d'aquest encontre, "Signes i factors d'increença", a Madrid (amb Iberoamèrica al fons) és enormement suggestiu.

—I, ¿perquè en aquest moment precisament?

M'ha entès perfectament, ha collit al vol la intenció suplementària de la meua pregunta enfocada una mica a la increença avui a Espanya, a les seves possibles causes o concauses socio-polítiques, però fa un gir elegant, rapidísim i eludeix l'"aquí-ara" per respondre només "ara".

—Bé, en aquest moment, per-

“Per convèncer els que no creuen, cal començar per estimar-los; els joves necessiten més que mai testimonis creïbles, en lloc de paraules”, ha dit monsenyor Paul Poupard al qual el Papa té confiades dues de les seves preocupacions més grans: la síntesi fe-cultura i els no creients.

què es compleixen vint anys de la clausura del Concili i és el moment adequat per a, com diuen els italians “fer el punt” de la situació, fer balanç, i veure on i com estem. Això és el que ens ha ensenyat el Papa convocant un Sínode extraordinari. Vint anys són un moment clau en la vida d'un home, d'un organisme, d'una institució. Una ocasió esplèndida per prendre's la tensió.

I, com si no volgués, em parla del que ell i el seu Secretariat fan: el seu “Diccionari de les religions”, immillorable treball que Herder publicarà properament en castellà; el seu llibre “L'Església enfront del repte de l'ateisme contemporani”; d'altres dos títols “Església i cultures” i “La moral cristiana, demà”, que ja són pràcticament acabats; de les dues revistes que edita, en els principals idiomes d'avui, el Secretariat, “Ateisme i diàleg” i “Església i cultures”. Em diu que està tabulant els primers resultats d'una enquesta que han fet entre

les 101 Conferències Episcopals, altres tantes universitats catòliques en el món i els organismes internacionals organitzats pel Secretariat: des del primer a Notre Dame, sobre la “Gaudium et Spes” i la cultura, fins al segon a Munich, “Arrels culturals d'Europa”, al tercer, a Rio de Janeiro, “Antropologia i praxis”, al quart que serà el vinent setembre a Buenos Aires sobre “Inculturació de l'evangeli i evangelització de les cultures”, i se'n prepara un cinquè al Japó, sobre “Ciència, racionalitat i fe”.

—Monsenyor Poupard, ¿vostès com se les endeguen per fer avançar tantes i tan interessants iniciatives simultàniament?

—Miri, no ho sé... el fet és que avancen.

—I, ¿quines preguntes han fet vostès a les Conferències Episcopals i a les Universitats en aquesta enquesta de la qual n'ha parlat?

—Aquestes: com han estat practicades la “Gaudium et

Spes” i l’“Eclesiam suam”, en quin punt estem en el diàleg amb els que no creuen, què s'ha fet, què no s'ha fet i quines són les principals dificultats que trobem. El món ha canviat; ¿què fa l'Església avui i demà? Hi ha un evident despertar, un ressorgiment religiós en el món, estem en un viratge decisiu de la història i, després de l'allau de secularització, la humanitat cerca un retorn al que és sagrat, cosa que no vol dir que sigui un retorn per força a l'Església. Es tracta de valorar, identificar i evangelitzar aquest retorn, que es nota especialment en les joves generacions, tipus d'una certa contracultura. Aquesta evangelització no es pot fer més que a través del diàleg. Crist vingué a dialogar amb els homes i cal fer-ho com Ell, amb el testimoni per endavant. Estic convençut que és la única manera que hi hagi credibilitat. ¿Per què Joan Pau II o la mare Teresa de Calcuta connecten així amb els joves? Pel seu testimoni que no

és solament de pensament, sinó de vida.

Indiferència o incoherència

—¿Què li preocupa més a l'Església, monsenyor, la indiferència dels de fora o la incoherència dels de dintre?

—La indiferència dels de fora és difícil de valorar. ¿Ho és realment? André Frossard, comentant els viatges del Papa, ha afirmat que és una mena de prospecció, un aprofundiment en les consciències que podrien semblar adormides (recordi el viatge al Canadà, per exemple, ¡quin despertar de fe!), que fa ressorgir el cristianisme amagat. El que ens urgeix és captar els missatges d'aquesta indiferència i fer-los veure i comprendre la necessitat ineludible de contactar amb la font. I això ha de fer-se, per força, a través d'homes i de dones coherents amb la seva fe. Els joves sobretot veuen a través del testimoni creïble, de l'autenticitat. Han escoltat massa paraules buides. Popieluszko els diu més que milions de paraules. Els cristians hem de deixar d'estar distrets i preguntar-nos cada dia sobre quina imatge de Déu donem a través de la nostra vida. Deia Proudhon que la gent no pot creure en un Déu que se li presenta com si valgués menys que ells. Hem de proclamar que Déu estima la gent d'avui i vol salvar-la, mostrar-los la veritable cara de Déu, la bona nova que és el nostre Pare i fa feliços els éssers humans. No un cristianisme trist, avorrit.

—Una última pregunta, monsenyor Poupard: des del seu privilegiat observatori romà i internacional, ¿com es veu el catolicisme dels espanyols?

—Crec que vostès viuen un moment històric capital. Han sortit d'una fase ben definida i veuen el futur carregat d'esperances i de problemes. Necessiten tota la seva poderosa coherència. Jo crec, com el Papa, que els pobles tenen una ànima i l'ànima d'Espanya és a la que va reclamar Joan Pau II a Compostela: “Troba't a tu mateixa, recupera la teva identitat. Sigues tu mateixa. No s'ha acabat tota la teva potencialitat, la teua capacitat. T'esperen.”

—És que hi ha qui parla de deserció, de desil·lusió...

—Mai no és massa tard. A aquesta joventut d'avui cal estimar-la. Si no se'ls vol —i ells això ho noten— no se'ls pot fer bé ni a l'Església, ni en la família, ni a l'escola. Els joves noten que el Papa els vol de debò i ll responen. Mai no és tard.

J.V. (De “YA”)

FILATELIA

Exposició itinerant

sobre l'Any

Internacional

de la Joventut

El Director General de Joventut, Enric Puig i Jofra, inaugurarà a la Sala Lola Anglada de Barcelona l'exposició filatèlica itinerant sobre l'Any Internacional de la Joventut. L'exposició, organitzada conjuntament per la Direcció General de Joventut i el Gremi de Filatèlia de Barcelona, coincideix amb l'emissió del segell que, precisament, ha posat en circulació l'Administració de Correus i que estarà dedicat a l'Any Internacional de la Joventut.

Un cop inaugurada, l'exposició s'exhibirà, a partir del 6 de maig, a les principals poblacions de Catalunya: Manresa, Girona, Ripoll, Figueres, una altra vegada Barcelona, Tortosa, Lleida, Tarragona, Vilanova i la Geltrú, Badalona, Mataró i finalment s'instal·larà al 23è. Festival de la Infància i la Joventut de Barcelona.

D'altra banda, l'Institut Català de Serveis a la Joventut i la Direcció General de Joventut, amb la col·laboració del Gremi de Filatèlia de Barcelona, convoquen un certamen filatèlic juvenil, dins del marc de la celebració de l'Any Internacional de la Joventut. En aquest concurs hi podran participar tots els joves fins a 25 anys que visitin l'exposició filatèlica. El concurs consistirà bàsicament a endevinar els països emissors de deu segells diferents. El dia 5 de gener de 1986, en l'estand de la Generalitat del 23è. Festival de la Infància i la Joventut, se sortejaran dotze lots de material filatèlic.

Tanmateix, la Generalitat de Catalunya editarà el tercer targetó filatèlic, dedicat a l'esmentada exposició, a la Sala Lola Anglada (Viladomat, 271).

DOS NOUS CICLES D'AUDICIONS A BARCELONA.— El dia 31 de març va iniciar-se un nou cicle de ballades de sardanes al Pati de la Casa Elizalde, de Barcelona, organitzat per l'Associació de Veïns de la Dreta de l'Eixample. La segona audició d'aquest cicle se celebrà el dia 14 d'abril i prosseguirà fins el 30 de juny, amb un total de cinc ballades de sardanes a càrrec de les cobles Ciutat de Cornellà, Ciutat de Terrassa i La Lira de Barcelona.

D'altra banda, el dia 12 d'abril s'han reprès les audicions de sardanes que promou el Secretariat d'Entitats de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, en un cicle que inclou un total de 25 ballades que se celebraran entre els mesos d'abril i setembre, cada divendres, a les vuit del vespre, a la plaça Osca de Sants. Hi intervindran les cobles Sant Jordi, Popular, La Principal de Barcelona, Montjuïc i La Principal de Collblanc.

ANY BOU.— Enguany s'escau el centenari del naixement de Vicenç Bou i Geli, un dels compositors de sar-

LA SARDANA I LA DANSA

danes que, amb la seva música planera i engrescadora, més decididament ha contribuït a la popularització de la nostra dansa. Arreu de Catalunya, al llarg de l'any, hom promourà nombrosos actes en recordança d'aquest músic popular; així, a Barcelona, cada diumenge a la tarda, una de les sardanes programades en les ballades de la plaça de Sant Jaume, promogudes per l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, pertany al catàleg d'obres d'aquest autor. A "Som", la publicació de cultura popular catalana que edita el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya, apareixen al llarg d'aquest any diferents articles evocadors de la vida i l'obra de Vicenç Bou. També la Circular trimestral informativa del sardanisme vallesà: "Anella", publica en el seu número 54, una síntesi cronològica de la vida i l'obra de Vicenç Bou.

Però, sens dubte, el zènit d'aquest seguit d'actes es produirà a Torroella de Montgrí, on aquesta commemoració té una significació especial ja que a aquesta vella vila empordanesa és on va néixer fa cent anys aquest músic;

centenari que comparteix amb un altre torroellenc destacat, que també forma part de la història de la sardana: el mestre Joaquim Vallespir. En recordança d'aquests dos músics que ara fa cent anys van néixer a Torroella de Montgrí, l'Ajuntament d'aquesta vila ha previst la celebració dels actes següents: El dia 22 de juny, diada commemorativa amb ballades de sardanes matí i tarda, ofrena floral davant les tombes d'aquests compositors, al Cementiri de la Vila, actuació de la colla sardanista infantil que porta el nom d'una de les més populars sardanes de Vicenç Bou —"Continuïtat"— i concert de música catalana i cantada de sardanes a càrrec de la cobla Els Montgrins i Pepita Bruguera, com a vocalista. D'altra banda, el dia 25 d'agost, diada de la festa major, hi haurà ballades de sardanes amb les altres dues cobles locals: Caravana i Foment de la Sardana, així com la inauguració d'un monument a Vicenç Bou i la inauguració de la retolació d'un carrer que portarà el nom de Joaquim Vallespir.

Josep Ventura

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els desdoblaments (5)

Feina és el treball amb què hom es guanya la vida, la dura obligació de cada dia. Dels dies no festius en diem dies de feina. Els qui estan en atur no tenen feina, i en cerquen. Hi ha feines molt cansades. Quan, decididament, no volem fer una cosa, exclamem: altra feina hi ha! Quan ja l'hem feta, potser abans d'hora i tot, diem que feina feta no té desdorb. Amb prou feines, és una expressió popular, molt viva encara, que ajunta els dos conceptes de difícilment i aproximadament: amb prou feines si arribaven a deu, o, amb prou feines se'n sortiran. Així com el mot feina és com d'estar per casa i més concret, el mot treball és d'un abast més general i suggeridor d'alts sentiments de dignitat i edificació. Entra en alguns títols de les grans obres escrites i teoritzadores sobre economia i sociologia. Hi ha ministeris i conselleries encapçalades amb aquest nom. És un mot important. Té monuments dedicats i ha estat mòbil i objecte de revolucions.

La peça de vestir més prò-

pia de les dones —i dels escocesos— és la faldilla, en castellà falda. Faldilla és un mot ben català, malgrat el seu final típic castellà. En català, és un barbarisme dir que la falda li cau bé, o que és massa curta. Ha de ser sempre faldilla, o minifaldilla, si s'escau. Perquè la falda és el replà que formen les cuixes d'una persona asseguda, o la part inferior d'una muntanya, o un determinat tall de moltó o de vedella. El brancatge d'un arbre és integrat, naturalment, per nombroses branques, que, en català, també poden ser anomenades rames. Branca i rama corresponen a un sol mot castellà: rama. Per analogia, hom parla de les branques diverses de la ciència, de l'art, de la indústria. Ramatge és un sinònim total de brancatge; en canvi, rama només és una branca petita, i també el conjunt de brancons tallats per a alimentar el bestiar, o per a cobrir un cobert, un pou, una cabana, etc. Observeu aquí, també, com passava amb plat/plata, la major dimensió de rama, comparada amb el seu homònim mas-

culí: ram. Guardar per al dia de demà. Desar totes les coses al seu lloc. Dues expressions que, en castellà, es resolen en un sol mot: guardar. Els qui parlem català, farem bé d'usar el mot desar sempre que convingui: els llibres al prestatge, els plats al plater, la roba a l'armari, res de tenir les coses escampades. Si teniu el vici de fer servir el verb guardar en aquests casos o en altres de semblants, corregiu-vos-el, perquè és per influència castellana, i les barreges perjudiquen tots dos idiomes.

PERLES ORTOGRÀFIQUES.— Catalunya Cristiana ha assolit un òptim nivell de correcció en el llenguatge i costa molt trobar-hi alguna perla. Avui, per casualitat, m'he fixat en un dels petits anuncis que diu: Senyoreta, llarga experiència professional, li interessa treball, encarregada de comerç... De cop, tres perles: professional, interessa, encarregada. No s'hi val a badar.

Albert Pera

CRÒNICA CASTELLERA

El proppassat diumenge de Pasqua, la colla Vella dels Xiquets de Valls va carregar el primer quatre de vuit d'aquesta temporada aixecat a casa nostra, concretament a una vila amb llarga tradició castellera, la Pobla de Montornès, —recordem— que els valencs ja van descarregar un altre carro gros enguany als Carnavals Ambrosians de Millà. La colla Vella va completar l'actuació aixecant a la cercavila, el tres de set, el pilar de cinc i la torre de sis; a la plaça, la torre de set, el quatre de vuit —carregat—, el cinc de set, i dos pilars de cinc aixecats alhora. Coincidint amb l'esmentada actuació, cal afegir, que la Societat Coral el Pensament de la Pobla va cantar en primera audició l'obra Els Xiquets de Valls, d'Anselm Clavé.

Altres actuacions

+ Els Xiquets de la vila d'Alcover, al monestir de Poblet, i en un acte organitzat per la Unió de Pagesos van aixecar el pilar de quatre caminant, el quatre de sis amb l'agulla al mig, la torre de sis, el cinc de sis —carregat—, i dos pilars de quatre alhora.

+ Els Brivalls de Cornudella en pròpia plaça van descarregar el quatre i tres de sis i el pilar de quatre aixecat "pel davall".

+ Els Xiquets de Tarragona actuaren a la platja del Miracle, de la imperial Tarragona, on van aixecar la torre de sis, el cinc de sis, el tres de sis per sota i el pilar de cinc.

+ Els Castellans de Vilafranca que actuaren a la XXV

fira del vehicle usat d'Artés, aixecaren a la cercavila, castells de sis nets, el tres de set i el pilar de cinc, al recinte de la fira el quatre de set amb l'agulla, el tres de set, i dos pilars de quatre i un de cinc aixecats alhora.

Per aquestes últimes dates del mes d'abril, cal destacar l'actuació que se celebrarà a Vilanova i la Geltrú. Els Bordegassos de Vilanova celebren el seu XIII aniversari. L'acte central d'aquesta diada serà l'actuació castellera

amb els Castellans de Barcelona, Minyons de Terrassa i Els Bordegassos de Vilanova. També està previst que els Xiquets de Reus actuïn a Lleida, la colla Vella dels Xiquets de Valls i els Nens del Vendrell a l'Hospitalet de Llobregat, els Xiquets de Tarragona a l'Aldea, també els Bordegassos de Vilanova a Rodatour-85.

L'aleta a Antena 3

El passat dijous dia 25, és va posar en antena un nou programa castellà. Es tracta de l'Aleta, i cada dijous Antena 3 del Penedès l'emetrà de 2/4 de 9 a les 9 del vespre. L'Aleta és un programa obert totes les opinions castelleres, colles, castellers, cronistes etc., i el seu únic objectiu es difondre arreu, l'art d'aixecar castells. Així doncs ja ho sabeu, cada dijous teniu una cita amb l'Aleta d'Antena 3 del Penedès, 92.6 del dial del vostre receptor, amb F.M.

Eloi Roca

COMPRA-VENDA

De farmàcies; finques urbanes i rústiques; traspasos i lloguers; hipoteques i inversions. T. 215 77 72

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIO SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada. COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concerta entrevista.

Dom Helder Câmara

presenta la "Simfonia
dels dos móns"

"Aquesta vegada el meu missatge us arribarà més bonic, molt més fort", declara Dom Helder Câmara a Avinyó on, el 16 de març prop passat, presentà la seva "Simfonia dels dos móns".

L'arquebisbe d'Olanda i Recife, de 76 anys d'edat, la renúncia del qual al seu càrrec ha estat acceptada pel Sant Pare, fou consagrat bisbe fa just 21 anys, a través a més de 4.000 persones el seu missatge "per un món més just, més humà, més respirable". El prelat que entre els 300 coristes suïssos i els 50 músics, té el rol de recitador, té una veu ferma però commoguda, interpel·la els cristians amb el seu entonat accent brasiler. "Nosaltres ens enfrontem a un repte important: dintre de quinze anys, es commemorarà l'any 2000 del naixement de Crist. ¿Què és el que nosaltres, els cristians, hem fet de l'esperit de Crist?", ha preguntat.

"La violència número u, és la misèria"

La "Simfonia dels dos móns"

de la qual ell n'ha escrit el text en francès i el pare Pierre Kaelin, músic friburguès, la música, "lloa l'audàcia del Creador, audàcia que el sotmet a ser home, creat per ell mateix encarregat de dominar la natura i acabar la creació". Però, explica l'arquebisbe d'Olanda i Recife, "dos terços de la humanitat es troben en les condicions infrahumanes de la misèria, del terror i del domini. La veritable guerra, és la misèria. La violència número u, és la misèria", perseguidora de l'apòstol dels pobres i dels oprimits. El dia de la seva consagració digué: Que ningú no s'escandalitzi si em veu en companyia de persones comprometedores o degenerades, ja que no els puc negar la possibilitat de tenir un diàleg amb ells".

"La joventut no es responsable d'aquest món futur"

A Avinyó, monsenyor Câmara ha volgut transmetre un missatge d'esperança i de fe a "dos móns

MUSICA

Teatre religiós

Tres
representacions
del "ball
del Sant
Crist" a
Salomó

reunits", quan no recitava, no ha parat de seguir la música amb els ulls clucs, amb un somriure als llavis, movent el cap. Quan un cor de quinze infants li preguntà què seria l'any 2.000 per a ells, l'arquebisbe brasiler no reprimí la seva emoció. "La joventut no és responsable d'aquest món esdevinidor, —digué als espectadors—. Pot, com va fer el Creador, córrer el risc del demà? Córrer la sort de l'eternitat?" encara es pregunta.

Per què aquesta simfonia

Interrogat sobre l'origen d'aquesta simfonia, monsenyor Câmara respon: "Durant vint anys he circulat per aquest món, pro-

curant dur algunes idees —que en canvi no són meves— d'un món més humà. Durant els meus viatges, sempre he aportat el meu somriure, el meu excel·lent francès, els meus gestos. Però un dia, em van dir: I la música?".

Al mateix temps està oberta, durant els dies de les representacions, la II Exposició monogràfica dels Goigs al Sant Crist de Salomó.

curant dur algunes idees —que en canvi no són meves— d'un món més humà. Durant els meus viatges, sempre he aportat el meu somriure, el meu excel·lent francès, els meus gestos. Però un dia, em van dir: I la música?".

La música de Pierre Kaelin

La música, capaç de prendre la nostra intel·ligència i somoure-la... Poso en aquest text un resum del que tracto de dir al món i l'he confiat a Pierre Kaelin, mestre de la capella de la catedral Sant Nicolau de Friburg".

Així va néixer aquesta "Simfonia dels dos móns" que com-

prèn cinc moviments. La qual ha pogut ser representada a Avinyó, gràcies a un Comitè d'acollida de Dom Helder Câmara, que ha reunit al voltant de Pierre Kaelin, l'orquestra simfònica dels dos Friburg —Friburg a Brisgau i Friburg a Suïssa— tres-cents cantaires de la regió sud-est de França i de Suïssa, el bariton Allan Evans de l'Òpera de Bàle i la cantant de Friburg Arlette Zola. Aquesta obra ja ha estat interpretada a Marsella, Strasburg i París l'any 1982. Després ho fou a Avinyó i a Itàlia, abans d'anar a Austràlia i al Japó. Monsenyor Helder Câmara continua sobre el "camí que busca reconciliar els dos mons, la riquesa i la pobresa".

NOVETAT DISCOGRÀFICA

Interessant gravació de "cançons de barberia"

Les "Cançons de Quartets de Barberia", de tradició popular nord-americana, són harmonitzacions a quatre veus per a homes sols, acompanyats o no d'una guitarra. Probablement, adquiriren la seva forma actual a finals del s. XIX, quan els grups de cantaires espontànies lligats a la bonhomia de les barberies esdevingueren més formals i els quartets professionals començaren a ser populars. Molts d'ells adopten vestimentes especials i sovint creen els seus propis arranjaments musicals, aprofitant el talent dels cantaires.

Les barberies eren un dels locals de música més freqüentats els anys 1600, 1700 i primers del 1800. Allí, els clients que esperaven el seu torn per afeitar-se, arreglar o tallar el cabell, fer una sagnia o extreure's una dent, trobaven sovint algun instrument, normalment la cítara, amb el qual s'entretenien. Els mateixos barbers, mentre s'esperaven entre un client i l'altre, prenién l'instrument, i així fou com arribaren a tenir certa reputació com a intèrprets.

La música a les barberies i els escriptors

Diversos escriptors d'aquelles èpoques reflecteixen a les seves obres aquest origen de la música a les barberies. Així podem mencionar les cites de Cervantes (Don Quijote, cap. CXIX, 1604), Morley (Plain and Easy Introduction to Practical Music, 1597), Ben Jonson (Silent Woman, 1609) i de Hawkins el qual, a la seva Història de la Música parla de John Est, barber de finals del segle XVIII que passà a la fa-

ma com a intèrpret de la lira-violà, instrument més difícil i important que la cítara. Les al·lusions als barbers en les obres de finals del segle XVI i de principis del XVII són innombrables. També Josep Mª Espinàs fa esment d'aquest tipus de barberia a la Catalunya dels anys 20, en un article al *Diari d'Avui*, titulat "Un barber dels d'abans".

Les inclinacions musicals dels barbers s'acabaren a Anglaterra a principis del s. XVIII. Sembla que en el seu temps lliure es dedicaren a fer perruques i oblidaren la seva música. Aquesta tradició fou mantinguda per més temps a Nord-amèrica.

Els "Quartets de Barberia", avui

Quant al Barbershop actual, la SPEBSQSA (Societat per la Preservació i Encoratjament del Cant dels Quartets de Barberia a Amèrica), fundada l'any 1938 a Tulsa (Oklahoma), compta amb 37.000 membres i una organització femenina de quartets de barberia, la "Sweet Adelines, Inc.", fundada el 1947, n'acull aproximadament uns 21.000.

A Europa el gènere està, naturalment, menys estès que a Nord-amèrica, encara que de forma selectiva a uns pocs països. —"The Society of Nordic

Barbershop Singers", amb seu a Estocolm, que agrupa 25 quartets i 5 cors a Suècia, Finlàndia, Dinamarca i Noruega. —"The British Association of Barbershop Singers", entitat amb seu a Bristol que volta els 1400 membres i a la que estan adherits 45 Barbershop Clubs de tot el Regne Unit. També a Alemanya n'existix algun grup.

El "Barbershop Classic Quartet"

El "Barbershop Classic Quartet" és un dels pocs, si no l'únic, "Quartet de Barberia" que hi ha al nostre país.

La història d'aquest grup és ben recent, ja que només cal mirar la data del seu naixement —novembre de 1981— en el si de la Coral Belles Arts de Sabadell.

Començà com un divertiment, cosa que lògicament es manté, però la seva originalitat va portar el grup als escenaris de la seva ciutat així com d'altres de Catalunya, tot recuperant aquest gènere musical i donant-lo a conèixer observant en cada actuació una gran sorpresa i atenció per part del públic.

L'abril de 1983, actua a Madrid, a la Universitat Compluten-

se. Al febrer de 1984, junt amb la Coral Belles Arts, actua en directe des de Madrid i per tot l'estat espanyol a R.N.E., Radio 2. Ha actuat en els dos últims festivals d'estiu de Sabadell al costat de grans concertistes i ha obtingut un gran èxit.

Dels membres del grup cal dir que tots ells estan relacionats amb la música. En Joan Uya i en Miquel Soley foren membres de la prestigiosa Escolania de Montserrat i allí feren estudis de solfeig, cant, piano i violí. En Llorenç Balsach és reconegut com a compositor de música d'avantguarda i les seves obres han estat estrenades tant al nostre país com a l'estranger. En Xavi Ribera és estudiant de cant i piano. El "Barbershop Classic Quartet ha gravat el seu primer disc que recentment ha estat presentat als mitjans de comunicació. Conté, en les seves dues cares, vint-i-quatre "cançons de barberia", interpretades pels joves músics sabadellencs Miquel Soley, Xavi Ribera, Llorenç Balsach i Joan Uya.

El projecte d'aquest enregistrament va ser premiat per la Caixa d'Estalvis de Sabadell en la seva convocatòria per a l'adjudicació d'ajuts per a la realització de programes d'actuació sociocultural de l'any 1983.

RESIDÈNCIA

3ª edat a Mataró

Gran confort i preus assequibles. Oficina a Barcelona Tel. 232 52 69 y 790 15 36.

Convocats a Vallgorguina

Primers premis literaris

mn. Narcís Seguer

Premi A

Poesia: Tema lliure.

1) Bases: De 150 a 200 versos, podent ésser un sol poema o una col·lecció de poemes.

Premi B

Prosa: Assaig o estudi sobre la zona del Baix Montseny-Montnegre, aportant dades sobre l'història, antropologia cultural, lingüística, geografia, folklore, etc., de les subcomarques o zones esmentades i en les quals formen part els següents municipis:

Vallgorguina, Sant Esteve de Palautordera, Santa M.ª de Palautordera, Montseny, Fogars de Monclús, La Costa del Montseny, Campins, Sant Celoni, Gualba, Fogars de Tordera, Tordera, Riells del Montseny, Breda, Hostalric, Vilalba Sasserra, Sant Iscle, Sant Cebrià i Arenys de Munt.

1) El nombre de pàgines

ha d'ésser d'un mínim de 30 i un màxim de 50.

Normes generals

Els treballs han de ser presentats en fulls mida DIN A-4, mecanografiats a doble espai i per una cara. Se'n lliuraran tres exemplars.

Els escrits han de ser inèdits, escrits en llengua catalana i hauran d'anar acompanyats de lema i plica tancada, a l'interior de la qual es farà constar el títol, el nom, l'adreça i el telèfon de l'autor.

Els premis tindran una dotació de 50.000 Ptes. cada un.

Els originals s'enviaran fins el dia 14 de juliol, a l'Associació Cultural Vallgorguina, Carretera Vella, 56 - VALLGORGUINA. Es poden entregar personalment o per correu, en aquest darrer cas la data del matasegell servirà de comprovació.

L'adjudicació dels premis serà el primer diumenge de setembre a les 6 de la tarda, amb l'assistència a l'acte de

l'Honorable Sr. Miquel Coll i Alentorn, President honorífic del Jurat.

En cas de manca de qualitat de les obres presentades el Premi es declararà desert.

El Jurat es reserva la facultat d'adjudicar accèssits.

El Certament és obert a tothom (no hi ha distinció d'edats).

Les obres premiades restaran en propietat de l'Associació Cultural Vallgorguina que les podrà publicar en el termini d'un any. Cas que això no es porti a terme, l'autor podrà fer lliure ús de l'obra, però en cas de publicar-la hi ha de fer constar que ha estat premiada en aquest certamen i entregar 25 exemplars a l'A.C.V.

L'entitat organitzadora es reserva el dret de quedar-se un exemplar de les obres no premiades.

El fet de participar en aquest concurs implica l'acceptació d'aquestes bases.

El veredict del Jurat serà inapel·lable.

X Convocatòria

Premi periodístic

"Ramon Cunill"

1) La Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social convoca el desè CONCURS NACIONAL DE PREMISA, amb motiu de la XIX JORNADA MUNDIAL DE MITJANS DE COMUNICACIÓ SOCIAL (19 de maig 1985) i com a homenatge al qui va ser durant molt temps el seu Delegat Episcopal de MCS i Director de l'Oficina d'Informació de l'Episcopat, D. Ramon Cunill.

2) El PREMI "RAMON CUNILL", s'atorga a l'article o sèrie d'articles la temàtica del qual desenvolupi, totalment o parcialment, el lema de la XIX JORNADA MUNDIAL: "LES COMUNICACIONS SOCIALS PER A LA FORMACIÓ CRISTIANA DE LA JOVENTUT".

3) Aquests articles han d'haver estat publicats en al-

gún dels diaris o revistes espanyoles entre el dia d'aquesta convocatòria i el 19 de maig de 1985.

4) Per optar al Premi, cal enviar aquests articles apareguts a les publicacions corresponents (o fotocòpia) per quintuplicat, al Secretariat Nacional de Mitjans de Comunicació Social (Añastro, 1-28033 Madrid), Tel. 766 55 00 ext. 264 i 265, fins al 25 de maig de 1985.

5) El Jurat serà constituït per rellevants figures del periodisme espanyol i la sentència es donarà a conèixer oportunament poc després de finalitzar la convocatòria.

6) La quantia del PREMI és de 150.000 pessetes atorgades per la Fundació "Ramon Cunill".

CUINA

Mousse de foie a l'orange

200 gr. de bon paté (francés)
5 cullerades de farina
400 c.c. de llet
2 ous

Una mica de conyac
2 taronges petites
100 gr. mantega
100 gr. nata

Talleu una taronga (petita) a rodanxes molt fines i bulliu-les amb 1/4 de litre d'aigua fins que estiguin toves (uns 10 minuts).

En una cassola poseu 70 gr. de mantega i el foiegras tallat a trossets, després 5 cullerades de farina, treballu-lo a foc molt suau per desfer-lo bé. Aparteu una cullerada gran per preparar la salsa. Afegiu aleshores la llet bullint, poc a poc i treballu-lo sempre, després un raget de conyac, rectificueu la sal i el pebre. Fora del foc afegiu els 2 ous sencers, batuts com per fer truita i per últim els 100 gr. de nata. Poseu mantega en els 6 motlles, poseu paper de plata en el fons i al damunt una rodanxa de taronja, ompliu-lo amb el que heu preparat i poseu-ho a coure a bany maria 1/4 d'hora sobre el foc i una 1/2 hora dins del forn. Prepareu la salsa, treballant la cullerada de foie gras i farina que s'ha reservat amb el suc d'haver bullit la taronja, una mica de conyac i 1/2 suc de taronja, passeu-lo per un colador molt fi. Poseu la salsa a la plata i sobre ella desemmotlleu els motlles de foie.

María Gloria Muntañola

COSTUMS I TRADICIONS

Claus i llances per a Sant Eudald

El dia 11 és la festa de sant Eudald, patró de la comtal vila de Ripoll. Ho era, també, dels antics clavetaires, un dels oficis que donaren fama al poble. Ho era perquè havia sofert martiri dintre d'una bóta amb claus. semblantment al de la santa sarranenca, Eulàlia.

D'ací que els clavetaires que s'establiren a Barcelona fossin majorment procedents de Ripoll i entre ells abundessin els que duien el nom d'Eudald. El Gremi barceloní es digué "Confraria sots invocació del Sant Auldalt i Sant Aloy dels Clavetaires". Això s'esqueia a partir del 1687, car un segle abans formaven part del dels ferrers.

La tradició recollida entre altres per mossèn Cinto Verdager i extensament exposada en l'obra del canonge Dr. Ramon Bonet i Llach, suara reeditada, "Vida i culte de sant Eudald", explica com uns monjos benedictins per haver-ho somniat, pregaren a l'Abat que els deixés anar a cercar un cos sant, com a més preuada relíquia per aquell monestir.

Providencialment foren arribats a la vila, d'Ax on eren guardades les relíquies del sant, dins una urna. Una guàrdia vetllava perquè ningú no la robés. A més a més, per terra hi havia tot de clofolles de nous perquè en trepitjar-les avisessin als guardians si estaven distrets. En arribar els monjos, les clofolles els obrien pas i pogueren endur-se'n les relíquies, mentre oïen unes campanetes que penjaven de l'urna, com dient que era voluntat del sant d'anar amb ells.

Passo per alt els detalls i prodigis que

durant el viatge succeïren. Hom bastí un temple al sant, que fou arrasat el 1936. Es pogué salvar l'urna de plata amb les relíquies avui venerades en el Monestir. El dia del sant, eren dutes en processó pels carrers de la vila, menys pel de la Trinitat on hi havia hagut els clavetaires, perquè el sant "no hi volia passar", augmentant extraordinàriament el su pes.

Acompanyaven l'urna amb la imatge del cap de sant Eudald, els pabordes de l'antiga confraria dels Àngels o dels "fadrins", dos dels quals, amb capa, duïen dues llances: la Janeta i l'Albarda.

Segons una antiga consuetud del primer terç del segle passat, "En lo dia de dit Sant se va a la Professó y lo Capità y Pabordre Pagès portan las atxas de la Confraria, y lo Pabordre Pagès té de convidar un per anar en lloch seu per anar junt ab lo Pabordre últim, a portar la Janeta y Albarda al costat de Sant Eudald, una a cada part".

Desapareguda la Confraria dels Àngels, les portaven dos joves devots. Diuen que el costum nasqué d'una vella llegenda segons la qual, de la mateixa manera que els monjos "robaren" la relíquia a Ax, també algun dia ho seria, també, de Ripoll. No se sap quan ni per qui, però hom sospita —no sé amb quin fonament— que ho serà per religiosos de Vic.

Per això, el sant era guardat, en l'antic temple per fortes reixes. Avui, en el Monestir, les de la seva capella són ben obertes.

Esteve Busquets i Molas

PERE ROVIRA

GRANS VINS I BRANDY

ENCREUATS

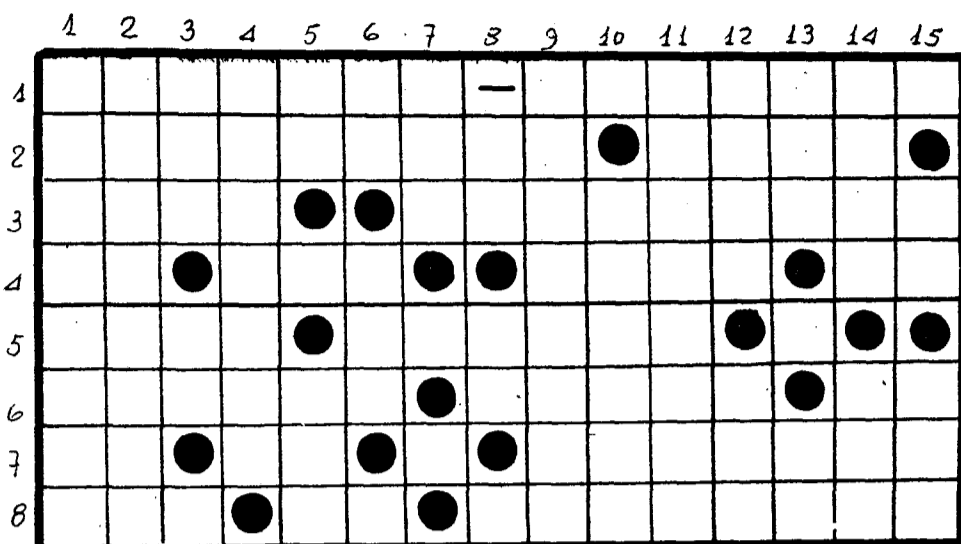
Per Rosa Collet

HORIZONTALS:

1.- Barcelona segle XIII, fou conseller segon i més tard conseller en cap, amb altres enviats de Jaume II de Catalunya-Aragó preparà la pau d'Anagni i lluità a Múrcia contra els castellans. 2.- Guarneix, orna. Època de l'era terciària, situada entre el pleocè i l'oligocè, amb els quals formà el terciari inferior o paleogen. 3.- Que té nusos. Xerraire. 4.- Consonants. Òrgan principal de l'aparell circulatori. Guaita. Afirmació. 5.- Vocals. Donarè armes a la gent. Cinc. 6.- (A l'inrevés, nupcial). (A l'inrevés, poc llarga). (A l'inrevés, negació). 7.- Crit d'atenció. Veu de comandament. Deu. Natural d'una de les cinc parts del món. 8.- Pomell de flors. Contracció. Referent a l'esmeril.

VERTICALS:

1.- El qui fa avançar una góndola. 2.- Dona nat. d'un país americà. 3.- Forma prefixada del mot grec "inos" que vol dir múscul. Dos. Mil. 4.- Inclinada als delits carnals. 5.- Nou-cents cinquanta. Vocal. Planeta. 6.- Vocal repetida. Arrán. Cinquanta. 7.- Consonants. Consonant. Deu. 8.- La teva. La meva. Inicial de punt cardinal. 9.- Naturals de Dalmàcia. 10.- Vocal. (A l'inrevés, espavilada, hàbil). 11.- Fer-ne retret. 12.- Exterior del lloc on s'està. (A l'inrevés, pedra). 13.- (A l'inrevés, reflexió d'ones sonores). Cinc. Nom d'arbre. 14.- Canals de regatge. (A l'inr. i en cast., signe del zodíac). 15.- Consonant. Queixa. Que no porta roba.

SOLUCIÓ

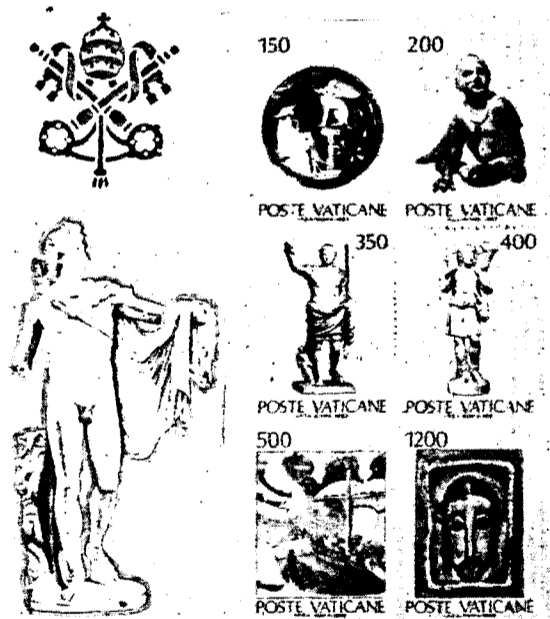
HORIZONTALS
 1.- Guillem Durfort. 2.- Ornameta. Escò. 3.- Nusos. Palatrea. 4.- DG. Cor. Mira. S. 5.- oull. Ar. maré. V. 6.- laivun. atruc. R. X. 8.- Ta. Ma. E. 9.- Dalmates. 10.- U. airum. 11.- Retreure. 12.- Fora. 8.- Ram. Al. Esmerila.

VERTICALS
 1.- Gondoler. 2.- Uru. 3.- Ino. Il. M. 4.- gualà. 5.- LM. O. Ura. 6.- EE. Ran. L. 7.- MNP. 8.- EE. Ran. L. 7.- MNP. 9.- R. X. 8.- Ta. Ma. E. 9.- Dalmates. 10.- U. airum. 11.- Retreure. 12.- Fora. Nua. Recs. oel. 15.- T. Al. 14.- COR. 13.- oce. V. Pl. 14.-

FILATELIA

Per Enric Graupera

CITTÀ DEL VATICANO

THE VATICAN COLLECTIONS: THE PAPACY AND ART - USA 1983

El 10 de novembre del 1983, el Vaticà emeté una "fulleta" dedicada a l'exposició d'art "The Vatican Collections: The Papacy And ArtUSA 1983". Tiratge 850.000. Els segells, format vertical, 30 x 40 mm., dentat 13-1/4 x 14, estampat multicolor en offset i calcografia, a càrrec del Institut Poligràfic a Zecca de l'Estat Italià. Són 6 valors de: 150, 200, 350, 400, 500 i 1.200 lires.

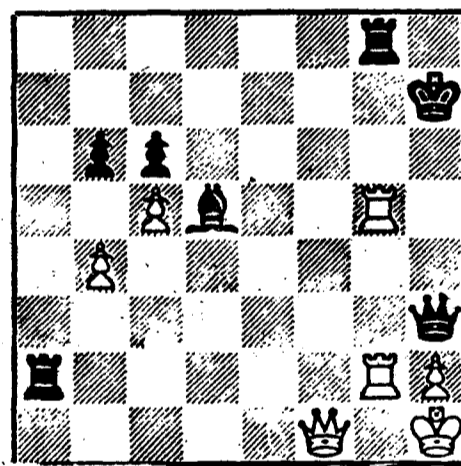
150 l., copa negra amb Edip i l'Exfinx; 200 l., estàtua votiva d'un nen en broze etrusc; 350 l., estàtua d'August en marbre; 400 l., estàtua del Bon Pastor en marbre; 500 l., pintura de Sant Nicolau salvant un vaixell, de Gentile de Fabriano; 1.200 l., pintura de la Santa Faç, de George Rounauit. A l'esquerra de la "fulleta", estàtua d'Apol·lò, de Belvedere.

ESCACS

Per Jaume Mora

DIAGRAMA 161

Blanques juguen i guanyen.

¿Sabeu com es fa un curtcircuit? Una jugada decideix.

Solució al Diagrama 160

1... Dh3xh2+, 2 Rg1xh2 Ce4xg3, 3 De2-a6 Cg3-e2+, 4 Tf1-f4 Ab8xf4+, 5 g3xf4 g4-g3+, 6 Rh2-h1 Te6-h6+ i abandonen.

Mans Unides CAMPANYA CONTRA LA FAM

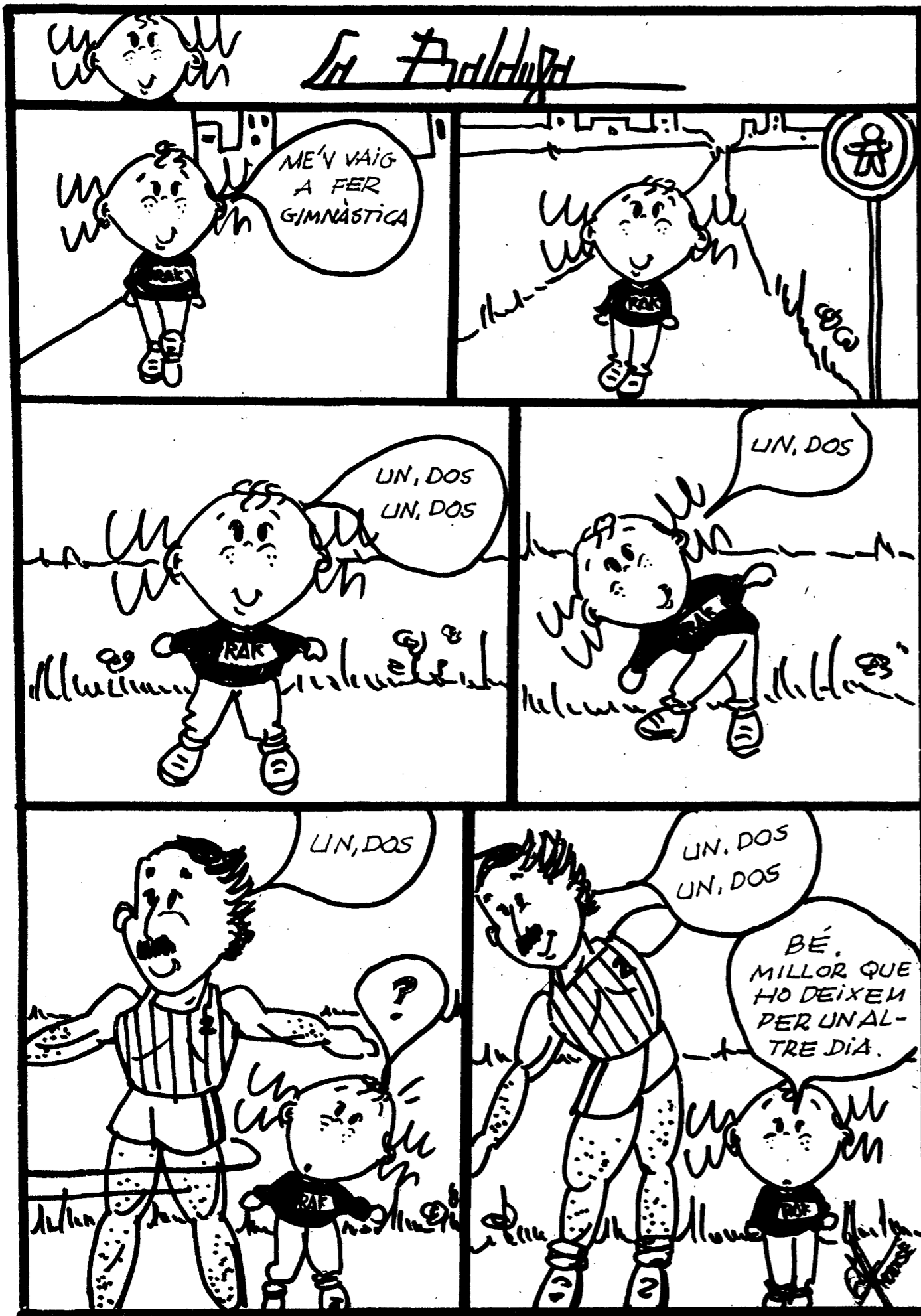
el desenvolupament allibera l'home

DONATIUS:
 Banca Catalana (Central)
 Caixa Barcelona (Ag. 200)
 Caixa Pensions (Central 900)
 Caixa Catalunya (Central)

Mans Unides

Campanya contra la Fam
 Rambla Catalunya, 32, 1er, 1^a
 Tel. 318 08 87 - 08007 Barcelona

Nom
 Adreça
 Ciutat C.P.
 Prego m'enviïn més informació sobre M. U.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA" ANY V 252

Un llibre de contes

Amb motiu de la Diada de Sant Jordi, el pare i la mare m'han regalat un llibre de contes. M'agrada molt llegir, sabeu? Moltes vegades començo a llegir un conte i m'agrada tant que no el deixo fins que l'acabo. Tot llegint m'imagino el país, les muntanyes, els camps, els arbres, les cases, i també les persones, la cara que fan, els vestits que porten, la manera com parlen, etc. Sembla que faci temps que ens coneixem. Quan acabo el conte o el llibre, em dol haver-los de deixar i pensar que mai els tindrè vora meu.

Quan sigui gran, m'agradaria molt escriure contes. De vegades escolto converses o veig coses que passen, i penso: "Veus, això ho podries explicar escrivint-ho..."

Si vosaltres, com us ho he dit altres vegades, m'escrivissiu coses que us passen, m'ajudàrieu a fer el petit article de cada setmana, i ens fariem, tots plegats, més amics. Proveu-ho. Estic segur que molts de vosaltres, ho fariu molt bé. Ja sé que tots estudiem i que l'escola ens dona feina, i allò que és primer és primer; però, llegint i escrivint pel nostre cantó aprendrem també moltes coses.

Jo, de llibres de contes, en tinc almenys vint-i-tres, i tot allò que escric ho guardo en una carpeta gran. Bé, no vull entretenir-vos més.

Adéu, amics!

L'Eixerit

SÍMBOLS DE CATALUNYA

(1)

LES QUATRE BARRES

Catalunya és una nació i, com a tal, té uns símbols que li són propis i que l'han representada al llarg dels segles. Els símbols són signes visibles, una representació material que el poble ha escollit per concretar i identificar què és Catalunya i quins són els elements que ens diferencien als ulls dels qui no són catalans.

Les quatre barres són el senyal heràldic que constitueix l'escut català i la bandera catalana.

En el seu origen fou l'emblema de la casa comtal de Barcelona i hi ha diverses versions sobre el seu significat. Hi ha, però, una llegenda, molt estesa i molt bonica, que ens explica com va néixer el nostre escut. És la que va inspirar Bori i Fontestà per escriure la poesia que transcrivim.

L'ESCUT DE CATALUNYA Antoni Bori i Fontestà

En la que Sant Jordi empunya
bandera de color blanc
hi ha l'escut de Catalunya
amb quatre barres de sang.

D'aquestes barres la història
està escrita en lletres d'or
per saber-la de memòria
i gravar-la en nostre cor.

Essent Carles rei de França
i senyor dels catalans,
entraren, folls de venjança,
en ses terres els normands.

Per sostenir sa corona
demanava el Rei socors
al comte de Barcelona
el valent Jofre el Pelós.

Al saber la nova, empunya
el Comte l'arma i l'escut,
i s'endú tot Catalunya
cap a França resolut.

Així que a França arribava
amb la flor dels catalans
el rei Carles reclusava
atropellat pels normands.

I llançant-s'hi de seguida
el brau Jofre amb sos valents
va deturar l'enbestida
dels normands, forts i potents.

Mes quan vençut reclusava
l'enemic, rostos avall,
un llançó al pit se li clava
i el fa caure del cavall.

Dintre una tenda els de França
ferit el Comte han entrat
posant-li al capçal la llança
i l'escut al seu costat.

I a l'entrà a dur-li la nova
de que els normands han perdut
vei el Rei al Comte Jofre
mirant trist el seu escut.

— Si a vós se us deu la victòria,
per què al Rei trist us mostreu?
Si voleu honor i glòria,
comte Jofre, demaneu.

Des d'avui, de vostra terra
sereu Comte independent;
sereu mon company en guerra
i en pau, l'amic més prudent.

— Grans mercès, el Rei de França
— li respon Jofre el Pelós —;
no em reca, no, el cop de llança
que dessagna tot mon cos.

Lo que em reca i cor-me-lliga
és veure llis mon escut
sense cap blasó que diga
els honors que he merescut.

Llavors, el Rei de seguida
s'acosta al llit del valent;
xopa els dits en sa ferida
i així li diu dolçament:

— Amb sang del cor a la guerra
haveu guanyat el blasó;
quan torneu a vostra terra
brodeu-lo en vostre pendó.

I passant quatre ditades
del brau Jofre en l'escut blanc,
hi deixava senyalades
les quatre barres de sang.

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli de Sant Joan, capítol 15, versets de l'1 al 8 (Jo 15:1-8).

Reflexionem: 1. Jesús, amb la imatge del cep i de la sarment, vol significar la comú-unió que ha d'haver-hi entre Ell i els seus deixebles. Fixeu-vos quantes vegades Jesús repeteix "estigueu en mi" - "us quedeu en mi".

2. Jesucrist acabava de celebrar amb els Apòstols la primera Eucaristia. Amb el Pa i el Vi de l'Eucaristia, convertits en el seu Cos i en la seva Sang, Jesús s'havia donat a ells. Ara els diu clarament que Ell és el cep del que brolla la Vida per a tots els qui creuen en Ell.

3. Si de debò volem ser nois i noies cristians a d'unir-nos a Jesucrist una gran amistat, un gran amor. Ell ens ajudarà a que en la nostra vida creixi cada dia més l'alegria, la bondat i la joia de fer el bé.

El mossèn

El cas del senyor Bernat

Quin disbarat!
a en Bernat
l'hi ha crescut
un taronger
al mig del nas

És un badoc
no se l'ha vist
però és igual
qualsevol dia
se'l trobarà

Pensant-ho bé,
és una sort.
Si va al desert,
i és beu el suc,
no tindrà set.

Muñoz.

DIUMENGE

16.00 La pel·lícula del diumenge: "Algú ha vist la meua xicota". 17.30 Veles al vent. 18.00 Dibuxos animats. 18.30 Concurs - Digui, Digui, concurs. 19.00 7 x Ill. 19.30 Estoc de pop. 20.30 Curar-se en salut. 21.00 Telenotícies. 21.30 Dallas - "Requiem". 22.30 Gol a gol.

DILLUNS

13.30 TV3, segona vegada - Gol a gol. 14.30 Telenotícies. 15.15 La duquesa de Duke Street: "L'alegria que passa". 16.00 Digui, Digui... 19.35 Pobles de Catalunya: "Puig-Reig". 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. "Tin Tin". Espectacle: Trup 69. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Informatiu Cinema. 22.00 Cinema 3 - "La muerte del escorpión". 24.00 Fi d'emissió.

DIMARTS

13.30 TV3, segona vegada: Estoc de Pop. 14.30 Telenotícies. 15.15 La duquesa de Duke Street: "El país et necessita". 16.00 Aula visual. 19.35 Pobles de Catalunya: "Sant Quirze del Vallès". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. "Tin Tin". Pobles i llegendes: Castellbisbal. Poltrona Exprés (4). Informatiu. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Joc de Ciència - Internacional. 22.00 Àngel Casas Show. 24.00 Fi d'emissió.

DIMECRES

13.30 TV3, segona vegada: Informatiu cinema. 14.30 Telenotícies. 15.15 La duquesa de Duke Street: "Els patriotes". 16.00 Aula visual (Repetició). 19.35 Pobles de Catalunya: "Les franqueses del Vallès". 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. "Tin Tin". Abracadabra. "Contes màgics" (I). Benji (Cap. 4). Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Magnum: "Desaparegut en acte de servei". 22.30 Identitats-Rastres. 23.30 Cicla de joves intèrprets catalans: Oriol Romaní (clarinet), Jordi Vilapriyo (piano). 24.00 Fi d'emissió.

DIJOUS

13.30 TV3, segona vegada: Àngel Casas Show. 14.30 Telenotícies. 15.15 La duquesa de Duke Street: "El guerrer a desgrat". 16.00 Aula visual. 19.35 Pobles de Catalunya: "Santa Maria de Marès". 19.50 Fes Flash - Cinema d'animació. "Tin Tin". Esports: Equitació. Musical. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 Històries imprevistes: "Gènesi i catàstrofe". 22.00 A tot esport. 23.00 La bella Otero - Cap. 4. 24.00 Fi d'emissió.

DIVENDRES

13.30 TV3, segona vegada: A tot esport. 14.30 Telenotícies. 15.15 La duquesa de Duke Street: "Te i una coca". 16.00 Aula visual (repetició). 19.35 Digui, digui. 19.50 Fes Flash. Cinema d'animació. "Tin Tin". Aventures del senyor Cordilla. Espectacle juvenil. Concurs. 21.00 Telenotícies. 21.30 30 minuts. 22.00 Galeria oberta: "Batalla de Reines". 23.30 Cinema de mitjanit: "Nius de nobles". 01.00 Fi d'emissió.

DISSABTE

16.00 Cinema d'animació. 16.30 Bojos per Califòrnia: "El quatre marxés". 17.15 Circ. 17.30 El dia dels Triffids. Cap. 2. 18.00 Dibuxos animats. 18.15 La dona bíblica: "Belles a bíblica". 19.05 Els autos i els homes. 20.00 Retalls i embolics: "El nen de l'Olive". 20.30 L'arca ambulante - Cap. 6. 21.00 Telenotícies. 21.30 Concurs: Tres i l'astròleg. 23.00 Tele-cinema: "Operació rescat". 24.25 Fi d'emissió.

DIUMENGE

CIRCUIT ESTATAL
10.00 Concert. 10.30 El dia del senyor - Santa missa. 11.30 Poble de Déu. 12.00 Temps i marca. 15.00 Telediari - 1ª ed. 16.00 Volta Ciclista a Espanya. 16.35 Fama. 17.25 El Motociclisme. 21.30 Això és el que hi ha. 19.20 Gran Prix. Així és la Fórmula 1. 19.50 Val més prevenir. 20.20 Estudi Estadi. 20.30 Carreres de cavalls. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Volta ciclista a Espanya. 21.45 Mike Hamer - "Falsificació perfecta". 22.35 Estudi Estadi. 23.45 Autoretrat. 00.35 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT ESTATAL
15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Estranys. Ep. 2. 16.30 Volta Ciclista a Espanya. 17.25 Això és increïble. 18.15 Hola, nois! 18.20 Barri Sésamo. 18.50 El planeta imaginari. 19.20 Informatiu juvenil. 19.35 Pista lliure. 20.30 Consum. 21.00 Telediari. 2ª ed. 21.35 Volta ciclista a Espanya. 21.45 El superagent 86. 22.15 La III Guerra Mundial. Ep. 4. 23.10 Viure cada dia. 00.10 Telediari - 3ª ed. 00.30 Telesport. 00.40 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT ESTATAL
15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Estranys. Ep. 3. 16.30 Volta Ciclista a Espanya. 17.25 Contes i llegendes. 18.25 Hola, nois! 18.30 Barri Sésamo. 18.55 Els electrofollets. 19.20 Informatiu juvenil. 19.30 Tocata. 20.00 Al mil per mil. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.30 Volta Ciclista a Espanya. 22.00 L'home i la Terra. 23.00 L'ocell espinós. Ep. 7. 24.00 Telediari. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT ESTATAL
15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Estranys. Ep. 4. 16.30 La tarda. 17.25 D'ací i d'allà. 17.50 Lletxa menuda. 18.15 Hola, nois! 18.20 Barri Sésamo. 18.50 La cova dels forrellats. 19.15 Objectiu-92. 20.15 Informatiu juvenil. 20.30 Dintre d'un ordre. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.45 Sessió de nit. 23.30 Els comptes clars. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Testimoni. 00.35 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT ESTATAL
15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Estranys. Ep. 5. 16.30 La tarda. 17.25 Generació 800. 18.15 Hola, nois! 18.20 Barri Sésamo. 18.45 El kiosk. 19.50 Informatiu juvenil. 20.05 L'art de viure. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 L'arca de Noé. 22.15 Aquí et vull veure. 23.10 A portada. 24.00 Telediari - 3ª ed. 00.20 Telesport. 00.30 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL
15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Estranys. Ep. 6. 16.30 La tarda. 17.00 Altres llocs, altres camins. 17.25 Així és l'Òpera. 18.25 Hola, nois! 18.30 Barri Sésamo. 19.00 Scooby Doo. 19.55 Arabella. 20.25 Al galop. 21.00 Telediari - 3ª ed. 21.35 Un, dos, tres... 23.45 L'empremta del crim. 00.50 Telediari - 3ª ed. 00.50 Telesport. 01.00 Barenboim. 01.10 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT ESTATAL
11.00 La boia de cristall. 12.50 Loteria Nacional. 13.05 Gent jove. 14.30 Les Corts d'Espanya. 15.00 Telediari - 1ª ed. 15.35 Lucky Luke. 16.05 Primera sessió. 18.15 Els savis. 19.15 "V". 20.30 Ahir i avui de l'aviació. 21.00 Telediari - 2ª ed. 21.35 Informe Setmanal. 22.00 Dissabte cine. 24.00 Comiat.

DIUMENGE

CIRCUIT CATALÀ
10.30 Santa missa. 11.30 Miramar esportiu. 14.00 Recull informatiu. 15.30 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
15.30 Automobilisme - Motociclisme. 17.00 Estrenes TV - "La quinta víctima". 18.55 Candy, Candy... 19.15 L'any en què vam néixer. 20.05 Zola. Ep. n.º 4. 21.05 El llegat del món àrab: "Matemàtiques". 21.35 El Dominical. 22.35 Llargmetratge: "La luz brilló dos veces". 00.10 Metropolis. 00.40 Comiat.

DILLUNS

CIRCUIT CATALÀ
16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc Iris. 20.00 Estadi 2. 20.30 La nit del cine espanyol. 24.00 Últimes preguntes. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIMARTS

CIRCUIT CATALÀ
16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc Iris. 20.00 Temps moderns. 21.00 Els veïns. 21.30 Si jo fos president. 23.00 El tercer genet. 23.55 Dones per a una època. 00.25 Resum informatiu. 00.55 Comiat.

DIMECRES

CIRCUIT CATALÀ
16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc Iris. 20.00 Taula d'anuncis. 20.30 Amb les mans a la massa. 21.00 Estudi obert. 23.00 Tatuatge. 24.00 Embolic. Ep. 4. 00.25 Resum informatiu. 00.55 Comiat.

DIJOUS

CIRCUIT CATALÀ
16.45 Berenar a Sant Cugat. 19.00 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.25 Posta a punt. 19.45 Arc Iris. 20.00 A-Uan-Ba-Buluba-Balam-Bambu. 21.00 Fila 7. 22.05 Cine club. 00.10 Jazz entre amics. 00.45 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DIVENDRES

CIRCUIT ESTATAL
19.00 Agenda. 19.10 Curs d'anglès. 19.30 La clau. 00.30 Resum informatiu. 01.00 Comiat.

DISSABTE

CIRCUIT CATALÀ
10.30 La família Robinson. 11.00 Tres i no res. 11.25 Digui, Digui... 11.35 Pleiteguen-sam. 12.05 Benvinguts. 13.00 Un milió per al millor. 14.00 Recull informatiu. 15.00 Enric parada i fonda. 16.30 Connexió amb Madrid.
CIRCUIT ESTATAL
16.30 Estadi 2. 20.35 La finestra electrònica. 22.55 Concert 2. 02.00 Comiat.

Desitjo subscriure'm a:

Catalunya Cristiana

Nom i cognoms
Adreça
Població D.P.

- Trameto les 2.500 ptes. per gir postal.
 - Incloc un taló barrat per aquest import.
 - Prego al Banc / Caixa
- Agència
que se serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a
nova ordre, en la meua llibreta / compte n.º
Lloc Data
Signatura

Remetre aquesta butlleta a:

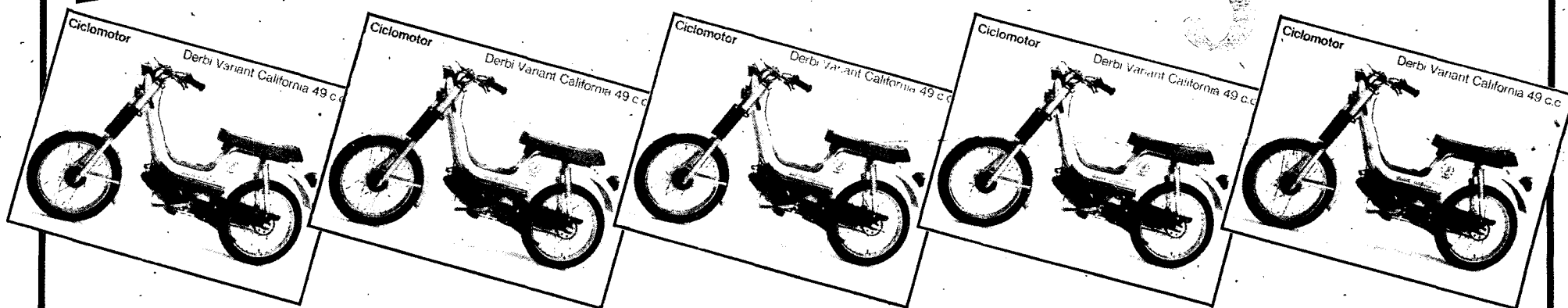
Redacció i administració

244 - 200 - Barcelona - Tel. 215 2739 - 2784 - 2805

PATRONAT D'AMICS DE
"CATALUNYA CRISTIANA"

"GRAN SORTEIG 1985"

EN SUPORT DE

"CATALUNYA CRISTIANA"

Desitjo participar en el gran sorteig en suport de "Catalunya Cristiana".

Envieu-me talonaris a 5.000 ptes.
 butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms

Adreça

Població D.P.

Trameto l'import per
 gir postal
 taló barrat que incloc

"CATALUNYA CRISTIANA"
c/. València, 244, 2on. - 08007 Barcelona

Demanem la col·laboració de tots els nostres subscriptors, lectors i amics. Podeu adquirir els talonaris o fer-ne la comanda a:
"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on.
08007 Barcelona - Tel. 215 27 39 - 215 27 85
215 28 05

PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

DONATIU: CENT pessetes.

GRAN SORTEIG DE

-3 COTXES FORD FIESTA
-5 CICLOMOTORS DERBI

1er, 2on. i 3er. Premi: un cotxe FORD FIESTA
4rt, 5è, 6è, 7è i 8è Premis: un ciclomotor DERBI

EN SUPORT DE **Catalunya Cristiana**

El sorteig es farà el dia 4 de novembre de 1985, davant de notari als locals del PATRONAT D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, c/. València, 244 - 08007 Barcelona

El dipositar: Joan E. Jarque i Jutglar
President del Patronat d'Amics de Catalunya Cristiana

Qualsevol taló trencat o esmenat serà nul.
Caduca als tres mesos.

Per gentilesa de:
Ford
CONCESSIONARI
OFICIAL FORD
a Barcelona
Mandri, 15 Tel. 211 00 00 Barcelona

DESPRÉS DE 6 ANYS, CAL MANTENIR-NOS FERMS I DONAR SUPORT AL NOSTRE SETMANARI!!!